

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

STARS OF ROMANCE

SUSAN MALLERY
YENİDEN SEV

HQN SR-1 2012/06

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>

Jesica

Beyaz Dizi
Romantizmin Adresi

www.harlequintr.com

 www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jesica

SUSAN MALLERY

Yeniden Sev

Çeviri
Zehra Tapunç

STARS OF ROMANCE

HARLEQUIN TÜRKİYE

Mühürdar Cad. Uras Ap. No.83/1
Kadıköy - İSTANBUL

Tel: (0216) 418 12 72 (pbx) Faks: (0216) 338 87 12
info@harlequintr.com – www.harlequintr.com
www.facebook.com/harlequinbeyazdizi

İngilizce Adı: BETH AND THE BACHELOR
Türkçe Adı: YENİDEN SEV

ISSN 2146 – 412X
201206181
Harlequin Stars of Romance

Copyright © 1999 by Susan W Macias

SÜRELİ YAYIN

Yayının Adı: Harlequin Stars of Romance
Tüzel Kişiliği: Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o.
Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi
İmtiyaz Sahibi ve Uyuğu: Berkant Yıldırım T.C.
Sorumlu Müdür ve Uyuğu: H. Rıza Bankoğlu T.C.
İdarehane Adresi: Mühürdar Cad. Uras Apt. No:83 D.1
Kadıköy – İstanbul – Türkiye
Yayının Süresi: 30 günde bir
Kapak: Ümit Kara
Dizgi, Ofset Hazırlık: EKİP A.Ş.
Baskı: Umut Kâğıtçılık San. Tic. Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. Başak Han No: 111
Merter – İstanbul – Türkiye
Baskı Yeri: TÜRKİYE
Türkiye Dağıtım Şirketi: YAYSAT
Doğan Medya Tesisleri Hoşdere Yolu 34517 Esenyurt/İstanbul
Tel:090212622222

Bu yayın, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi tarafından 2012 yılında yayımlanmıştır. Dünyada Türkçe tüm yayın hakları, Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesi'ne ait olup, yayımcının izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz ve çoğaltılamaz.

Arlekin Wydawnictwo Harlequin Enterprises sp. z.o.o. Merkezi Polonya Türkiye İstanbul Şubesine ait bir yayının, Türkiye'de ve Kıbrıs'da Yaysat A.Ş., Avrupa'da Axel Springer Vertriebs gmbh dışında herhangi bir kuruluş tarafından herhangi bir diğer adla piyasaya sunulması, satılması ve teşhir edilmesi yasaktır, ve kanuni takibe tabidir.

ROMANIN KARAKTERLERİ

Todd Graham

Houston'da yaşayan zengin iş adamı

Beth Davis

İki çocuk annesi, otuzlarında bir kadın.

Jodi Davis

Beth'in on altı yaşındaki kızı

Matt Davis

Beth'in on dört yaşındaki oğlu

Cindy Blackbourne

Beth'in en yakın arkadaşı

Mark Blackbourne

Cindy'nin kocası

~ BİRİNCİ BÖLÜM ~

“**B**ANA NE— ne aldın?” Beth Davis evinin salonunda karşısında oturan çifte bakarken duyduklarına inanamayan bir ifadeyle sormuştu.

Bu sırada üst üste çakan şimşek de ortalığı birdenbire aydınlatmıştı. Beth belki de odadakileri de yıldırım çarpmıştı da fark edememişti, diye düşündü. Yoksa Mark az önce söylediği şeyi söylemiş olamazdı. Başını şaşkınlıkla iki yana salladı. Yok canım... Yanlış işitmiş olmalıydı. Bu Mark gibi mantıklı birinin teklif edebileceği bir şey değildi.

“O kadar da korkunç bir şey değil,” dedi arkadaşı Cindy tam da o sırada. “Gerçekten. Başlangıçta Mark’ın bunun yaptığından haberim yoktu ama şimdi düşününce, gözümde oldukça hoş görüntüler canlanmaya başladı.”

Beth gülmeye çalıştı ancak kendi sesi kulağına acı dolu bir inilti gibi geldi. “Hoş mu? Elbette. Eminim Mark’ın da bütün niyeti bir hoşluk yapmaktı.” Ardından bakışlarını Cindy’nin kocası Mark’a çevirdi. “Ne demek istediğini açıklayabilir misin, lütfen?”

Mark sırtıttı. Yakışıklı adam Beth’in göstermiş olduğu tepkiden dolayı hiç de alınmışa benzemiyordu. Sırtışı iyice yüzüne yayılınca, Beth onun bu durumdan eğlendiğinden bile emin oldu.

“Şey... Aslına bakarsan, sana bir iyilik yapacağımı düşünmüştüm. Uzun zamandır bu konuyu düşünüyorduk. Cindy en azından beş altı kez bu konuyu gündeme getirmiştir. Ben de karşına fırsat çıkmışken, kaçırmayayım dedim. Yani, sen de kabul edersin ki bu, iyi bir fırsat.”

Beth ayağa kalktı ve salonun bir cephesini boydan boya kaplayan pencereye ilerledi. Dışarıda, gök adeta yarılmış, ağaçlar köklerinden sökülecekmişçesine savruluyordu ama kendi içinde kopan fırtınalarla kıyaslanamazdı bile. “Mark, sen benden her zaman nefret ettin. Bunu şimdi daha iyi anlıyorum. Sana yaptığım bir şey yüzünden mi?”

“Beth, lütfen,” dedi Cindy. “Şayet senin için bu denli korkunç bir şeyse, yapmak zorunda değilsin.”

“Hey, olmaz öyle şey bu bir yardım kampanyası,” diye itiraz etti Mark. “Elbette yapmak zorunda...”

Beth arkasını dönüp dostlarına dikkatle baktı. İkisinin de gözlerinin içinde eğlenmenin yanı sıra kaygı bulutlarını görmek de mümkündü. İçinden arkadaşlarının ona yardımcı olmaya çalıştıkları konusunda kendini ikna etmeye çabaladı. Son on sekiz aydır yaşadığı güçlükleri onlarsız aşamazdı. “İyi de, o zaman ne diye kendini bana bir erkek satın almak zorunda hissettin,” diye sordu.

“Bir dakika, olayı çarpıtma,” diye onun devam etmesine engel oldu Mark. “Sana adamın tamamını mı aldım? Sadece

bir akşamını satın aldım. Onunla çıkacaksın ve eğleneceksin, bu kadar...”

Beth az önceki gibi inledi yine. En yakın koltuğa çöktü. “Tanrım! Bu imkânsız bir şey...”

“Hayır, değil.” Mark’ın ses tonu gayet ikna ediciydi. “Seni evinden alacak. Şık bir restoranda akşam yemeği yiyeceksiniz. Biraz sohbet edeceksin, sonra da evine geleceksin, hepsi bu. Bunun nesi yanlış? Ya da nesi zor? Todd Graham’la birkaç kez karşılaştım. Gayet kibar bir adama benziyordu. Öyle basının iddia ettiği kadar playboya falan da benzemiyor...”

Beth şaşkınlıkla Cindy’e baktı. Cindy de oturduğu kanepeye huzursuzca kımıldanmıştı. “Todd Graham mı? Sen—sen de duydun mu”?

Cindy başını yavaşça salladı.

“Todd Graham!” Beth hâlâ tekrarlıyordu. “Şu Todd Graham... Hani magazin basınının dilinden düşürmediği milyarder playboy, öyle mi?”

“Ben aslında—” diyecek oldu Cindy fakat Beth onu işitmemişti bile.

“Mark! Sana inanamıyorum. Bana Todd Graham’la bir randevu mu ayarladın sen?”

Bu kez şaşırma sırası Mark’taydı. “Bu kadar kötü bir şey mi bu?”

“Tanrım! Yoksa şükretmeli miyim? Yani bir seri katil falan ayarlamadığın için.”

“Seni anlamıyorum. Niçin bu denli kötü olsun ki? Todd Graham’la çıkmak niçin seni öfkeliyorsun?”

Beth derin bir nefes aldı. Sonra da birilerinin işitmesinden korkarmış gibi sesini alçalttı ve “Otuz sekiz yaşındayım ben,” dedi. “Ve iki çocuk annesiyim. Göğüslerim ve kalçalarım var.”

Mark yüzünü buruşturdu. “Korkarım sana bunların erkeklerin kadınlarda olmasını en çok arzu ettikleri özellikler olduğunu söylemeliyim.”

“Bu kadar eskimiş olanlarını arzu etmezler her halde... Graham Todd, yirmi yaşlarında sıfır beden bir fotomodeli yeğler.” Beth, Cindy’e döndü. “Bunu yapmasına izin verdiğine inanmıyorum. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Onunla çıkmam mı?”

Cindy boğazını temizledi. “Hayatım aşırı tepki gösteriyorsun. Sadece bir akşam... Üstelik nedeni ve amacı da belli, yardım derneği için.”

Beth yeniden koltuğa attı kendini. Çıldırması gibi bağırıp çağırmadan bunu nasıl izah edebilirdi? Belki de çok geç kalmıştı. Bunun olmasını engelleyemezdi. “Bakın,” diye başladı. “Düşüncenize saygı duymadığımdan değil. Benim için ne denli kaygılandığınızı biliyorum. Artık birileriyle çıkmaya başlamamın zamanı geldi diye düşündüğünüzün de farkındayım. Belki de haklısınız. Bir yerden başlamalıyım. Ama bu şekilde olmaz. Kendimi küçük düşürmeye—”

“Küçük düşme falan olmayacak,” dedi Cindy içtenlikle. “Sen çok çekici bir kadınsın Beth. Todd Graham sana bayılacak.”

“Ben orta yaştayım, Darren öldüğünden beri on kilo aldım. Üstelik Todd Graham’la ortak hiçbir yanımız yok. Onunla tanışmak istemiyorum. O çok zengin biri. Bir erkekte nefret ettiğim bir özellik bu.”

Mark ayağa kalktı. “Bu kadarı yeter. Buradan çıkıyorum.” Beth’in yanına gitti ve eğilip onu yanağından öptü. “Bu kadınca bir konuşmaya dönüştü ve duymak istemeyeceğim şeyler söyleyeceğinizden eminim. Beth, bu randevuyu senin eğleneceğini düşündüğüm için ayarlamıştım. Şayet ahlaki bakımdan yanlış olduğunu düşünerek gitmek istemezsen, kararına saygı duyarım. Fakat sadece korktuğun için gitmek istemiyor-

san, üzgünüm ama yapabileceğim bir şey yok. Gitmen gerekiyor. Buna rağmen gitmezsen, bak söylemedi deme, gelip bir daha akan musluğunu onarmam.”

Beth ona öfkeyle baktı. “Musluklarımı onarmayı öğrendim.”

Mark yanıt vermedi, sadece kaşlarını kaldırmakla yetindi.

“Güzel,” dedi Beth. “Bence son sefer olanları hatırlattığın için çok kabasın. Mutfağı o kadar da fazla su basmamıştı. Sen geldiğinde neredeyse halletmiştim.”

“Ben çok ciddiym,” dedi Mark. Sonra da karısına gülümsedi. “Görüşürüz.”

Mark çıktıktan sonra Cindy, “Mark’ın niyeti gerçekten iyiydi,” dedi. “Seni seviyor ve senin için endişeleniyor. İkimiz de öyle.”

Beth elleriyle yüzünü kapatıp ağlamak istiyordu ama kendisini yeterince küçük düşürdüğünün farkındaydı. “Biliyorum. Sorun şu ki, gerçekten yapamayacağımı hissediyorum. Kendimi komik durumda hissedeceğim. Sanki bir erkeği satın alıyormuşum ve onu benimle çıkmaya zorluyormuşum gibi.”

“Onun açısından düşünürsen, daha kötü bir durum. Satılık olan o. Eğer olunacaksa, rahatsız olması gereken o...”

Beth, Cindy’nin sadece yardım etmeye çalıştığının farkındaydı. Ne yazık ki, söylenecek hiçbir şey midesinin kasılmaları yok edemezdi. “Hazır değilim.”

“Hayır, hazırsın. Sadece korkuyorsun. Boşanmamın üzerinden henüz birkaç ay geçmişken, beni birileriyle çıkmam konusunda zorlayan sendin. Bunu benim için endişelendiğinden yapmıştın. Şimdi de aynı şeyi ben yapıyorum. Bunun için de senden özür dilememi bekleme.”

“Tanrım! Ağzımı kapatmalıymışım,” diye mırıldandı Beth. Arkadaşının endişeli ifadesine baktı. “İyiliğimi istediğini biliyorum ve kaygılandığını da. Ama inana bana, hiç gerek yok. İyiyim ben.”

“Artık birileriyle görüşmeyi istediğini kendin söylememiş miydin?”

“Yalandı.”

“Sonsuza dek yas tutamazsın.”

“Evet, tutabilirim. Burasını seviyorum. Oldukça güvenli. Dopdolu bir yaşamım var. Çocuklarım, işim, arkadaşlarım, cemiyet...”

Cindy kısa kumral saçlarını kulaklarının gerisine itti. “Yalnızsın.” Elini kaldırdı. “Bekle. Bitirmeme izin ver. Kendini nasıl hissettiğini biliyorum, çünkü Nelson’dan boşandığımda ben de senden farklı değildim. Şayet farklı karakterde biri olsaydın, ısrar etmezdim. Ama sen bir çift olarak yaşamak için yaratılmışsın. Buna ihtiyacın var.”

Beth dizlerinden birini göğsüne çekti. “Hayır, yok,” dedi sertçe. “Kendimden başkasına ihtiyacım yok. Böyle gayet mutlu ve huzurluyum.”

Beth bunları söyledikten sonra birkaç saniye durakladı. Bir an dışarıda çakan şimşeklerin içeriye girip yalan söylediği için kendisini çarpmasından korkmuştu.

Cindy bir şey söylemedi, zaten söylemesine de gerek yoktu. İkisi birbirlerinin doğru söyleyip söylemediğini anlayacak kadar uzun zamandır tanışıyorlardı.

“En azından onunla olmaz,” diye devam etti Beth. “Tamam, haklısın. İnsanlarla çıkmalı ve bugünlerde insanlar biriyle çıktığında ne yapması gerekiyorsa, ben de onu yapmalıyım.”

“Şey, yirmi yılda o kadar da değiştiğini sanmıyorum.”

Beth bunu düşünmek bile istemiyordu. “Bu şekilde olmaz,” diye mırıldandı arkadaşının sözlerini işitmemiş gibi. “Todd Graham benim kulvarımda değil. Bütün gece kendimi korkunç, diken üstünde hissederim. Sıkıntıdan patlar, birden nerede olduğumu unuttur, adamın tabağındaki etini falan kesip yediririm.”

Cindy sırtıttı. “İyi denemeydi ama işe yaramadı. Çocuklarının ikisi de yeterince büyüdüler. Yıllardır etlerini kesmene ihtiyaç duymuyorlar.” Ardından Cindy’nin gülümsemesi kayboldu. “Todd Graham’ın, yıllardır ilk kez bir erkekle çıkacak birinin ilk aklına gelecek aday olmadığını kabul ediyorum ama muhteşem olan da bu işte.”

Beth kirpiklerini kırıştırdı. “Özür dilerim ama sanırım bana bunu biraz daha açıklaman gerekecek.”

“Demek istediğim biraz pratik yapacaksın. O senin tipin değil, sen de onun. Demek ki bir şey olacağı yok. Bunu biliyor olman önemli. Bunu gerçek bir randevu için deneme olarak düşün. Birlikte olmak isteyeceğin biriyle gerçek bir randevuya gitmeden önce... Mükemmel bir erkekle çıkmadan önce biraz deneyim kazanmak istersin, değil mi?”

Beth bu fikri kafasında tarttı. Bu dünyada kendisi için mükemmel bir erkek bulunduğundan emin değildi. On sekiz yıllık mükemmel bir evliliği olmuştu. O aşk evliliği denen şeyi çoktan yaşamıştı. Şayet gün gelip de bir erkekle birlikte olacak olursa, bu sadece yalnız kalmama kaygısından kaynaklanabilirdi.

“Haklısın, pratiğim yok,” diye kabul etti. “Darren’la lise-
deyken çıkmaya başlamış, on dokuzuma bastığımda da evlenmişim.”

“Ben de onu söylüyorum. Todd Graham senin deneyim kazanmana yardımcı olacak.”

Beth gülümsedi. “Bir defa çıkmakla deneyim kazanılmaz.”

“En azından senin zamanından bu yana nelerin değiştiğini öğrenme fırsatı bulursun. Sonuç olarak bir daha karşılaşmayacağın biriyle çıkacaksın. İstedikğin kadar rahat davranabilirsin. İki ya da üç saat adamla konuşacaksın, o kadar. Bunu yapabilirsin.”

Beth o kadar emin değildi. “Todd Graham değil de başkası olsaydı, kabul ederdim. Todd Graham... Tanrım bu nasıl bir

isim böyle? Kulağa sanki bir eskort şirketi tarafından uydu-
rulmuş gibi geliyor.”

“Hikâyesini öğrenmek istemez miydin?”

Beth, haberi duyduğundan beri ilk kez güldü. “Tanrım!
Hiç vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

“Hadi gideceğini söyle,” dedi Cindy. “En azından bir da-
haki sefere, biri seni biriyle çıkman için sıkboğaz ettiğinde,
hayatında biri olduğunu söylersin.”

“Bu mantıklı.”

Böyle söylemişti söylemesine ama odadan çılgık atarak
kaçmak istiyordu. Ne yazık ki böyle bir seçeneği yoktu. Cindy
arkasından kovalar ve konuşur konuşur, en sonunda Beth ken-
disini rahat bıraksın diye, arkadaşı ne derse desin, kabul etmek
zorunda kalırdı. Bundan emindi, çünkü arkadaşının ısrarcılığı-
na daha önce de maruz kalmıştı. Şayet Cindy başaramazsa bu
kez Mark’ı gönderir ve karısının bıraktığı yerden o devam
ederdi.

Beth mükemmel kocası Darren’ı düşündü. *Niçin gitmek
zorunda kaldın? Neden beni yalnız bıraktın?* Beth bu soruyu
son on sekiz aydır binlerce kez sormuştu ve yanıtını bir kez
bile alamamıştı.

“Gideceğim.”

“Bunu yaptığına pişman olmayacaksın.”

Beth başını salladıysa da, içinde arkadaşının çok ama çok
yanıldığına dair bir his vardı.

“**Ş**u hale bak, inek gibiyim.”

Beth Cumartesi günü boy aynasının önünde durmuş, ken-
disini süzüyordu.

On altı yaşındaki Jodi aynadan annesinin gözlerine baktı.
“Nefissin anne ve böyle düşünmek sana hiç yakışmıyor. Her
zaman Matt’le bana olumlu düşünmemiz gerektiğini öğütler-
sin.”

“Haklısın.” Beth olumsuz düşünceleri kafasından atmaya çalıştı. “O kadar da korkunç görünmüyorum.”

Jodi inledi. “Hayır, bu yeterli değil. Ben her erkeğin birlikte olmaktan mutlu olacağı çekici bir kadını, demeye ne dersin?”

“Senin için söylemek kolay,” dedi Beth güzel kızının ya-nağından öperken. “Sen çok güzelsin ve herkes seninle birlikte olmaya can atar.”

“Anne!”

“Tamam, tamam.” Beth omuzlarını dikleştirdi ve dikkatini aynadaki yansımasına yoğunlaştırdı. “Dediğin gibi, daha olumlu düşünmeyi deneyeceğim.”

Yirmi yıl sonra ilk kez yabancı biriyle çıkacağı için, kızıl saçlarına bir hafta önceden şekil verdirmişti. Makyajını da her zamankinden daha özenli yapmıştı. Mavi gözlerini vurgulayan duman rengi bir farla gözkapaklarını gölgelendirmiş, rimel bile sürmüştü.

Tamı tamına sekiz kez üstünü değiştirdikten, hatta kırmızı elbisesini yanlışlıkla iki kez giydikten sonra, nihayet içinde krem ve mavi renkleri olan sevdiği bir elbisesinde karar kılmış, üstüne de ona uygun mavi bir ceket geçirmişti. Elbisenin yuvarlak yakası yüzünü ortaya çıkarmıştı, yakası da yeterince kapalıydı. Cindy bütün bir hafta peşinden ayrılmamış, “Güzelliklerini sergilemekten çekinmemelisin,” diye başının etini yemişti. Ancak hayır, artık bir genç kız değildi ve göğüslerinin bir kat kumaşın ardında bulunması daha emniyetliydi.

Kulaklarını inci küpelerini ve koluna da altın saatini taktıktan sonra eleştirel gözlerle aynada kendisini inceledi. Gözlerinin kenarlarında hafif çizgiler belirmişse de, cildi halen sıkı görünüyordu ve yirmi yaşında olduğu kadar pürüzsüzdü. Bir daha otuz altı beden olamayacağı kesindi ama bu konuda yapabileceği bir şey de yoktu. Kilolarını saklamak o kadar

kolay değildi. Yeniden yürümeye başlar, çikolâtayı keserse, belki birkaç kilo atabilirdi.

Jodi annesine sarılıp, “Güzel görünüyorsun,” dedi içtenlikle. Beth kızının kızıl saçlarını okşadı. “Teşekkürler canım. Benim tek derdim kendimi aptal durumuna düşürmemek. Bari içimden sürekli ne denli güzel görüdüğümü tekrarlayıp durayım.”

“Hey, anne! Çok iyi görünüyorsun.”

Beth banyonun kapısında dikilen on dört yaşındaki oğluna gülümseyerek baktı. Jodi her şeyini annesinden almışken, Matt babasının kopyasıydı. Kumral saçları, kahverengi gözleri ve ince çerçeveli gözleriyle genç Darren’dan hiç farkı yoktu. Beth oğluna her baktığında kocasının acısı yüreğine oturuyordu. Ancak kısa bir süre önce oğlunun yüzünde babasını görmekten üzüntü duyacağına, gururlanması gerektiğine karar vermişti.

“Teşekkür ederim,” dedi gülümseyerek.

“Ne zaman eve dönersin,” diye sordu Matt. “Çünkü bu kız-erkek partisini çok önemsiyorum. Jodi arkadaşlarından birinin striptiz yapacağına söz verdi.”

“Matt!” Jodi hızla erkek kardeşine döndü. “Bu konuda şaka yapma. Annem yeterince gergin zaten.” Ardından annesine rahatlatan bir ifadeyle gülümsedi. “Parti falan olmayacak. Sarah gelecek ve haftaya yapılacak trigonometri sınavına çalışacağız. Matt’in ne yapacağıyla ilgili bilgim yok ama her ne yapacaksa, bu yalnız olacak.”

Matt kaşlarını kaldırdı. “İkisini de sinir etmeyi planlıyorum, çünkü Sarah hep çok dar şeyler giyiyor ve ben de gözlerimi onun vücudundan alamıyorum.”

“Gerçekten iğrençsin,” dedi Jodi yüzünü buruşturarak. Bir an Matt’e bir tane patlatmak istermişçesine baktı.

“On dört yaşında ve açık sözlü biriyim. Beden eğitimi öğretmenime bakılırsa, benim yaşındaki gençlerin hormonları

aşırı çalışıyormuş. Yani her bakımdan son derece normalmişim. Sense elbette beni kıskanıyorsun, çünkü cinsel anlamda en faal dönemine gelmen için kırk yaşına dek beklemen gerekecek.”

Beth hemen başını çevirdi. Matt’le göz göze gelmek istememişti. Kırk yaşına iki yılı kalmıştı. Yani Matt’in söz ettiği faal döneme, öyle mi?

“İngilizce ödevini yaptın mı,” diye sordu oğluna konuyu tehlikeli sulardan uzaklaştırmaya çalışarak.

Matt içini çekti. “Evet, az önce bitirdim ve mutfak masasının üstüne bıraktım. Sabah kontrol eder, hatalarım için canıma okursun.”

Beth güldü. Çocukları hayatının en güzel parçasıydılar. “Hiç kuşkun olmasın.” Ardından banyodan çıkıp mutfığa yöneldi. “Balık yirmi dakikaya kadar pişer,” diye seslendi. “Ayrıca dondurma ve kek de var.”

Mutfak tezgâhında durakladı. Çocuklar peşinden gelmişti. “Jodi, Matt’e birkaç film almıştım. Benim odamda seyretsin. Siz de Sarah’la salonda çalışırsınız.”

“Harika,” diye söylendi Jodi. “Benden iki yaş küçük ama bu evde bütün güzel şeylere o konuyor.”

Matt yumruklarını birbirine vurup zıpladı. “İtirazın mı var, bir daha söyle.”

“Bana vuramazsın. Kızım ben,” dedi Jodi meydan okuyan bir ifadeyle.

“Anne lütfen,” diye inledi Matt. “Ona bir kez olsun vurmama izin ver.”

Beth başını iki yana salladı. “Üzgünüm ama hayır. Kadınlara vuramazsın.”

“Ama hak ediyor.”

“Bazen sen de hak ediyorsun ama ben sana vurmuyorum, değil mi?”

Matt dik durmaya çalıştı. “Çünkü seninle aynı boydayım ve çok kuvvetliyim.”

Beth gerçekten de neredeyse boyuna gelen bebeğine baktı. Kısa süre sonra kendi boyunu epeyce aşacağı kesindi.

Matt bir adım geriledi. “Aman Tanrım Jo,” dedi ablasına. “Annemin yüzüne o ifade geldi. Şimdi küçükken ne tatlı olduğumuzu söyleyip, yaptığımız yaramazlıklardan söz edecek. Kaçalım, kaçalım!”

Evin önünde duran bir arabanın sesi üçünün dikkatini dağıttı. Beth tepeden tırnağa titrediğini hissetti. Gelmişti işte! Nasıl yapacaktı, nasıl bu işin altından kalkacaktı?

“Geldi!” diye seslendi Matt, ön tarafa koşup pencereden bakarken. “Ayrıca dışarıda bir limuzin var anne. Hem de süper görünüyor. Bu adam ne kadar zengin böyle ya? Sence bana da bir araba alır mı?”

Jodi annesinin omzuna dokundu. “Sadece gülümse. Başka bir şey yapmana gerek yok. Çok güzelsin. Göreceksin, iyi olacak. Konuşacak bir şey bulamazsan, onunla ilgili sorular sor. Erkekler kendilerinden söz etmeye bayılırlar.”

“Bütün bunları nereden biliyorsun,” diye sordu Beth şaşkınlıkla.

Jodi sırttı. “Sadece senin verdiğin öğütleri tekrar ediyorum. Bu arada işe yaradıklarını söylemeliyim.”

Beth göğsünün sıkıştığını hissetti. Ya bayılacak ya da buna benzer utanç verici bir şey yapacaktı. “Neyse ki, en azından çocuklarımı iyi yetiştirmişim,” dedi kızının yanağından öperken.

Beth yavaşça ön kapıya doğru yürüdü. Matt kapının yanındaki kanepeye diz çökmüş, dışarıyı gözlerken ablasının da yanına çağırıp duruyordu. “Arabanın camlarına film kaplatılmış. Hiç kimse içeridekileri göremez. Muhteşem bir şey bu... Belki de bu adamla çıkmayı sürdürsen iyi olur anne. Onu hiç

sevmiyormuşum gibi rol yaparım ve o da fikrimi değiştirmek için beni paraya boğar. Ne edersin?”

Beth oğlunu başından öptü. “Bence hayal gücün oldukça kuvvetli. İşte bu yüzden o İngilizce ödevlerin için seni zorluyorum. Yeteneğin olduğunu biliyorum.”

Matt annesini duymamış gibiydi. “Acaba şoför üniformalı falan mı? Çok merak ettim.”

Beth bunu düşünmek bile istemiyordu. Bu randevu için hazır olmadığını da düşünmek istemiyordu. Hele Todd Graham’ın ona bakar bakmaz ters istikamete koşacağı ihtimalini aklına bile getirmemeye kararlıydı. Adamla bir yardım kuruluşu yararına çıkacaktı. Todd Graham’ın da bundan haberi vardı, değil mi? Kabul etmiş olmalıydı. Sonuçta kimse başına silah dayamış değildi. İstemese, müzayedede ismini yazdırmazdı.

Beth kapının arkasında dikiliyordu. Kapının her an çalacak olması düşüncesine bile tahammülü yoktu. Korkuyordu. Tanrı aşkına! Böyle bir durumu nasıl kabullenebilmişti? Kendisine hiç mi acımamıştı? Kalp krizi geçirmesi işten bile değildi. Her an kapı çalacaktı. Nasıl açacaktı? Açıp da ne diyecekti. Şu an yeni biriyle tanışmanın ya da kendini tanıtmanın yollarını bile unutmuş durumdaydı.

Beth birden silkinmeye çalıştı. Saçmalıyordu. Bu kadar kendini salıvermeye ne hakkı vardı? Elini uzatır ismini söylerdi, o kadar. Ayrıca ölüme gitmiyordu ya. Hem Cindy ne demişti? Bu sadece bir alıştırmaydı, başka bir anlamı yoktu. Öyle ya ilk kez çıkmanın getireceği gerginliği hiç önemi olmayan biriyle çıkarak atmak en doğrusuydu. Şayet bazı şeyler yolunda gitmez ve kendisini kötü hissederse, o kadar zorlanmasına gerek yoktu. Restorandan çıkar, bir taksiye atlar ve evine gelirdi.

Hah şöyle dedi kendi kendine. Her şeyi düşünmüştü, değil mi? Bir eksiği de yoktu. Birden kaşlarını çattı. Eksik deyince,

cüzdanında yeterince para var mıydı? Evet, evet. Yine de cüzdanı açıp baktı. Bunu bir haftadır yüz kez düşündüğü için hazırlamıştı.

Beth bu kez cesaret bulmak için derin bir nefes aldı. Ön kapıya gitti. Sundurmanın altındaki lambayı yaktı ve... Bekledi.

~ İKİNCİ BÖLÜM ~

TODD GRAHAM limuzinin penceresinden dışarıya bakarken o güne dek kentin banliyösüne hiç gelmediğini fark etti. Gerçi fazla bir şey kaybetmiş sayılmazdı.

Sokak iki katlı tuğla evlerden oluşuyordu. Tek tip mimari kullanılmış, evler beyazla fildişi tonları arasında boyanmıştı. Ağaçlar kusursuz aralıklarla dizilmiş, yol kenarlarına mini vanlar ve sedanlar park edilmişti. Demek Orta Amerika burasıydı. Bu sokağın kendi çatı katından sadece yirmi beş dakika uzaklıkta olduğuna kim inanırdı?

Şoför arabayı, sokaktaki diğer evlerden farksız olan bir evin önüne çekmişti. Todd binaların birbirine benzerliğine rağmen çevrenin o kadar da zevksiz olmadığına karar verdi. Keşke bu akşam çıkacağı kadın için de aynı şeyi söyleyebilseydi. Orta yaşlı bir kadın hiç de tarzı değildi ama yardım kuruluşunun bekârlar açık arttırmasına katılması için baskı

yapılmıştı ve daha sonra da vazgeçmek için geçerli bir mazeret bulamamıştı.

Artık uzun ve sıkıcı bir akşama katlanmak zorunda kalacaktı. Neyse ki ertesi sabah erkenden golf oynaması gerekiyordu ve bu da akşamı kısa kesmek için iyi bir bahane olacaktı. Doğruca yemek yiyecekleri restorana gidecekler, ardından da geri döneceklerdi. Gerçi vicdanı da pek rahat değildi. Bu gece için ödenen yüklü miktar, yemekten önce ve sonra hoş bir yere gitmeyi de gerektiriyordu ama Todd bütün o sıkıcı konuşmalara katlanabileceğini sanmıyordu.

Şoförü R.J. arka kapıyı açtı ve Todd gönülsüz bir ifadeyle ılık Teksas akşamına adımını attı. Güneş bir saat önce batmıştı ama hâlâ sokakta insanlar vardı. Bir kahkaha sesi dikkatini çekti. Sol tarafa baktığında küçük bir erkek çocuğunun babasıyla evlerinin önündeki çimenlerin üzerinde güreştiklerini gördü. Oğlan beş altı yaşlarında olmalıydı. İkisi de çok eğleniyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Todd sokağın ortasında durakladı. Sanki yüreğine bir bıçak saplanmıştı. Ancak bu ilk kez yaşadığı bir his değildi. Yalnızlık duygusu öylesine tanıdıktı ki, acısını nasıl hafifletmesi gerektiğini öğrenmişti. Babasıyla iyi bir ilişki kurmayı çok istediği dönemler olmuştu. Başaramamıştı. Çünkü yaşlı adam kadın arkadaşlarından fırsat bulup oğluna hiçbir zaman vakit ayıramamıştı. Evinde bir oğlunun olduğu çoğunlukla aklına bile gelmemişti.

Todd başını iki yana salladı. Şimdi duygularına kapılmayın, geçmiş deşmenin zamanı değildi. Kararlı adımlarla evin kapısına yöneldi. Ne kadar acele ederse, bu işi de o kadar çabuk sonlandırır, öyle değil mi?

“Bay Graham?” R.J. ardından seslenmiş ve yanına gelip bir buket kırmızı gülü eline vermişti.

“Teşekkür ederim,” dedi Todd. Gülleri çoktan unutmuştu. Aslında çiçek getirmeyi pek de anlamlı bulmamıştı ama sekreteri ısrar etmiş ve o da tartışmak istememişti.

Kapıyı çalıp bekledi. Saniyeler sonra kapı açıldı ve Todd onunla yüz yüze geldi.

“İyi akşamlar Beth. Ben Todd Graham,” dedi hemen.

Tahmin ettiği gibiydi. Belki biraz daha genç görünüyordu. Krem ve mavi tonlarında bir elbise giymişti. Biraz balıketinde gibiydi ama elbise fazlalıklarını örtmüştü. Todd’un alışıktığı ya da beğendiği kadınlardan daha yuvarlak hatlıydı. Kızıl saçlıydı. Kızılar ilginç olabilirdi ama Todd sarışınları tercih ederdi. Gözleri muhteşemdi. Lacivert... Şeye benziyordu... Çekici, orta yaşlı, orta sınıftan bir kadına. Todd, fark etmez, diye düşündü. Sadece tek bir akşam yemeği yenecekti.

“Sizinle tanıştığıma sevindim.” Sesi hafif ve galiba biraz da gergin çıkmıştı. “Ben, eee... İçeri gelmek ister miydiniz?”

Todd elbette içeriye girmeyi istemiyordu ama kibar davranmaya da kararlıydı. “Elbette. Ama korkarım yalnızca birkaç dakikalığına. Çünkü rezervasyonumuz, şehir merkezinde.”

“Oh, harika.” Beth geriye çekildi ve Todd’un geçmesine izin verdi.

Todd küçük hole adımını attı. Dekore edilmiş bir eve benzemiyordu, eşyalar kişiliksiz gibiydi. Aksi olsa şaşardı. “Senin için,” dedi gülleri uzatırken.

Beth çiçekleri aldı ve “Çok güzeller. Teşekkür ederim,” dedi. Gülümsemesi zorlama gibiydi. “Hemen suya koyayım.”

Todd onun dönüp ahşap döşemede ses çıkararak yürümelerini izledi. Anlaşılan mutfığa gitmişti. Etrafına bakındı. Köşede ayakkabılığın yanında bir torbanın içinde bir çift paten vardı. Beth paten kayacak bir tip olmadığına göre... Todd birden gerildiğini hissetti. Kadının çocukları vardı demek. Elbette. Bunun şaşılacak bir yanı yoktu. Onun yaşındaki pek çok kadının çocuğu vardı.

Todd ne düşüneceğini bilemiyordu. Çocuklar... Çocuklara hiç alışık değildi. Doğrusu bir çocukla konuşmayalı yıllar olmuştu. Herhalde kendisi de çocukken konuşmuş olmalıydı. Arkadaşlarının çoğu, çıktığı kadınların çocuk sınıfına girecek kadar genç oldukları konusunda dalga geçerlerdi. Ancak Todd onların bu yorumlarının kıskançlıktan kaynaklandığını bilir, aldırılmazdı.

Bu arada Beth dönmüştü. “Gülleri suya yerleştirdim. Tekrar teşekkür ederim. Çok güzeller.” Kapının yanındaki sehpa-dan çantasını aldı. “Çıkalım mı?”

“Elbette.”

Todd onun kapıyı kilitlemesini bekledi, ardından arabaya kadar ona eşlik etti. R.J. arka kapıyı binmeleri için tutmuştu. Beth yavaşça içeriye kaydı ve Todd’un da oturması için pencereye kadar ilerledi.

Todd yerleştikten sonra buz kabında soğumaya bırakılmış şampanya şişesini işaret etti. “Bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim?”

Beth başını iki yana salladı. “Eminim çok iyidir ama...” Bu arada araba hareket etmişti. Beth kapının koluna yapıştı. “İçemesem daha iyi olur.”

Todd kaşlarını çatı. Niçin böyle söylemişti? Yoksa onu sarhoş etmeye çalışacağından mı korkmuştu? “Beth, benim yanımda kesinlikle güvendesin,” demek ihtiyacını duydu. Beth koyu mavi gözlerini kocaman açtı. Hafif bir kahkaha attı. “Bunu biliyorum zaten,” dedi.

“O zaman nedenini öğrenebilir miyim?”

Beth dönüp ona baktı. “Şey, samimi düşüncemi öğrenmek ister misiniz Bay Graham?” dedi birden ciddileşen ifadesiyle. “Bu akşam sizinle çıkmak istemiyorum.”

Todd o kadar şaşırılmıştı ki, konuşabilmesi zaman aldı. “Benimle çıkmak istemiyor musun?” Buna inanamıyordu. Kendisi her şeye karşın bu randevuyu kabullenmişken,

YENİDEN SEV

Beth'in istememesini, aslına bakılırsa çılgınca sevinmemesini anlayamıyordu.

"Bunun yerine kanal tedavisi yaptırmayı bile yeğleyebilirdim. Hem de uyuşturulmadan."

Todd bir an ne söylemesi gerektiğini bilemedi. Şu an kendisine hayranlıkla bakan genç kadınlardan biriyle çıkmış olmayı ne kadar da isterdi. "Peki, niçin o açık arttırmada beni seçtiğini sorabilir miyim?"

Beth derin bir nefes aldı. "Ben seçmedim," dedi. "İyi niyetinden hiç kuşku duymadığım arkadaşlarımın marifeti. Benim artık insan içine çıkmamın vaktinin geldiğini düşünmüşler ve bu fırsatın da bu şekilde doğabileceğine karar vermişler." Beth onların düşüncelerini onaylamıyormuşçasına başını saldı. "Dürüst olmam gerekirse, yirmi yıldır bir randevuya gitmedim. Neler konuşulduğunu veya nasıl davranmam gerektiğini anımsamıyorum. Sizin için mükemmel bir yemek arkadaşı olmadığımı farkındayım. Eminim yirmi beş yaşın altındakilere alışkınsınızdır. Daha doğrusu hakkınızda okuduklarıma bakılırsa, öyle..."

Todd konuşmanın ilerlediği yönü hiç beğenmemişti. "Öyleyse, kim olduğumu biliyorsun."

"Houston'da yaşayıp da sizinle ilgili bilgi sahibi olmamak pek mümkün değil, Bay Graham."

"O zaman şunu netleştirelim," dedi Todd. "Bu randevu olayında deneyimli olan benim."

Beth'in gözleri kısılmıştı. "Kuşkusuz."

Todd onun zeki bir kadın olduğunun farkındaydı. Üstelik fazlasıyla dürüst olduğunu da kabul etmeliydi. Her ne kadar nazik davranırsa da, aslında hakkında korkunç şeyler söylemiş miydi? Evet, Beth'in dürüstlüğüne saygı duymaması mümkün değildi. "Şimdi sana birkaç tavsiyede bulunmama izin ver," dedi. "İlk ismimi kullan. Bay Graham diye hitap

edilmesi, kendimi bir lisenin müdürü gibi hissetmeme neden oluyor.”

Beth konuşmak istermiş gibi ağzını açtı ama hemen kapattı. Birden yanakları pembeleşti.

Todd onun yanlış davrandığını düşünüp utandığını anlamıştı. Birden hassas biri olmasının hoşuna gittiğini fark etti. Bu akşam düşündüğü kadar korkunç olmayacaktı galiba. “Bu kadar kaygı duymana gerek yok,” dedi. “Yirmi yıl önceki deneyimini anımsayacaksınız.”

“Bunun iyi bir şey olduğunu düşünürmüş gibi konuştunuz. Bense o kadar emin değilim. O zamanlar lisedeydim ve her seferinde korkunç heyecanlanır, dilim tutulurdu. O günlerime dönmek istemem doğrusu.”

“Pekâlâ, zor yanlarını benim üstlenmeme ne dersin? Konu başlıklarını ben öneririm ve böylelikle ilerleriz. Yapman gereken tek şey, uygun gördüğün yerde söze karışmak olur.”

Beth gerginliğinin biraz olsun azaldığını hissetti. “Not almam gerekir mi,” diye sordu gülererek.

“Hayır. Bence buna gerek duymayacak kadar zekisin.”

“Peki, aralarda biriyle çıkmayla ilgili bir iki soru sorsam, sıkılır mısınız?”

“Elbette hayır.”

“Çıktığınız herkesten hoşlanıyor musunuz? Yani onca farklı kadından sıkılmıyor musunuz? Hem hepsinin ismini nasıl olup da aklınızda tutabiliyorsunuz? Yani karıştırdığınız olmuyor mu? Mesela ortak bir hitap şekli mi kullanıyorsunuz? Her birine tatlım, ya da çok genç olduklarına göre, bebeğim falan mı diyorsunuz?”

Todd uzun bir süre Beth’in yüzüne baktı. Onun hakaret edip etmediğini anlamaya çalışıyordu. Bir başkası olsa bu kadar bekler miydi, ondan da emin değildi. Hele arkadaşlarının biri olsa, bir güzel benzetirdi. Fakat Beth’in ifadesinde en küçük bir alaycı ya da aşağılayıcı bir ima görmedi.

“Şey, bunu sadece şunun için soruyorum,” diye devam etti Beth. Belli ki kararsızlığını fark etmişti. “Yaşamınız benimkinden ya da tanıdığım diğer insanlarınkinden çok farklı. “Ben uzun yıllar evliydim, çevremdeki insanlar ve dostlarım da öyle. Örneğin benim evimdeki en romantik etkinlik, televizyondaki aşk filmiydi.”

“Notlar,” dedi Todd, ciddi olmaya çalışarak. “Sekterim her çıktığım kadının özelliklerinden söz eden notlar hazırlar, ben de onları ezberlemeye çalışırım. Takılırsam, çıkarıp göz atarım. Elbette yatak odasında işler biraz zorlaşır. Yani... Pantolonumun cebine ulaşamadığım için. O durumda da yastığın ya da çarşafın altına sıkıştırmam gerekiyor.”

Beth onun yüzüne uzunca sayılabilecek bir süre baktı, sonra gülümsedi. Gülümsemesi genişledi ve sonunda bir kahkaha attı. Todd da güldü. Beth’in yüzüne dikkatle bakıyordu. İlk gördüğünde bu kadar dikkat etmemiş olmalıydı. Çünkü o an düşündüğünden çok daha güzeldi. Lacivert gözleri pırl pırl parlıyordu.

“Demek notlar,” dedi Beth, hâlâ gülerken. “Ne kadar da parlak bir fikir. Bir gün gelir de kendimi aynı pozisyonda bulursam, bunu hatırlayacağım.”

“Kendini daha iyi hissediyor musun?”

Beth ellerini kucagında birleştirmişti. Todd onun sol elinin yüzüksüz parmağında bir alyansı kolayca hayal edebiliyordu. Beth evlenmek için yaratılmış kadınlardan biriydi.

“Sayenizde, mide bulantısı falan hissetmiyorum.”

“Bu benim yüreğimi ısıtan bir iltifat.”

“Ben çok ciddiym,” diyerek gülümsedi Beth.

“Bundan eminim.”

“Şey,” dedi Beth. “Böyle olmasını beklemiyordum.” Elini sallayarak limuzinin içini işaret etti. “Her şeyin bu denli mükemmel olmasını ve sizinle konuşabilmeyi beklemiyordum.”

“Nasıl olmasını bekliyordun?”

“Doğrusunu isterseniz, sizin bir tür züppe olduğun sanmıştım. Ve de genç bir kadın olmadığımı görünce bozulacağınızı düşünmüştüm... Bilirsiniz, şu mükemmel fotomodellerden biri olmadığımı görünce...”

Todd son kez ne zaman birinin kendisine böylesine net bir şekilde hakaret ettiğini anımsamıyordu. Fakat anlaşılan Beth hakaret ettiğinin farkında bile değildi.

“Oh, hayır,” dedi Beth aceleyle. “Yüzünüz asıldı. Kötü bir şey söylemiş olmalıyım, değil mi? Özür dilerim. Sizi üzmem istememiştim.”

“Üzülmedim.”

“O zaman ne oldu?”

Todd ona baktı. “Benimle ilgili pek olumlu düşündüğün söylenemez. Şu ana dek benim genç kadınlarla çıktığımı, onlara bebeğim diye hitap ettiğimi, çünkü isimlerini anımsamadığımı ima ettin.”

Beth elleriyle yüzünü kapattı ve hafifçe inledi. “Tanrım, hiç gelmemeliydim.”

Başını kaldırıp Todd’a baktı. Pişmanlık gözlerinin laciver-tini daha da koyulaştırmıştı. “Gerçekten özür dilerim. Ben... Hakaret etmek istemedim. Bunu yapmak aklımdan bile geçmemişti. Galiba bunun nedeni sizi gerçek biri gibi algılamamamdan kaynaklandı. Demek istediğim, gazetelerde sizinle ilgili birçok şey okudum. Siz... Bir film starı ya da ne bileyim meşhur biri gibisiniz. Sizin sıradan insanlar gibi olabileceğinizi düşünmek çok zor.”

Todd onun bu sözlerini nasıl karşılaması gerektiğini bilemiyordu. Bir bakıma kendisiyle ilgili sözleri iltifat içeriyordu. Belki de gurur duyması gerekirdi. Ancak onun kendisini gerçek biri gibi algılamadığı düşüncesi hoşuna gitmemişti. Todd ne yanıt vermesi gerektiğini düşünürken, limuzin restoranın önünde durdu.

YENİDEN SEV

Beth camdan dışarıya baktı ve restoranın ismini okudu. “Burasıyla ilgili bir şeyler okumuştum. Oldukça pahalı bir yer.”

Todd ona doğru eğildi. “Bunu karşılayabilirim,” diye fısıldadı.

O zaman Beth dönüp ona baktı. Yüzleri birbirine oldukça yakındı ve Todd birden onu öpmek için dayanılmaz bir arzu duydu. Bu da nereden çıkmıştı? İçinden gelen istek kendisini bile şaşırtmıştı, yapacak olsa, kim bilir Beth ne denli şoke olurdu. Kendisini güçlükle toplayıp geri çekildi.

Üniformalı bir adam arka kapıyı açtı. Todd arabadan indi, sonra Beth’e yardım etmek için bekledi. Beth arabadan çıkarken onun elini tuttu, biraz ilerledikten sonra bıraktı.

“Eminim burada yemek yemeyi karşılayabileceğinizi söylerken, beni rahatlatmak istediniz ama şu kadarını söylemeliyim ki, işe yaramadı.”

“Sence bir kamyon şoförü ya da öğretmen olsaydım, daha kolay mı olurdu?”

Beth düşünürken başını hafifçe salladı. “Belki de. Belki de daha çok hoşuma giderdi, daha rahat hissederdim... Yani şayet şey olmasaydınız...”

“Ne olmasaydım? Başarılı, zengin, inanılmaz yakışıklı...”

Beth hafifçe gülümsedi. Todd’un gülümseyen yüzüne baktıkça, o kadar da gergin olmadığını fark etti.

Todd uzanıp onun elini tuttu. “Merak etme,” dedi. “Sana kötü bir şey olmasına izin vermem.”

Restoranın kapısına yöneldiler. Genç bir kadın geçmeleri için kapıyı tuttu. İçeriye girdiklerinde, restoranın sahibi Lucien tarafından karşılandılar. Lucien onları masalarına götürürken, Todd iş dünyasından tanıdığı birkaç kişiye başıyla selam verdi. Bir an ne yapacağını şaşırmıştı. Beth’i tanıştırması gerekir miydi? Şayet yanında birlikte olduğu bir kadın olsaydı, tanıdıklarının masasında duraklar ve bir iki dakika soh-

bet ederdi ama Beth'le... Beth'le bir birlikteliği yoktu ki. O... Kaşlarını çattı. Beth'i nasıl açıklayabileceğini bilmiyordu. Mecburiyet miydi?

Ancak Todd masalarına yerleşip, Beth'in karşısına oturduğunda onun lacivert ve fazlasıyla iri gözlerine baktı ve onun bir mecburiyet olamayacağına karar verdi. Günlerdir bu akşamı sıkıntıyla geçirmekten korkmuş, gelmemek için türlü mazeretler düşünüp durmuştu. Fakat şu an ona bakarken, burada bulunmaktan keyif aldığını fark etmişti.

"Şey, sanırım ben haklıyım," dedi Beth birdenbire.

"Ne demek istedin?"

"Herkes bize bakıyor... Daha doğrusu bana. Sanırım onlar da benim sizin tipiniz olmadığımı düşünüyorlar."

Todd birden içinde bir öfke dalgasının kabardığını hissetti. Beth'e kızmamıştı – kendisini rahatsız hissetmesi çok normaldi – Beth'e alenen bakan arkadaşlarına bozulmuştu.

"Sanırım özür dileme sırası bende," dedi Todd. "Başka bir restoran seçmeliydim."

"Fast food restoranı mı mesela?" diye sordu Beth kaşlarını kaldırarak. "Sizi temin ederim, nasıl çatal tutulacağını biliyim."

"Hayır hayır. Ben oturup sohbet edebileceğimiz sakın bir restorandan söz ediyordum." Todd konuşurken salonun merkezindeki masalarını işaret etmişti. Her zaman oturduğu masa buydu ve birden vitrinde otururlarmış gibi hissetmesine engel olamamıştı. Oysa normalde bu durum hoşuna giderdi.

Todd huzursuzca kımıldandı. Hiç beklemediği bir şey olmuş, Beth'ten hoşlanmıştı. Çok canlı ve komik bir kadındı. O da bu akşamdan en az kendisi kadar korkmuştu. Düşüncelerini ne kadar da net bir şekilde ortaya koyabiliyordu. Dürüsttü, insana güven veriyordu. Söylediklerinde haklılık payı yok muydu? Bugüne dek çıktığı kadınların genç olduklarını hiç düşünmemişti. Ancak şimdi son on beş yirmi yıldır kendisi

yaşlandığı halde kadınların yaşının hiç değişmediğini fark ediyordu. Belki de bu konuda bir değişiklik yapmasının zamanı gelmişti.

“Ne içmek istersin?”

Beth menüyü açtı ve incelemeye başladı. Ardından Todd’a doğru eğildi. “Fiyatları yok,” diye fısıldadı.

“Sana neyin ne kadar olduğunu değil, bir şey içip içmeyeceğini sordum.”

Beth’in saçları kızıldı. Alnına bir tutam perçem dökülmüştü. Todd onun küçük bir kızken, burnunun üstünde çilleri olduğunu hayal etti. Kızıl saçlı birçok insanın çilleri olmaz mıydı? Ancak Beth’inkiler zamanla kaybolmuş olmalıydı. Çünkü teni lekesiz ve pürüzsüzdü.

“Ama fiyatını bilmediğim hiçbir şeyi ısmarlamadım ben,” diye ısrar etti Beth. “Ne kadar harcadığımı bilmek zorundayım.”

“Niçin?”

Beth ağzını açtı ama konuşmaya fırsat bulamadı.

“Madam ve Mösyö kokteyl sipariş etmek için hazırlar mı?”

“Beth...”

Beth başını kaldırıp ona baktı. “Bilmiyorum. Belki de bir kadeh şarap...”

“Yemekle birlikte şarap içeriz diye düşünmüştüm. Yemekten önce başka bir şey içmez misin?”

Beth çaresizlik içinde omzun silkti. “Sanırım. Margarita türü bir şey alabilirim.”

“Cosmopolitan’a ne dersin,” diye sordu Todd, ona yardımcı olmak için. “Bence hoşuna gider.”

Birkaç dakika sessizce oturdular. Beth içkisi geldiğinde bir süre kırmızısımsı pembe sıvıya gözlerini dikti. Sonra bir yudum aldı. “Gerçekten güzelmiş,” dedi. “Önerdiğiniz için teşekkür ederim.”

“Rica ederim.”

Çok geçmeden garson yeniden başlarına dikildi. “Madam ve mösyö spesiyallerimizi öğrenmek isterler mi?”

Todd’un istediği şey birkaç dakika Beth’le konuşmaktı... Yalnız. Anlaşılan burada konuşmayı başarmak pek mümkün olmayacaktı. “Elbette,” dedi.

İyi eğitilmiş garson spesiyalleri sayarken Todd bakışlarını restoranda gezdirdi. Kadınların çoğu özel tasarım giysiler giymiş, pırıl pırıl parlayan mücevherler takmıştı. Beth ise onların aksine oldukça sade giyinmişti. Tek takısıysa bir çift inci küpeydi.

Aynı anda Beth de diğer müşterileri gözlemliyordu. Başını iki yana salladı. “Kesinlikle buraya ait değilim.”

“Elbette buraya aitsin,” dedi Todd ama bunun doğru olmadığını biliyordu. İstemese de Beth’in haklı olduğunu biliyordu. “Yine de farklı bir planlama yapmalıydım diye düşünmeden edemiyorum.” Ancak Todd’un aklına planlamayı kendisinin yapmadığı geldi. Sekreterine güzel bir restoranda yer ayırtmasını istemişti. Ayrıntılarla ilgilenmeye gerek duymamıştı. Şimdiyse bunu yaptığına pişman olmuştu. Beth’in iyi vakit geçirmesini istiyordu. “Biz yemeğimizle ilgilenelim” diye önerdi. “O zaman nerede olduğumuzun önemi kalmaz.” Aslında birbirimizle ilgilenenlim, demek istemiş ama yapamamıştı.

Beth iskemlesini geriye itip ayağa kalktı. “Affedersin Todd,” dedi. “Hemen dönerim.”

Todd onun lavaboya ilerleyişini izledi. Biri birkaç saat önce bu akşam çıkacağı orta yaşlı ev kadını önemseyeceğini söylese, herhalde güler geçerdi. Ancak şimdi nedense Beth’in bu akşamı güzel geçirmesini fazlasıyla önemsiyordu fakat bunu nasıl başaracağını bilemiyordu.

Beth kendisine derin derin nefes almasını öğütüyordu ama işe yaramıyordu. Paniğe kapılmıştı. Kesinlikle buraya ait de-

ğildi. “O masaya da ait değilim,” diye mırıldandı, kendi evinden daha iyi dekore edilmiş kadınlar tuvaletine şöyle bir göz atarken. Evinin salonundan bile büyüktü. Duvarlar zarif çiçek desenli duvar kâğıtlarıyla süslenmiş, koltuklar, sehpa klasik mobilyalardan seçilmiş, sehpaların üstüne taze çiçekler yerleştirilmişti.

Beth aynaya eğilip yüzüne baktıktan sonra rujunu sürmeye çalıştı. Elleri titriyordu. Cesaretini toplamaya çalışırken, bir iki kadın içeriye girip çıktı. Zamanını tuvalette harcadığına inanamıyordu ama Todd Graham’la yeniden karşılıklı oturacak kadar güçlü değildi. Kim bilir hakkında neler düşünüyordu? Adam zilini çaldığından beri saçmalayıp durmuştu. Hayatında hiç sokağa çıkmamış gibi davranmıştı. Elbette böyle pahalı yerlere gidecek fırsatı olmamıştı ama ne denli sık olursa olsun bir restoranda kendisini rezil etmeden oturabilirdi, değil mi? Yapamamış, kendisini gülünç duruma düşürmüştü. İçeceği içkinin ille de fiyatını öğrenmek istemesi de ne oluyordu? Sanki kendisi mi ödeyecekti?

Beth elleriyle yüzünü kapattı. Burada ne yapıyordu? Bu kadar geciktikten sonra masaya nasıl dönecekti? Hayatı boyunca böyle zor bir durumda kalmamıştı. Todd Graham’la ortak hiçbir yanı yoktu. Zaten böyle olduğunu tahmin etmemiş miydi? Ancak tahmin etmek başka şeydi, bilmek başka... Bu insanlar farklıydı. Garson bile Beth’i ürkütüyordu. Vicdanını rahatsız eden tek şey, Todd’un inanılmaz derecede iyi davranmasıydı. Kibar ve espriliydi. Zaten Beth’in moralini bozan da bu olmuştu ya. Züppenin biri olsaydı önemsemezdi ama düşündüğünden farklı bir karakter olduğunu fark edince, onun üzerinde iyi bir izlenim uyandırmak istemişti.

Keşke o kadar zengin olmasaydı. Ya da o kadar yakışıklı olmasaydı. Keşke arabadan inerken elini tuttuğunda bütün bedenini ateş basmamış olsaydı, ya da yüzüne her baktığında.

Onun yüzüne her baktığında nefesinin kesildiğini hissediyordu. Bir an kendisini on altı yaşındaymış gibi hissetmişti.

Aynadaki görüntüsüne baktı. Hayır, erkekler onun gibi kadınları beğenmezdi. Üstelik duldu da. Bir başka erkeğin beğenisini istemeye hakkı yoktu. Bu yanlıştı, hoş değildi. Tanrı aşkına, boyunca iki çocuğu vardı. Hem sadakatsizlikti. Yirmi yıllık evliliğine, yaşanan onca güzel anıya sadakatsizlikti. Ne kadar zamandır buradaydı? Hayır, saatine bakmayacaktı. Olması gerekenden çok daha uzun kaldığını biliyordu. Hiçbir şey olmamış gibi masaya dönüp içkisini içip yemeğini mi yiyecekti? Hayır, bunu yapamayacaktı. Bir lokma bile alsa boğazında kalırdı. Evet, kalp krizinden gitmezse de, tıkanıp ölecekti.

“Bunu yapamam,” diye mırıldandı Beth kendi kendine.

Titreyen parmaklarıyla çantasına uzandı ve bir kâğıt mendil ve kalem çıkardı. Aceleyle bir şeyler karaladı. Kabaydı, korkaktı ve gidiyordu...

Todd parmaklarını sabırsızca masaya vuruyordu. Beth gideli on beş dakika olmuştu. Bir şey olmuş olabilir miydi? Acaba garsondan bir kadın çalışanı kadınlar tuvaletine göndermesini ve Beth'i kontrol etmesini istese miydi?

Todd tam garsona işaret etmek üzereyken, adamın masaya yaklaştığını fark etti.

“Madam bunu size vermemi istedi efendim.”

Garsonun onaylamayan ses tonu dikkatini çekmişti ama Todd bunu düşünecek halde değildi. Adamın elindeki kâğıt mendili aldı. Ancak daha almadan neler olduğunu tahmin etmişti. Mendilin katını açıp okumaya koyuldu. Tahminleri doğru çıkmıştı.

Üzgünüm Todd ama bütün bunlara hazır değilim. Siz bana karşı çok iyiydiniz, bu yüzden de size minnettarım. Ayrıca

YENİDEN SEV

benim açımdan siz bu akşamki sorumluluğunuzu fazlasıyla yerine getirdiniz. Umarım erken ayrılışım sizi etrafa karşı utandırmaz. Sanırım bazılarımız banliyölerimizden hiç ayrılmamalıyız. Lütfen özürlerimi kabul edin.

Beth...

“Bir sorun mu var efendim?”

Todd garsona hemen cevap vermedi. Evet, bir sorun vardı. Hayatında ilk kez terk edilmişti.

~ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

BETH taksi şoförüne parasını verdikten sonra doğrulup iki katlı evine baktı. Daha saat yeni sekiz olmuştu. Çocuklar hemen bir sorun olduğunu anlayacaklardı. Sorun olmasa bu kadar erken gelmeyeceğini bilirlerdi. Yapabileceği bir şey yoktu. Onlar anlamasın diye sokaklarda dolaşacak hali yoktu. Hem olanları kısaca anlatmak, iki üç saat taban tepmekten daha kolaydı. Beth böyle düşünerek arka kapıya yöneldi.

Arka kapı daha önce çocuklara tembihlediği gibi kilitliydi. Bu durum içini rahatlattı. Bir adamla üç saat beraber olamıyorsa da çocuklarını sorumluluk sahibi gençler olacak şekilde eğitmişti.

Kapıyı açıp girdiğinde, “Ben geldim,” diye seslendi.

Jodi ve arkadaşı Sarah şaşkınlıkla ona baktılar.

“Biraz erken geldiğimin farkındayım,” dedi Beth, sesini olabildiğince neşeli çıkarmaya çalışarak. “Her şey yolunda... Sadece biraz erken döndüm. Todd’dan yemeğimizi olabildiğince çabuk bitirmemizi istedim de.”

Jodi kaşlarını çatarak cep telefonuna baktı. Sonra da annesine döndü. “Biraz erken mi? Yemek yiyecek zamanınız oldu mu?”

Beth’in gülümsemesi yüzünde donmuş gibiydi. “Şey, içki-lerimizi içtik.”

“Ama yemeğe çıkmamış mıydınız?”

Beth yanına gidip kızının başına bir öpücük kondurdu. “Teklif etti ama istemedim. Eve dönmeyi yeğledim.” Ders çalışan kızların aralarında duran tabaktan bir çörek aldı. “Gidip üstümü değiştireyim. Siz çalışmanıza devam edin.”

Beth böyle söyleyerek yukarıya yöneldi. Neyse ki Jodi arkadaşının yanında başka bir şey söylememiş, açıklamasını yeterli bulmuştu. Şimdilik... Elbette kızını tanıyordu. Sabah konuyu gündeme getirir, en ince ayrıntısına kadar öğrenmeye çalışırdı. Neyse, sabah olaya daha mantıklı bakacağından emindi. Şimdiden bunu düşünecek değildi.

Odasının kapısını açarken Matt’e kızları rahatsız etmesin diye, kendi odasında film izlemesi için izin verdiğini hatırladı. İçeriye girer girmez, karanlık odada yankılanan televizyonun sesinden rahatsız oldu. Matt yatağa uzanmış, karnının üstünde büyük bir kâse patlamış mısırla kendinden geçmişti.

“Selam ufaklık.”

“Anne...” Matt patlamış mısır kabını bırakıp ayağa fırladı. “Niçin erken geldin? Her şey yolunda mı?”

Beth çantasını tuvalet aynasının önüne bırakıp oğluna döndü. “Evet, elbette iyiyim. Yemek yemekten vazgeçtim. Bunun yerine birer kadeh bir şey içtik canım.”

Beth birden suçluluk hissetmesine şaşırı. Niçin olanlardan rahatsızlık duyuyordu? İçinden bir ses mükemmel davra-

nan bir beyefendiyi utanç verici bir duruma düşürdüğünü fısıldayıp duruyordu. Öyle ya, yetişkin biri gibi davranamamıştı. Korkağın biriydi.

Matt ışığı yakmış önüne dikilmişti. Gözlüklerinin gerisindeki gözleri yaşına göre fazla ciddi bakıyordu. Ellerini yumruk yapmıştı. “Ne oldu? Kötü bir şey mi oldu? Yoksa o Todd denen adam...”

Beth bir an hâlâ bir bebekmiş gibi davrandığı oğlunun annesi için kaygılandığını fark edememişti. Oğlunun ifadesine baktığında üzüntüyle gurur aynı anda göğsünü sıkıştırdı. Minik oğlu annesini korumayı düşünecek yaşa gelmişti demek. Birkaç yıl sonra onun evden ayrılacağını düşünmek acısını derinleştirdi.

Oğlunun yüzünü ellerinin arasına aldı. Henüz tıraş olmaya başlamamıştı ama her gün bu konuyu gündeme getirmesine bakılırsa, an meselesiydi. Babası öldüğünden beri, evin erkeği olduğunu hissettirmek için mücadele veriyordu.

“Teşekkür ederim canım,” diye mırıldandı Beth gülümseyerek. Sonra da eğilip Matt’i yanağından öptü. “Benim için endişelenmen çok hoş. Evet, eve planladığımdan erken döndüm ama bunu ben istedim. Bir şey olduğundan değil. Yemeğe kalmak istemedim, hepsi bu.”

Şayet bu akşamın başarısız geçmesi yüzünden biri suçlanacaksa, bu kesinlikle kendisi olurdu, Todd Graham değil.

“Emin misin?”

“Yemin ederim. Şimdi, izin verirsen üstümü değiştireyim, ardından filmin kalanını birlikte seyredeyim diyorum.”

Matt sırttı. “Hiç sevmezsin.”

Beth giysilerini alıp banyoya giderken, “Kesinlikle sevmeyeceğim ama dalga geçip yorumlarımla seni deli edeceğim. Eğlenceli yanı da bu zaten.”

On beş dakika sonra Beth de yatağa uzanmıştı. Patlamış mısır kâsesi aralarında ve yarılanmış durumdaydı. Matt kendi-

ni filme kaptırmıştı. Beth de filme kapılmak için elinden geleni yapıyordu. Ancak Todd Graham'ın yüzü gözünün önünden gitmiyordu. Acaba notunu aldığı anda ne yapmıştı? Rahatlayıp yemeğini mi ısmarlamıştı? Yoksa o da restorandan ayrılmış mıydı? Etrafına karşı utanç mı duymuştu? Beth öyle olmamasını diledi.

Beth bir an için gözlerini sımsıkı kapattı. Kuşkusuz diğer insanlar gibi o da kusursuz değildi, hatalar yapıyordu. Ancak kesinlikle kaba biri değildi, insanları kasten zor duruma düşürmek gibi bir huyu yoktu. Fakat restorandan çıktığından beri daha önce hiç hissetmediği kadar suçluluk duyuyordu. Bu randevuya isteksiz gitmişti. Yapıcı olmayı denememişti. Yetersiz olmayı becerememişti. Kendisini rezil etmiş, Todd Graham'ı da mahcup etmişti.

Oysa Todd Graham'la birlikte olmak daha önce korktuğu kadar zor değildi. Onunla bir iki saat daha oturmak dünyanın sonu anlamına gelmeyecekti. Restoranın o denli şık bir mekân olması, Todd'un yakışıklılığı, restorandaki diğer müşterilerin gösterişli halleri Beth'i ürkütmüştü.

Beth çocuklar yattıktan sonra aşağıya indi. Uyuyamamıştı. Kendi kendine sürekli olarak randevu olayının artık geçmişte kaldığı, geride bırakması gerektiğini söyleyip duruyordu. Ancak yararı olmamıştı. Galiba uzun bir gece olacaktı...

Beth sabah, tarçınlı ekmeğin kokusuyla uyandı. Jodi fırını yakmış olmalıydı. Duşa girmeden önce aşağıya eğilip, "Sen, en sevdiğim kızsın," diye seslendi.

Yirmi dakika sonra Beth mutfak masasında oturmuş, kahvesini içiyordu. Bugün hava açık görünüyordu. Birkaç gün önce etkili olan fırtına düşünölmeyecek olursa, havalar iyi gidiyordu. Üç haftadır yağmur yağmamıştı. Gerçi bu bahçeyi yine sulaması gerektiği anlamına geliyordu. Bu çevrede gür çimenler ve düzenli bir bahçe gurur vesilesiydi. Çimleri kırp-

ma görevi Matt'indi ama her gün sulamaya ayıracak zamanı yoktu doğrusu.

“Günaydın.”

Jodi mutfağın kapısına dayanmış duruyordu.

“Sana da günaydın canım. Erken kalkmışsın.” Beth bunu söylerken mini fırının üstündeki saate göz attı. “Daha dokuz bile olmamış ve bugün Cumartesi. Dünya tersine mi dönüyor ne...”

Jodi omuzlarına dökülen saçlarını elleriyle taradı. “Duş almadan önce seninle konuşmak istiyordum.”

“Ne hakkında?” Beth umursamazmış gibi sorsa da, Jodi'nin hangi konuda konuşmak istediğini biliyordu. Kahvesini tazeledi, Jodi'ye de bir bardak meyve suyu doldurdu.

Jodi annesinin karşısına otururken, “Dün akşamla ilgili,” dedi.

“Seni dinliyorum.”

Beth böyle demişti demesine de, önceki akşamı on altı yaşındaki kızıyla tartışmak istemiyordu. Aslında hiç kimseyle tartışmak istemiyordu.

Jodi saçlarını gözlerinin önünden kaldırıp kulaklarının gerisine itti. “Dün sadece birer kadeh içtiğinizi söyledin. Ve onun yemek yemenizi istediği ama senin kabul etmediğinden bahsettin.”

“Evet, böyle söyledim. Çünkü doğrusu bu hayatım.” Beth konuşurken bir an doğrusunun bu olup olmadığını düşünüp duruyordu. Bütün gece o kadar düşünmüş, kafasını o kadar karıştırmıştı ki, artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu ve ne düşüneceğini şaşırılmış durumdaydı.

“Ama anne, madem öyle niçin taksiyle döndün?”

Beth içinden kendisine bir küfür savurdu. Niçin bu aklına gelmemiştii? Salonun boydan boya penceresinden sokak ayna gibi görünürdü. Evin önünde duran taksinin fark edilmemesi

mümkün müydü? Ne diye sokağın başında inmeyi akıl etmemişti?

Beth derin bir nefes aldı. “Kötü bir şey olduğundan değil,” diye başladı yavaşça. “Yapamadım, hepsi bu. Erken ayrılmak istedim. O kadar da büyük bir olay değil.”

“Yoksa sana bir şey yapmaya falan mı kalktı?”

“Tanrım hayır! Sizin neyiniz var? Matt de aynı şeyi sordu. Bence fazla film izliyorsunuz.”

Jodi gülmedi. “Senin için endişeleniyoruz anne. Daha önce biriyle çıkmadın. Elbette babamla flört etmişsin ama o farklı.” Jodi oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı. “Ne demek istediğimi anlamışsındır. Henüz karşı cinsle ilişkiye hazır değil gibisin...”

“Bu konuda uzmanmışsın gibi konuştun.”

“Hayır, değilim. Sadece annesi babası boşanmış arkadaşlarım var. Annelerinden söz ediyorlar. Erkeklerin onlardan neler beklediğinden... Sen o tür bir kadın değilsin. Sadece iyi olup olmadığını merak ediyordum.”

Beth gülsün mü, ağlasın mı, kızına sarılsın mı yoksa onu düşünmeye mi göndersin bilemedi. Kahvesini yudumlamakla yetindi. “Beni düşünmenizi takdir ediyorum, gerçekten,” dedi. “Bunun benim için ne anlama geldiğini tahmin bile edemezsin. Şu kadarını söyleyeyim ki, Todd Graham gerçek bir beyefendiymiş. Beni oldukça şık ve meşhur bir restorana götürdü.”

Beth kızına kısaca ayrıntılardan söz etti.

“Harika bir yermiş. Todd da harika davranıyordu diyor-sun.”

“Aynen öyle.”

“Peki, sohbet ettiniz mi?”

Beth bir an düşündü. “Aslına bakarsan evet. Ve bu da beni epeyce şaşırttı.”

“O da eğleniyormuş gibi görünüyor muydu?”

“Bilmem. Galiba. Anlaşıyor gibiydik.”

“O zaman erken ayrılmana niçin izin verdi?”

Beth ayağa kalktı. “Ah, ekmeğe bakmayı unuttum...”

“Anne!”

Beth ekmeğin makinesinin yanına koşmuştu. Kahretsin daha yirmi dakikası vardı.

“Anne. Neden yüzünde o komik ifade var? Ne saklamaya çalışıyorsun?”

Beth birden durakladı. Ne kadar tuhaf davranıyordu. Kızından mı korkacaktı? Yetişkin olan kendisiydi, değil mi? “Pekâlâ,” dedi. “Todd erken ayrılmama ses etmedi, çünkü ona fırsat bırakmadım. Ona bir özür notu yolladım ve restorandan ayrıldım.”

Mutfağa sessizlik hâkim olmuştu. Beth çocuklarını terbiyeli ve saygılı oldukları sürece her türlü düşünceyi dile getirebilecek şekilde yetiştirdiğine bir an için pişman olur gibi oldu.

“Adamı masada yalnız bırakıp çıktın mı?”

Beth başını iki yana salladı. “Korkunç bir şey yapmışım gibi konuşuyorsun.”

“Çünkü öyle.”

“Yanılıyorsun. Eminim Todd ayrıldığım için rahatlamıştır. Onun tipi değildim. Onun çıktığı kadınların yaşı benden çok sana yakındı.”

“Ama anne. Adamla çıkmıştın. Ben ya da Matt bu tür bir nezaketsizlik yapsak, herhalde en azından bir ay boyunca bizi azarlardın.”

Beth kızının haklı olduğunun farkındaydı. Bir şey söyleyemedi. Zaten akşamdan beri içi suçlulukla doluydu. “Sebeplerim vardı. Ben...” Birden sesi kayboldu. Masaya dönüp çöktü. Elleriyle yüzünü kapattı. “Oh, Jodi. Haklısın. Çok yanlış davrandım.” Nihayet başını kaldırıp kızına baktı. “Ama dayanamadım. Restoran görkemliydi. Oraya ait değildim. Tanrım! Kadınların mücevherlerini bir görseydin...”

Jodi hâlâ şaşkınlıkla annesine bakıyordu. Bu da Beth'in kendisini daha kötü hissetmesine yol açmaktan başka işe yaramıyordu. Çocuklarının gözündeki hata yapan bir anne görüntüsü vermekten nefret ediyordu.

"Hata yaptım ve özür dilemem gerekiyor," dedi çabucak. "Gerçi notta özür dilemiştim ama Pazartesi günü ofisine çiçek yollayacağım."

"Nasıl biriydi?"

"Şey... Beklediğimden farklı biriydi. Hoş, çekici. Birlikte olduğumuz her andan nefret edeceğini sanmıştım ama öyle değildi. Olabildiğince beni rahatlatmaya çalıştı."

"Yani onu beğendin."

Beth kızına gülümsedi. "Çizmeyi aşma lütfen. Sadece hoş biri olduğunu ve bunu beklemediğimi söyledim. Sizin okuldaki çocukları beğenmenizden çok farklı bir şey bu..."

Jodi sırtıttı. "Mutlaka öyledir anne." Ardından ayağa kalktı. "Duşa gidiyorum."

Kızı mutfaktan çıkınca Beth pencereden arka bahçeye baktı. Ancak çitleri, çiçekleri ya da çim kırpma makinesini değil, Todd Graham'ın yüzünü gördü. Yakışıklı ve mükemmel fiziği olan bir adamdı. Koyu kumral saçları kısa kesilmiş, mavimsi gri gözleri sanki bir giz saklıyormuş gibi bakıyordu. Dümdüz bir burnu, güçlü bir ağız yapısı vardı.

Yani onu beğendin.

Jodi'nin sözleri aklından çıkmıyordu. Beğenmiş miydi?

Yoksa sorun bu muydu? Onu beğendiğini hissettiği için mi tuvaletten koşarak çıkmıştı? Bunun doğru olduğunu kabul etmek istemiyordu. Ancak galiba yanlış gelişen şey bu olmuştu. Şimdi anlıyordu. Onu çok yakışıklı ve çekici bulmuştu. Hiçbir kusurunu görmemişti. Bu beğenmek anlamına gelmez miydi? Sorun şuydu ki, biriyle çıkacak durumda değildi. Ayrıca kalbinin kırılmasına da meydan verecek bir şey yapamazdı. Hâlâ kendisine ihtiyaçları olan iki çocuğu vardı. Üstelik otuz

sekiz yaşındaydı. Kalbi kırılırsa, on sekiz yaşındaki bir kızınki kadar kolay onarılamazdı.

“Hayır, doğru olanı yaptım,” diye mırıldandı kendi kendine. “Yapılması gerekeni yaptım.” Todd’u masada öylece bırakmak saygısızlıktı belki ama bu işten hemen sıyrılmak yapılacak en doğru hareketti.

Beth sonunda karar vermiş olmanın hafifliğiyle ön kapıya gidip açtı. Gazeteyi aldı ve kapıyı kapatmadan önce karşılarındaki eve baktı. Cindy ve Mark çok iyi bir zamanlamayla hafta sonu tatiline çıkmışlardı. En azından arkadaşına olanları anlatmak için birkaç günü vardı. Şu an ne Cindy’nin azarlamalarıyla ne de Mark’ın dalga geçmesiyle uğraşamayacaktı.

İçeriye girdiğinde ekmek makinesinin çalışmasının durduğunu anlatan sesini işitti. Yukarıdan Jodi’nin düş sesini ve Matt’in banyoya girmek için ablasını sıkıştırdığını, sürekli kapıyı tıklattığını işitebiliyordu. Evet, Beth’in yoğun günü başlamıştı.

Bugün Todd’u bir daha düşünecek değildi. Pazartesi sabahı trafik hafiflediğinde, şehre gider ve onun ofisine yakın bir çiçekçi bulurdu. Çiçeklerin kenarına özür dileyen bir kart da sıkıştırdı mı, bu işten sıyrılmış olurdu.

Güllerin kokusu ofise yayılmıştı. Todd masasının üstünde ki güllere şaşkınlıkla baktı. Kadınlara yüzlerce çiçek yollamıştı ama ilk kez bir kadının kendisine çiçek gönderdiğine tanık oluyordu.

Dalların arasında bir zarf da vardı. El yazısını hemen tanıdı – çünkü hafta sonu boyunca Beth Davis’in kâğıt mendile yazdığı notu defalarca okumuştı. Demek çiçek yollama ihtiyacı duymuştu. Todd çiçekçinin kartına dikkatle baktı. Sokağın altındaki çiçekçiden gönderilmişti. Masaya dönmeye zah-

met etmeyip kadınlar tuvaletinden doğruca evine dönen bir kadın için fazlasıyla zahmet sayılmaz mıydı bu?

Todd zarfı açtı ve yazıyı okudu. Cuma günü mendile yazdiklarının hemen hemen aynıydı. Veda etmeden ayrıldığı için özür diliyordu. Beth Davis hem anlayışlı davrandığı için Todd'a teşekkür ediyor hem de durumun kendisi için ne denli zor olduğunu anlayışla karşılaşmasını umduğunu belirtiyordu.

Todd deri koltuğunda arkasına yaslanırken başını iki yana salladı. "Anlayamıyorum," diye mırıldandı.

Beth Davis kendisini öylece masada bırakıp çekip gitmişti. Hâlâ bunun olabildiğine inanamıyordu. Hafta sonu boyunca kendi kendine bunun çok da önemli olmadığını, gururunun kırılmasını gerektirmediğini söyleyip durmuştu ama gerçek gerçektir. Beth Davis kentin banliyösünde oturan çocuklu bir ev kadınıydı. Kendisiye zengin bekâr bir erkekti. Kadınlar peşinden koşuyor, Todd sadece uygun olduğunda onlarla görüşüyordu. Nasıl olur da kendisini o duruma düşürdü?

Bir yandan kendine bu olayı bir daha düşünmemesini, Beth Davis ve o akşamın hiçbir önemi olmadığını söylüyor, diğer yandan başka bir şey düşünemiyordu. Oysa bu sabah ofise gelirken, kendisini işe verdiğinde Beth Davis'in kim olduğunu bile unutacağını sanmıştı ama yanılmıştı. Onunla birlikte olmak hoşuna gitmişti, bu kesindi. En azından onunla konuşmaktan hoşlanmıştı. Gerçi çok gergindi, belli ki yeni boşanmıştı ve kesinlikle Todd'un tarzı olan kadınlarla ilgisi yoktu ama Todd'u büyülemişti işte. Onu bu kadar ilginç kılan, kendisinden etkilenmemiş olması mıydı acaba? Belki de dürüstlüğü... Çıktığı kadınlar genellikle Todd'u pohpohlar, duymak istediğini düşündükleri şeyleri söylerlerdi. Beth Davis ise kısa sürede ne kadar çok kusurunu saymıştı.

Telefonu çaldığında Todd halen çiçeklere bakıyordu.

"Bay Graham pazarlama servisi toplantı için hazır, efendim."

“Hemen geliyorum.”

Todd hemen yerinden kalktı. Toplantı iyi fikirdi evet. Toplantıdan çıktıktan sonra sekreterinden çiçekleri ve notu atmasını isteyecek ve Beth Davis’i bir daha düşünmeyecekti. Belki de bir tatile ihtiyacı vardı. New York mesela... Nisan ayında New York çok güzel olurdu. Gerçi Paris’i de düşünebilirdi. Zaman zaman birlikte olduğu kadınlardan birini çağırır, birkaç günlüğüne buradan uzaklaşırdı. Toplantıdan çıkınca neresi olacağına karar verecekti.

İki saat sonra Todd Graham kendi kendine küfür edip duruyordu. Bunu nasıl yapabilişti? Hiç kendini veremediği toplantının ortasında, doğru dürüst açıklama yapmadan ofisten çıkmıştı. Öğle vakti yaklaşık kırk dakikadır yollardaydı. Peki niçin? Kendi kendine Beth Davis’in ömrünü şahsen işitmek istediğini söyleyip duruyordu. Başka bir anlamı yoktu. İçini rahatlatacak, ondan sonra bu konuyu unutacaktı. Kendini buna neredeyse inandırmıştı da.

“Benim tipim değil,” diye mırıldandı. “Üstelik hiçbir ortak yanımız yok.”

Fazla yaşlı, fazla zeki ve dürüsttü. Ayrıca çocukları vardı. Todd çocuklardan hoşlanmazdı. Yani en azından hoşlanmadığını sanıyordu, çünkü çocuklarla hiç birlikte olmamıştı.

Todd köşeden sola döndü ve kendini Beth’in sokağında buldu. Evlerin aynı tornadan çıkmışlığı yine dikkatini çekmişti. Yine de gideceği evi kolayca fark etti ve önüne park etti.

Ön bahçede genç bir kız çimleri suluyordu. Uzun boylu ve yuvârlak hatlıydı. Tişört ve şort giymişti. Todd, Beth’in kızının bu kadar büyük olmasına şaşırmıştı. On altı yaşında falan hamile kalmış olmalıydı.

Todd arabasından inip bahçeye yöneldi. “Affedersiniz,” diyerek seslendi. “Anneniz evde mi?”

Kız dönüp baktı. Todd, o an Beth'in lacivert gözlerine baktığına inanamadı. Saçlarını başının üstünde dağınık toplamış, makyajsızdı. Elbette yirmi yaşında durmuyordu ama gündelik giysilerinin içinde çok genç ve çekici görünüyordu.

"Burada ne arıyorsunuz?" Beth'in gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

"Seni görmeye geldim."

Beth bir adım geriledi. Sonra bir adım daha... Todd onu uyarmak için hamle yapsa da, uyaramadan çim kesme makinesine takıldı ve boşta kalan hortum birden havaya zıpladı ve buz gibi soğuk su Todd'un üstüne fişkırdı.

~ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

BETH afallamış bir haldeydi. Gözlerini kocaman açmış, Todd'a bakıyordu. Tanrı aşkına! Todd Graham'ın burada ne işi vardı? Özür dilemiş, çiçek yollayıp yine özür dilemişti. Onu aklının gerisine atmak için bir karar almıştı. Daha fazla düşünmeyecekti. Ancak buraya geldiğine göre bunu yapması o kadar da kolay olmayacaktı. Gerçekten de niçin gelmişti? Herhalde çiçek yolladığı için azarlayacak hali yoktu. Tanrım! Yoksa çiçek alerjisi falan mı vardı?

Todd onun bu şaşkın halinin onu evinin önünde görmekten değil de, üstünü ıslatmaktan kaynaklandığını düşünmek istiyordu. Ancak görünüşe göre Beth her iki durumdan da etkilenmiş gibiydi.

Neyse ki şaşkınlığından biraz olsun kurtulan Beth önce hortumu almaya çalıştı ama zıplayan hortumu almayı başaramayınca koşup musluğu kapatmaya davrandı. Suyu kapatınca ıslak ellerini şortuna sildi ve Todd'un yanına geldi. Hâlâ şaşkınlığından kurtulamamış gibi bakıyordu. "Buraya geldiniz."

"Evet." Todd sanki geldiğine üzölmüş gibi başını salladı. "Banliyölerde yaşamın farklı olduğunu duymuştum ama korkarım sizin selamlama biçiminizi onayladığımı söyleyemeyeceğim."

Beth'in bakışları Todd'un sırlıslıkla olan pantolonuna kaydı. Güçlölkle yutkundu. "Şey, giysilerinizi kurutma makinesinde kurutmayı teklif ederdim ama kumaşları buna pek uygun değil gibi görünüyor." Başını bütün bunlara inanamıyormuş gibi iki yana salladı. "Çok, çok özür dilerim Todd..."

"Sorun değil." Üstünün başının ıslanması Todd'un umurunda bile değildi. Burada bulunmak ve onu yeniden görmek her şeyden önemliydi. "Ama bir havluyla kurulanmaya itiraz etmezdim doğrusu."

"Oh, evet... Elbette. Bir havlu..." Beth elinde olmadan etrafı kolaçan etti. İki ev ötede iki kadın bahçe kapısının önünde konuşuyor ve belli ki Beth'in evinin önünde neler olduğunu merak ediyorlardı. "Şey... Belki de içeri girsek daha iyi olacak," diye önerdi Beth huzursuz bir şekilde.

Todd soğuk suyun bacaklarından ayakkaşlarına döduğunu hissediyordu. Pantolonu muhtemelen rezil durumdaydı ama bunu düşünecek hali yoktu.

Beth evin arka kapısına doğru yürüyerek Todd'a yol gösterdi. Kapıyı açarken, "Geri ödeme," diye mırıldandı. "Buna hiç şaşırmadım."

Todd tam ona ne demek istediğini sormaya hazırlanıyordu ki, birden ortadan kayboldu. Todd mutfakta kalakalmıştı. Cuma günü holde otuz saniye beklemişti ve evin dekorasyonunu, havasını beğenmemişti. Ancak mutfak yanıldığını ispatlamak

istercesine ferah ve canlıydı. Buradan salon da görünüyordu. Masanın ortasında bir beysbol şapkası, salonun ortasındaki sehpanın üstünde sayfaları açık bir kitap, bir koltuğun üzerinde bir kot mont duruyordu. Hepsi de Beth'in çocukları olduğunu anlatıyordu.

Bütün hafta sonu çocuklardan hoşlanmadığını tekrarlayıp durmuşken, şimdi burada böyle dikilirken Beth'in çocuklarını merak ettiğine inanamıyordu. Kaç yaşındaydılar? Beth'e benziyorlar mıydı? En önemlisi de kaç taneydiler? Kişilikleri nasıldı? Bugüne dek çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemişti ama şimdi çocuk düşüncesine biraz daha farklı mı bakıyordu ne?

Beth elinde birkaç havluyla geri döndü. "Sanırım kendinizi kuruttuktan sonra koltuğunuz ıslanmasın diye de bunlardan birkaç tane yanınıza almalısınız."

"Teşekkür ederim." Todd havluları Beth'in elinden aldı ve pantolonunu kurulumaya girişti. Bir an Beth'den bunu yapmasını rica etmeyi düşündüyse de hemen vazgeçti. Belki de yanlış bir fikre kapılırdı.

Bu arada Beth'in huzursuzca kımıldandığını fark etti. "Herhalde bir kahve falan istemezsin, değil mi?" diye sordu tuhaf bir ifadeyle.

"Ne kadar cesaret kırıcı bir teklif bu... Bir fincan kahve hoşuma giderdi."

Beth'in yüzü birden kızardı. "Özür dilerim Kabalık etmek istemedim. Sadece—"

Çaresizlik içinde elini salladı. "Buraya geldiniz, üstünüzü hortum tuttum. Ben galiba bu sabah ters kalktım. Yer yarılsa da yerin dibine geçsem. Ama Teksas'ta pek deprem de olmaz. Bu yüzden bu utancı yaşamak zorunda kalacağım."

"Tanrım! Bu kadar korkunç bir durum mu bu?"

Beth'in lacivert gözleri adamakıllı koyulaşmıştı. "Şey... Biraz da niçin buraya geldiğinize bağlı."

"Önce kahveye ne dersin?"

“Şey, elbette...”

Beth hemen suyu ısıtıp kahvelerini yaptı ve masaya bıraktı. Todd ahşap iskemlelerden birini çekip oturdu. Beth de isteksizce karşısına geçti. Yüzünde sahte bir gülümseme belirdiyse de inanılmaz gergin görünüyordu.

“Bunun geri ödeme olduğunu söylerken, ne demek istedin?”

Beth kahve fincanını iki eliyle birden kavradı. “Şey. Yıllardır hayatımdan o kadar memnundum ki, elimdekilerin bana yettiğini düşünürdüm. Ne eksik ne fazla... Öyle, olduğu gibi mutluydum. Mutsuz evlilikleri olan kadınlara acıdım. Hiç evlenmemiş arkadaşlarımla dalga geçerdim. Benim de başıma geleceğini hiç düşünmezdim. Ama işte, istemesem de ben de yalnız kadınlar kervanına katıldım ve şimdi de başkaları benim hakkımda konuşuyor olmalı.”

Todd bir süre düşündü. Annesiyle babası boşanmışlardı ve başlarından o kadar çok evlilik geçmişti ki, sayısını karıştırırdı. Birden Beth’in eski kocasını düşündü. Acaba adam hâlâ gelip gidiyor muydu? En azından çocuklarını görmeye geliyor olmalıydı. Nedense bu düşünce Todd’u fazlasıyla rahatsız etmişti.

“Boşanalı ne kadar oldu?”

Beth onun yüzüne şaşkınlıkla baktı. “Boşanmadım. Kocam on sekiz ay önce öldü.” Gülümsemesi acı doluydu. “O zamana dek çok şanslı bir çifttik. Çok mutlu bir evliliğimiz vardı.”

Todd ne diyeceğini bilemedi. “Oh, bu aklıma gelmemiştii. Özür dilerim.”

Kocasını ölmüş müydü Beth’in? Todd onun güzel yüzüne ve pırıl pırıl kızıl saçlarına baktı. Onun kafasındaki kocası ölmüş dul imajı siyahlar giyen yaşlı kadınlardı. Okul çağında çocukları olan bir kadının dul kalabileceği hiç aklına gelmezdi. Bu hiç adil gelmemiştii.

Beth fincanını bıraktı ve utangaç bir ifadeyle Todd'a baktı. "Onu hâlâ özlüyorum. Çok beklenmedik bir ölümdü. Trafik kazası."

Todd istemediği kadar bilgi edinmişti. Ne diyeceğini bilemedi. "Ona âşık mıydın?"

"Elbette. Hem de çok. İki çocuğumuz vardı."

Aşk... Todd bu duyguyu hiç yaşamamış ama insanların sık sık âşık olduklarını söylemelerine alışmıştı. Özellikle annesi ve babası her yeni eş bulduklarında bunun gerçek aşk olduğuna ve ömür boyu süreceğine yemin ederlerdi. Ancak ilişkileri ortalama iki yıl sürerdi. Ardından da kavgalar, suçlamalar birbirini izlerdi. Aylar sonra boşanmanın gerçekleştiğini bildiren bir telefon alır, bir yıl kadar sonra da yeni bir evliliğin hazırlıklarına başlanırdı.

"Ne kadar evli kaldınız?"

"On sekiz yıl."

Bu neredeyse bir ömürdü. Todd bu kadar süre evli kalan bir çifti tanıdığını anımsayamadı. Annesiyle babasının evliliği altı üstü beş yıl sürmüştü ve aileleri bunun gerçek bir başarı olduğuna hükmetmişti. Bir çift onca yıl boyunca konuşacak ne bulurdu? Diğerini çıldırtmadan evliliği bu denli uzun süre devam ettirmek mümkün müydü?

"Herhalde bütün yolu benim dulluğumdan söz etmek için gelmediniz," dedi Beth sonunda. "Niçin burada olduğunuzu merak ettim."

Todd halen onun az önce söylediklerini düşünmekten so-ruyu tam olarak algılayamadı. Neden geldiğini unutmuş olamazdı. Neydi? Toplantıyı bırakıp çıkmasına ne neden olmuştu? Cuma günü garsonun getirdiği o notu eline aldığı an unutması gereken kadının evine kadar ne diye gelmişti?

"Çiçekler çok güzeldi ama yine de özrünü şahsen duymak istedim."

Beth o an domates gibi kızardığının farkındaydı, çünkü yanakları alev alev yanıyordu. Gözlerini sımsıkı kapattı. Sonra Todd'a bakamayarak fincanındaki kahveye bakışlarını dikti. "Yemin ederim, hayatım boyunca böyle bir şeyi hiç yapmadım ve bir daha da yapacağımı sanmıyorum. Gerçekten... Kaba biri değilim. Bunu yaptığımı, sizi o masada bırakıp gittiğime hâlâ inanmıyorum."

"Doğrusu ben de öyle."

"Şey yüzünden..." Beth elini havada şöyle bir salladı. "Ben kalamadım. Her şey yanlıştı. Restorandaki insanlar çok zengin ve iyi giyimliydi. Beni gösterip gülüyorlarmış gibi bir duyguya kapıldım. Sizin de sıkıldığınızı ve bir an önce yemeğin bitmesini istediğinizi düşündüm. Ama sanmayın ki, başkalarını suçluyorum. Hata bendeydi. En başından itibaren çıkma fikrini benimsememiştım. Keşke bütün düşüncelerimi sizinle paylaşabilseydim. Davranışım için sizden özür dilerim. Yaptığım hareketten dolayı utanç verici bir duruma düştüyseniz, çok üzülürüm. Gerçekten."

Samimiyeti öylesine açıktı ki, Todd şaşırmadan edemedi. Herhalde genç yaşına rağmen onca yıl evli kalmak ve iki çocuk büyütmek, duygularını saklamaması gerektiğini öğretmişti. Todd onun bu yanını çok beğendiğini fark etti.

"Özrün kabul edildi. Ayrıca çiçekler de oldukça hoş bir jestti. Daha önce kimsenin bana çiçek yollamadığını söylemeliyim."

Beth gülümsedi. "Aslında kurabiye pişirip yollamayı da düşünmedim değil. Ama bunun fazla anaç bir davranış olmasından korktum."

Annesi ya da üvey annelerinden biri hiç kurabiye pişirme zahmetine girmişler miydi? Hiç anımsanıyordu. İlle de yapılacaksa mutfakta çalışanlar yapardı. Elbette bu aynı şey değildi.

Beth masaya yanaştı ve dirseklerini dayadı. Tişörtünün yakası biraz kaydıysa da, çok kapalı olduğu için dekoltesini gözler önüne serecek bir hareket değildi. Todd birden hayal kırıklığına uğradığını hissedip şaşırды.

“Peki, geri dönmem çok mu korkunç bir durumdu?”

Todd başını iki yana salladı. “Garsona aniden aیلenden birinin rahatsızlandığını söyledim.”

“Eminim inanmıştır, çünkü öylece bırakılacak biri olmadığını anlamıştır.”

Todd yorum yapmaktansa kahvesinden bir yudum daha almayı yeğledi.

“İçkilerin ücretini ödeyebilir miyim?”

Beth’in beklenmedik sorusu Todd’un neredeyse kahvesini ağzından püskürtmesine yol açacaktı. Birden öfkesine hâkim olamadı. “Benimle bir akşam geçirmeye katlanamamanı anlayışla karşılayabilirim ama lütfen daha fazla hakaret etme.”

Beth birden korkuyla Todd’a baktı. Gören de Todd’un onu korkutacak bir şey yaptığını sanırdı.

“Şey, sanırım hep yanlış davranıyorum. Lütfen Todd, hakaret etmeye çalışmıyordum. Davranışım yüzünden kendimi o kadar kötü hissediyorum ki, düzeltmeye çalışıyorum. Anlaşılan çırpındıkça batıyorum. En doğrusu, karşı cinsle nasıl ilişki kurulması gerektiğini öğreten bir kursa katılmadan insan içine çıkmamak galiba.”

Beth’in rahatsız tavırları, samimiyeti, titreyen sesi Todd’un kızgınlığını bir anda yok etmişti. Elinde olmadan ona doğru eğildi. Bunu yaptığına inanamasa da, kendisine engel olamıyordu. Ne yapmak istiyordu? Ona dokunmak mı? Bir an önce kendisini toparlasa iyi ederdi. “Kurs, hiç de fena bir fikir değil. Gerçekten de pratiğe ihtiyacın var. Bu gerçek bir randevu olsaydı, egomu ne denli harap ederdin, düşünmek bile istemiyorum.”

“Belki de bu konuda bir kitap yazabilirsiniz. Sonuç olarak deneyiminiz var.”

Todd güldü. “Hiç sanmıyorum. Çünkü kendisinden de söz edilmesini isteyecek o kadar çok kadın var ki, gerçek konuya yer kalmaz.”

“Anlıyorum,” diyerek güldü Beth. “Düşündüğümünden çok daha hoş birisiniz. Bir erkekte bunu severim. Peki, hiç evlendiniz mi?”

Tam iltifat etmişken konuyu değiştirmesi, Todd’un aklını karıştırmıştı. Başka bir kadın olsa konunun üstüne gider, flört etmek için fırsatı kaçırmazdı.

“Hayır, hiç,” diye yanıt verdi. “Annem ve babam evlenip boşanmayı ikinci bir iş haline getirdiklerinden olsa gerek, olaydan soğudum. O kadar çok üvey kardeşim var ki, bazılarını sokakta görsem tanımam.”

“Vay canına! Zenginler gerçekten de çok farklı bir yaşam sürüyorlar. Tıpkı Hanedan dizisinde olduğu gibi. İzlemiş miydiniz?”

Todd başını olumsuz anlamda salladı. Güneşin Beth’in saçında dans etmesini izliyordu. Ayrıca Beth’in gözlerinin kenarındaki ince çizgileri fark etmişti. Gülümsediğinde belirginleşiyorlardı. Birden ellerini yüzünde gezdirmek için içinde dayanılmaz bir arzu duydu.

“Carringtonlar çok zengin bir aileydi. Onlardan bazıları ve birtakım dostları sürekli evleniyorlardı. Çok ilginç bir yaşamları vardı. Ama elbette bizim hayatlarımızla ilgisi yoktu.”

Beth kahvesinden bir yudum aldı. “Ben Darren’la liseye giderken tanıştım. İkimizin aileleri de sıkıcıydı. Ne ikinci ne üçüncü evlilikler... Darren benden iki yaş büyüktü. On dokuzuma bastığımda evlendik. İlk iki yıl koleji bitirebilsin diye ben çalıştım.”

Beth evliliğinden, Darren’ın Houston merkezli bir petrol şirketinde mühendislik yaptığından söz ederken, onu dikkatle

dinliyordu. Kendi yaşamı Beth'e ne denli garip gelmişse, onunki de Todd'a garip geliyordu.

Kocasını eğitimini tamamlasın diye çalışan ve evini geçindiren bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştı. Bunun sadece filmlerde olduğunu sanırdı. Peki, bunu Beth'e ne yaptırmıştı? Aşk mı? Aşk gerçekten var mıydı? Todd bundan kuşkuluydu.

“Çocuklarından bahseder misin?”

Beth doğruldu. Yüzü bir anda canlanmıştı. “Harika çocuklardır,” diye başladı Beth. “Babaları öldüğünden beri bana o kadar destek oldular ki, inanamazsınız. Jodi an altı yaşında ve lisede. Çok zeki ve güzel. Kızıl saçlarını benden almış. Matt ise on dört yaşında. O da babasına benzer. Kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve gözlüklü. O benim küçük erkeğim.”

Beth birden güldü. “Cuma akşamı eve erken gelince, Matt kötü bir şey olduğunu sandı ve ellerini yumruk yaptı. Neredeyse annesini korumak için çekinmeden kavgaya girişecek gibiydi. İkisini de çok seviyorum. Çocuklarım bana Tanrı'nın armağanı. Onlar olmasa Darren'ın ölümünü atlatamazdım. Bana hayatıma devam etmek için güç verdiler.”

Todd ne düşüneceğini bilemiyordu. İlişkilerinde kadınların hayranlıklarına alıştı. Ayrıca onlar ister, Todd da verirdi. Görünüşe göre Beth'in bir erkekten, ya da kendisinden istediği bir şey yoktu. Gerçi onunla bir ilişki falan düşünüyor değildi. Sadece farklılıklar ilgisini çekmişti, o kadar.

Beth saatine baktı. “Oh, nerdeyse dörde geliyor. Eminim sizi önemli bir işinizden alıkoyuyorum.”

“Doğrusunu istersen bir toplantının ortasında çıkıverdim. Hem de hiçbir açıklama yapmadan. Eminim şu an herkes paniğe kapılmış bir halde bana ulaşmaya çalışıyordur.”

“Bundan mutluluk duyuyor gibisiniz.”

Todd güldü. “Bu onları diken üstünde tutar. İş hayatında bu, ara sıra yapılması gereken bir şeydir. Bazen zor bir patron olabilirim.”

Beth de güldü. “Sizi tanımlayacak birkaç şey söyleyebilirim ama bunların içinde zor sıfatının bulunmayacağından eminim.”

Beth’in sözleri hoşuna gitmişti. Kahvesini bitirdi.

“Bir fincan daha alır mısınız? Ayrıca kurabiyem de var. Cevizli.”

“Ev yapımı mı?”

“Elbette,” dedi Beth, Todd’a ve kendisine kahve doldururken. “Bu tür şeyler evde yapıldığında daha ucuza mal olur, hem daha lezzetlidirler.”

Todd onu dinlerken birden durakladı. İki çocuklu dul bir kadındı. Acaba maddi sorunları mı vardı? Cuma günü restoranda içki fiyatları konusunda ne denli kaygılandığını anımsamıştı. Etrafına bakındı. Keşke emlak fiyatlarından daha iyi anlasaydı, evin değerini çıkarabilirdi. Acaba Darren’dan ona yeterince sigorta parası kalmış mıydı? Sormak isterdi ama yanlış anlayabilirdi.

Bu arada Beth masanın ortasına kurabiye dolu bir tabak getirmişti. Todd bir tane alıp ısırıldı. “Hımm... Gerçekten nefis,” dedi.

Beth bir kakhaha attı. “Bunu yapmak zorunda değilsin. Yani iltifat etmek zorunda...”

Todd da güldü. Kurabiye gerçekten nefisti ama üstelemedi. Çünkü dikkatini başka bir şey çekmişti. Beth öyle bir gülmüştü ki; onun mutfağında saatlerce oturup hayatını anlatmasını dinleyebilir ve ara sıra böyle gülsün diye heyecanla bekleyebilirdi. Niçin daha önce Beth gibi bir kadınla çıkmamıştı? Kendi yaşına yakın bir kadınla elbette farklı paylaşımları olacaktı. Ne diye bunu hiç düşünmemişti?

“Geçen akşamki randevumuz başarısız geçti,” dedi birdenbire. “Yemek yemediğimiz gibi, içkini de doğru düzgün içmedin. O randevuyu gerçekleştirmeliyiz. Bir akşam çıkalım. Söz veriyorum, daha uygun bir restoran seçerim. Başımıza

dikilen ukala bir garsonun olmayacağı, menüsünde içki fiyatları bulunan bir restoran...”

Beth daha oturmamıştı. Bir adım geriye attı. Kendisini korumak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Bunu teklif ettiğiniz için çok nazıksınız ama şey... İyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ben hazır değilim. Biriyle görüşmeye hazır değilim. Yani çıkmaya. Sizin de benimle görüşmek isteyeceğinizi sanmıyorum. Neden isteyesiniz ki? Ortak hiçbir yanımız yok. Bunu görebiliyorum. Çok nazıksınız ve bunu takdir ediyorum. Ama iki ayrı dünya... Benim çocuklarım ve sizin yoğun programınız. Hayır, gerçekten de hiç iyi bir fikir değil.”

Beth sürekli konuşuyordu. Todd kendi kendine onun ne söylediğinin bile farkında olmadığını, bunu kişisel almaması gerektiğini söylüyordu ama bunu yapması da doğrusu çok zordu.

Beth nihayet sustuğunda uzun bir süre birbirlerine baktılar. Kadınlarla nasıl konuşulması gerektiği konusunda uzman olduğunu sanan Todd adeta dilini yutmuştu. Yanlış bir şey söylemekten korkuyordu.

Bu arada Beth ortama hâkim olan sessizliği bozmak için atıldı. “Sorun siz değilsiniz, benim. Sizin tipiniz değilim. Fazla yaşlıyım, neredeyse kırkıma merdiven dayadım. Artık yeterince çekici de değilim. Yani sizin çıktığınız fotomodel tipli kadınlarla kıyaslanırsa... Onlar o kadar zayıflar ki ve de genç. Benimse çocuklarım var. İki tane.”

Beth bir adım daha geriledi. Artık mutfak tezgâhına dayanmıştı. “Doğrusunu isterseniz, o akşam yapacak başka işlerim var.”

Artık Todd’un bütün bu sözlerin kendisiyle ilgili olmadığını söylemesine imkân yoktu. O ana dek Beth iyi idare etmişti ama son hatası...

“Belli bir akşamdan söz etmemiştim.”

Beth yüzünün kızardığını hissedebiliyordu. Bedeni alev alev yanıyordu. Todd hakkında ne düşünüyordu acaba? Düpedüz yalan söylemeye kalkmıştı. Onun niçin bu denli iyi davrandığını anlayamıyordu. Kendisiyle gerçekten ilgileniyor olamazdı, belli ki ona acımıştı. Muhtemelen kendine olan güvenini kazansın diye kibarlık ediyordu. Beth de onu zahmetten kurtarmak istemiş, kibarca reddetmişti işte.

Ancak Beth'in aklına takılan şeyler de yok değildi. Bir ke-re Todd ne diye evine kadar gelmişti? Yeniden çıkmayı teklif etmesi de ne demek oluyordu? Söylediği her şey doğrudu. Özellikle de hiçbir ortak yanlarının bulunmadığı yolundaki düşüncesi. Keşke ortak yönleri bulunsaydı. Aslına bakılırsa, Todd'un mutfağında oturduğuna bile inanamıyordu. Onun yakınında olmak bile kalbinin spor salonunda saatlerce çalışmışçasına hızlanmasına yol açıyordu.

Sadece yakışıklı olduğu için değil. Kuşkusuz yakışıklıydı ama tek neden bu değildi. Onunla birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Son on sekiz yıldır başka erkelerle oturup konuşmamıştı bile. Hatta hiç yalnız kalmamıştı. Darren öldüğünden beri, Todd konuştuğu ilk bekâr erkekti.

Az önce öyle konuştuğu için ona bir özür daha borcu vardı. "Az önce kötü bir şey ima etmedim. Ben sadece çıkmamızı istediğin için şaşırdım ve saçmaladım. Seninle birlikte olmak harika ama şey... Keşke yapabilseydim."

"Peki, sorun nedir?"

Son derece mantıklı bir soruydu. Ancak Beth'in mantıklı bir yanıtı yoktu. Keşke o yüzüne bakarken daha sakin olabilseydi. O zaman belki makul konuşmayı başarabilirdi. Fakat hayır. Todd nedense gözlerini ondan ayırmıyordu. Hangi kadın olsa, eli ayağına dolaşırdı. "Şey," dedi. "Korkarım beni çok tedirgin ediyorsun. Yani doğru dürüst konuşabilmek çok zor. Bu arada ne söylersem söyleyeyim anlayışla karşılayaca-

ğını da hissediyorum. Dikkat ettiysen, sürekli özür dilememi gerektiren şeyler söylüyorum. Senin için bıkıtıcı olmalı.”

“Hayır,” dedi Todd başını iki yana sallayarak. “Tanıdığım, sıkıcı olmayan tek kadınsın.”

Beth’in yüzü aydınlandı. “Teşekkür ederim.” Beth birden onun ağzından sıkıcı olmadığını değil de çok güzel ve inanılmaz seksi olduğunu işitmek istediğini fark etti.

Todd ayağa kalktı. Darren’dan birkaç santim daha uzun olmalıydı. Beth’e doğru yürürken mutfak sanki birden küçülmüştü. Beth boğazının kuruduğunu hissetti. Eli ayağı boşanmış, içini tanıdık olmayan bir his sarmıştı.

“Bana borçlusun Beth,” dedi Todd onun bir adım ötesinde dururken. “O akşam benden kaçtın ve şimdi bir randevu borcun var. Ben haklarımı sonuna dek savunan bir adamım ve bu kez kaçmana izin vermeye niyetim yok.”

Fazla talepkârdı ve erkeksi. Titrediği için kendisinden utanıyordu.

“Ama ben...”

Todd elini kaldırarak onun sözünü kesti. “Bu Cumartesi akşamı ikimiz yemeğe gidiyoruz. “Hayır, sözcüğünü duymak bile istemiyorum.”

“Yapamam. Çok... İşim var.”

Todd kaşlarını kaldırdı. “Başka bir şey deneyebilirsin. Bu işe yaramaz.”

“Hayır, doğru söylüyorum. Sabah çiçekleri dikmem gerekiyor. Öğleyin Matt’in beysbol karşılaşmasına gitmeliyim. Öğleden sonra Matt’in takım arkadaşlarıyla ve anneleriyle havuz partimiz var. Saat yediye kadar pestilim çıkmış olacak. Dolayısıyla o yorgun halimle beni görmek bile istemezsin.”

Todd gözlerini kısıp inanmaz bir ifadeyle Beth’e baktı.

“Doğru söylüyorum,” diye ısrar etti Beth. Gerçekten de bazı Cumartesi günleri yatağa pelte gibi yatıyordu.

“Cuma günü şehir dışındayım. O nedenle Cumartesi olmak zorunda.”

Hayır, hiçbir şey olmak zorunda değildi. Ancak yine de Beth, Todd’un kendisiyle çıkmak için bu denli ısrarcı davranmasından çok hoşlanmıştı. Kulağa ne kadar da romantik geliyordu.

“Bak ne diyeceğim...” dedi Beth. “Cumartesi günü benimle gel o zaman. Bütün o etkinliklerden sonra hâlâ yemeğe çıkacak halin kalırsa, zaten görmüş olduğun en iyi elbisemi giyer ve seninle çıkarım. Ama bahse girerim, o kadar yorgun olacaksın ki, ne randevu ne de yemek düşüneceksin.”

“Kabul ediyorum,” dedi Todd ve elini uzattı.

Beth elini onun eline bıraktı. Todd’un teni ılıktı. Beth bir an kendini ona yaslanıyor, ondan güç alıyormuş gibi hissetti. Todd Graham insanın aklını başından alan bir erkekti. Ancak aynı zamanda oldukça tehlikeliydi de. Onu hayatına alacak değildi. Fakat şimdi geri adım atacak durumda da değildi. Neyse ki sadece bir gündü.

Todd saatine baktı. “Artık ofise dönmem gerekiyor,” dedi.

“Ah, tabii,” dedi Beth. Todd’u ön kapıya götürdü.

Todd kapıda, “Cumartesi günü,” dedi. “Saat kaçta burada olmam gerekiyor?”

“Sabah sekizde.”

“Anlaştık.”

Todd kapıda duraklayıp, döndü ve Beth’e baktı. Beth onun bakışlarının dudaklarına kaydığını fark ettiğinde içinde bir panik duygusunun kabardığını fark etti. Yoksa onu öpmeye mi kalkacaktı? Üstelik açık kapının önünde... Böyle bir şeye kalkışırsa ne yapacaktı? Çılgılık atması isten bile değildi. Dua etmeye başladı ama birden ne için dua ettiğine aklı takıldı. Öpsün diye mi yoksa öpmesin diye mi, karar verememişti. Öylece gözlerini Todd’a dikip bekledi.

Todd başka bir şey söylemeden dışarıya adımını attı ve arabasına yöneldi.

Beth sevinsin mi hayal kırıklığına mı uğrasın bilemiyordu. Emin olduğu tek bir şey vardı. Cumartesi günü oldukça ilginç bir gün olacaktı.

~ BEŞİNCİ BÖLÜM ~

HER bir ayrıntıyı bilmek istiyorum,” dedi Cindy, Beth kapıyı açar açmaz. “En başından başlamanı ve hiçbir ayrıntıyı kaçırmamanı istiyorum.”

Beth arkadaşına gülümsedi. Cindy epeyce dinlenmiş ve enerji depolamış görünmüş gibi görünüyordu. “Tatilden ne zaman döndünüz?”

Cindy saatine baktı. “Oh, sanırım on dakika oldu. Ama eve bir girdim, bir çıktım. Bavulu açma ve çocukları yatırma işini Mark’a bırakmak zorunda kaldım. Sonuç olarak benim de önceliklerim var.”

“Listenin başına beni koyman gururumu okşadı, inan bana.”

Beth, arkadaşının Todd Graham'la çıktığı akşam neler olduğunu tek tek bilmek isteyecekti tabii. Bunu bekliyordu zaten. Cindy sadece hafta sonu şehir dışında olduğu için kaçınılmaz olay bir iki gün ertelenmişti, o kadar. Harp şimdi kaldığı yerden başlayacaktı.

"Allahtan Mark'ı getirmemişsin," dedi Beth alaycı görünmesine rağmen, içi içini yerken.

"Ama her şeyi anlatacağıma dair söz verdim," dedi Cindy kanepeye otururken. "Hadi gel, yanıma otur da anlatmaya başla. Olanları en ince ayrıntısına kadar ağzından almadan gitmeye hiç niyetim yok. Lütfen en başından başla. Todd Graham zili çaldı kısmından..."

Beth merdivenlere şöyle bir bakış attı. Neyse ki çocuklar odalarına çekilmiş ders çalışıyorlardı. Onların anlatmayı uygun bulduğu kadarından fazlasını işitmelerini istemezdi. Cindy'nin yanına otururken aklından bunun özel bir konu olduğunu ve tartışmak istemediğini söylemeyi düşündü. Ancak ne yazık ki, Cindy bekârken onunla o kadar çok dalga geçmiş, biriyle çıktığında neler olduğunu o kadar eşelemişti ki, şimdi bunu yapma şansı kalmamıştı. Ah, şu kocaman ağzı, bazen başına öyle işler açıyor ve bazen, tıpkı şimdi olduğu gibi elini kolunu öyle bağlıyordu ki.

"Aslında söylenecek fazla bir şey yok."

"Buna inanacağımı sanıyorsun?" diye hınzırca gülümsedi Cindy. "Anlat bakalım."

Beth, anlatmaya başladı. Limuzinden, tuhaf konuşmalarından, pahalı restorandan, insanların görkemli giysilerinden, tavırlarından söz etti.

Cindy anlayışla başını salladı. "Öyle bir yerde kendimi pek rahat hissetmezdim doğrusu. Oraya ait olmadığını hissetmedin mi?"

"Evet, tabii ki..." Beth arkadaşının kendisini anlamasına sevinmişti. Demek ki yalnız değildi. "Mönüdeki yemekler

alışmadığım türdendi. Diğer müşteriler marka giysiler giymiş, kadınlar pırlıl pırlıl mücevherler takmıştı. Ne yapacağımı şaşırmıştım.”

“Ama bir süre sonra uyum sağladın tabii. İnsanları bırakıp Todd’a dönmüş olmalısın.”

Beth arkadaşının yüzüne baktı. “Şey, tam olarak değil.”

“Ne demek istiyorsun?”

Beth ellerini kucağında birleştirdi. “Ben—yapamadım. Onu orada bıraktım.”

“Ne? Bıraktım da ne demek?” Cindy’nin ağzı bir karış açılmıştı.

“İçkilerimizi ismarladıktan sonra ortamın, insanların, içinde bulunduğum durumun, kısacası her şeyin çılgınca olduğunu düşündüm. Todd’la ortak hiçbir noktamız yoktu. Orada olmak istemediğimi düşünüyordum. Şey yaptım...”

“Sormaya korkuyorum.”

“Haklısın. O an doğrusu bu gibi gelmişti ama... Şey... Lavaboya gittim. Orada o kadar fazla zaman kaybettim ki, artık sağlıklı düşünecek durumda değildim. Ona bir not yazdım, kâğıt mendile...”

“Ne?”

“Garsona verdim ve taksiye atlayıp eve döndüm.”

Beth arkadaşına dönüp bakmaya korkuyordu. Elleriye bakmaya devam etti. Cindy’nin kahkahasını işitince yerinden sıçradı.

“Tanrım! Onu ağaç mı ettin?”

“Tam öyle değil de...”

“Tam olarak öyle,” diye kıkırdadı Cindy heyecanla. “Mark buna bayılacak.”

Beth arkadaşından anlattıklarını Mark’a aktarmamasını isteyecekti ama onun her durumda bunu yapacağından emin olduğu için vazgeçti. “Yaptığım şeyden dolayı gurur duymuyorum. Bunun çok kaba ve düşüncesiz bir davranış olduğunu

biliyorum. Ama paniklemiştim. Biriyle çıkmak fazlasıyla zor bir olay. Erkeklerle çıkmak için fazla yaşıyım. Todd aslında çok iyi biri. Arabadayken onunla konuşmak o kadar da zor değildi. Ama restorana gidince her şey değişti. Herkesin bana baktığını ve alay ettiğini hissettim.”

Cindy’nin gülümsemesi kayboldu. “Güldüğüm için özür dilerim. Haklısın. Her şeye yeniden başlamak kolay değil. Keşke ilk deneyimin daha iyi gitseydi. Neyse en azından başlamış oldun. Bir dahaki sefere o kadar zor olmayacağından eminim.”

“Bir dahaki sefer olacağından pek emin değilim. Bir erkeğin ilgi duyacağı bir kadın değilim.”

“Oh, lütfen,” diye çıkıştı Cindy. “Zekisin, oldukça esprilisin, çekicisin. Sevilmeyecek neyin var ki?”

Arkadaşının güzel sözleri Beth’in kendini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. “Çok iyisin. Ama neredeyse kırk yaşındayım. Bu işler için artık çok yaşıyım.”

“Saçma.”

“Todd sadece yirmili yaşlardaki kadınlarla çıkıyor.”

“Bunu söylemen çok ilginç.”

“Neyi?”

“Ben genelleme yapıyordum ama sen Todd’un tercihlerinden söz ettin. Ondan hoşlandın, değil mi?”

“Hayır—evet. Yani o hoştu, çok hoş. Ama benim tipim değil tabii.”

“Boşandığımda bana ne dediğini hatırlatabilir miyim? Bir tipim olması için birileriyle çıkmam gerektiğini söylemiştin. Şimdi aynı şeyi sana söylemem gerekiyor.”

“Tamam. O zaman şöyle söyleyeyim. Bir tipim olsaydı da, bu Todd olmazdı.”

“Tek bekâr erkek o değil ki.”

“Biliyorum.” Beth böyle söylemişti söylemesine ama ilgisini çeken tek bekâr erkek de o olmuştu. Gerçi bir tek de

onunla çıkmıştı. Belki başka biriyle çıksa ondan da etkilenecekti.”

Bu arada Cindy eğilmiş arkadaşını muzipçe dürtmüştü. “Öyleyse iyi geceler öpücüğünü sormama gerek yok.”

Beth birden yüreğinin sıkıştığını hissetti. Öyle bir şey olsa Todd’un yüzüne katiben bakamazdı. Tanrım! Birisi böyle bir şeye kalkışsa utancından yerin dibine geçerdi herhalde.

“Hayır. Elbette o tür bir şey olmadı.”

“Elini bile tutmadı mı?”

Beth arkadaşına kızgınlıkla baktı. “Beni rahat bırakır mısın,” dedi. “Adamcağızı restoranda bırakıp çıktım. Tek derdim o akşamı unutmak.”

“Pekâlâ. Yeterince açık anlattın. Bu durumda onunla bir daha görüşecek değilsin.”

Beth durakladı. “Aslına bakarsan görüşeceğim,” dedi.

“Ne? Beth, bu harika bir haber!”

“Hayır, hayır. Düşündüğün gibi değil.”

Cindy’nin ela gözleri kocaman açılmıştı. “Hiçbir şey düşünemedim ki.”

“Evet, düşündün. Todd’un benden hoşlandığını falan sandın. Ama öyle değil. Ondan özür dilemek için ofisine çiçek yolladım. O da dün buraya geldi.”

“Ne? Todd Graham mı?”

“Evet, özürümü benim ağzımdan duymak istemiş.”

“Vay canına! İçeriye davet ettin mi?”

“Mecburen. Üstünü kurutmak için. Bahçedeki hortumla biraz suladım da...”

“Beth! Lütfen başından anlatır mısın?”

Beth olanları kısaca anlattı. “Sonra da bir akşam çıkmamızı ve randevumuzu tamamlamamızı teklif etti. İmkânsız olduğunu söyledim. Bir sürü koşuşturmam var, biliyorsun.”

“Ama onunla görüşeceğini söylememiş miydin? Herhalde kabul ettin, değil mi?”

“Hayır. Ona Cumartesi günü çok dolu olduğumu söyledim. Bitki dikeceğim sonra Matt’in beysbol maçı, havuz partisi derken akşam olacak. Bütün o yorgunluktan sonra yemeğe gidecek halimin kalmayacağını söyledim ama Todd bana inanmadı. Ben de o zaman onun da benimle gelmesini önerdim. O yorgunluktan sonra hayatta yemeğe gidemez.”

“Beth’in bir sevgilisi var! Beth’in bir sevgilisi var!” Cindy bir şarkı tutturmuştu.

Beth yüzünün kıpkırmızı olduğunu hissetti. “Saçmalama,” dedi. “Elbette bu doğru değil. Öyle bir şey değil. Benden hoşlanamaz.”

“Oh, tatlım. Kesinlikle öyle bir şey. Senden hoşlanıyor. Yoksa ne diye onca zahmete katlanmayı göze alsın?”

Beth bu soruyu sabaha dek kendisine sorup durmuştu. Şortunun paçalarıyla oynamaya başladı. “İki çocuklu bir dulum. Bütün bunlar hiç de mantıklı gelmiyor,” dedi kendi kendine konuşurcasına.

“Belki de değişiklik istiyordur. Tanrı aşkına! Nedeni o kadar önemli mi?”

Beth arkadaşının aydınlık yüzüne baktı. Hiç önemi olmadığını söylemek istedi ama kendisine dürüst davranmak zorundaydı. Kuşkusuz önemliydi. Todd’un acıdığı için ya da hayatında bir değişiklik yapsın diye kendisiyle çıkmasını istemiyordu. Onunla aynı ortamda bulunmak heyecan vericiydi. Aylardır ilk kez yataktan heyecanla kalkmıştı. Bir beklenti hissiyle dopdolu olarak... Ancak kokuyordu da. Hazır değildi. Hem hazır olsa bile nasıl davranması gerektiğini bilemiyordu. Oyunu nasıl oynayacağı hakkında bir fikri yoktu. En son istediği şey kendisini aptal yerine koymaktı

“Muhteşem bir haber bu,” diye söylendi Cindy yine. “Bakalım neler olacak?”

“Her şey gerçekten de çok tuhaf,” dedi Beth de kendi kendine.

“Bu arada onu çıplak görebilirsin,” dedi Cindy, gözleri yaramazca parlarken. “Ben bekârken hep bunu söylemez miydin? Darren’dansa başka bir erkeği çıplak görmeyi istediğini söylemez miydin?”

“Tanrım! Söylediklerime çok dikkat etmeliymişim,” diye mırıldandı Beth. “Söylediğim ya da yaptığım her şey şimdi gelip beni vuruyor.” Derin bir iç çekti. “Tamam, bundan bahsetmiş olabilirim. Hayatım boyunca sadece Darren’la birlikte olmuştum ve hep öyle devam edeceğini sanıyordum. Nasılsa böyle bir şey hiçbir zaman olmayacak diye başka bir erkeği merak etmiş olmalıyım. Mutlu bir evliliğin güvencesiyle bu tür bir şaka yapabilirsin. Yoksa gerçekten istediğimden değil. Sadece konu olsun diye söylemişimdir.”

“Şimdi ikisini de yapabilirsin. Demek istediğim, hem isteyebilir hem de konuşabilirsin.”

Beth içini bir titreme aldığı hissetti. “Yapamam,” dedi. “Yabancı bir erkekle yapamam.”

“Ben de öyle diyordum. Yabancı bir erkeğin önünde giysilerimi çıkaramam diye tutturmuştum, hatırlasana. Ama öyle bir an geliyor ki, onun yabancı olduğu aklının ucundan bile geçmiyor. Hatta eski kocan yabancılaşıyor.”

Beth bir süre düşündü, sonra başını iki yana salladı. “İki çocuğum var benim. Yirmili yaşlardaki halimden çok farklıyım. Todd’un alışık olduğu kadınlardan çok farklıyım.”

Cindy arkadaşına baktı. Hiçbir şey söylemedi, söylemesine de gerek yoktu. Beth gözlerini sınıksıkı kapattı. Yine Cindy genelleme yaparken, O Todd’dan söz etmişti.

“Ondan hoşlanıyorsun,” dedi Cindy, konuya nokta koymak istercesine. “Bunu kabul etmek zorunda değilsin. İkimiz de doğru olduğunu biliyoruz. Sorun değil. Ondan hoşlanman harika bir şey. Seninle yeniden görüşmek istediğine göre, o da senden hoşlanıyor demektir. Devam et. Git ve tadını çıkar.”

“Elbette bir ilişki yaşayacak değilim.”

Cindy saçlarını kulaklarının gerisine sıkıştırdı. “Nedenini sormak istiyorum ama yüzünde o inatçı ifade belirdi ve bana saldırmaktan korkuyorum.”

“Böyle bir şey yapmam.”

“İyi o zaman. Şöyle söyleyeyim, belki de bu daha önce hiç öğrenemediğin kuralları anlamana yardımcı olur. Hamileyken gidilen kurslardan farkı yok. Doğurmayı öğreneceğine, flört etmeyi öğreneceksin.”

Teoride işe yarayabilirdi. “Bahsettiğin kurslar doğururken o kadar da işe yaramıyor. Doğum sancıları çekmezken, onların öğütledikleri gibi nefes almak çok kolay. Bence ilişkide de öyle. Gerçek bir ilişkide teorilere göre tavır alamazsın.”

“En azından olaya başlamanı sağlar. Yoksa seni tanıyor-sam, adamı arar görüşmeyi iptal edersin.”

Beth ağzını açtı ama hemen vazgeçti. Todd’la görüşmeyi iptal etmek istemiyordu ama onunla çıkmak da istemiyordu. Harika. Herhalde annesini arayıp ailede akıl hastalığı hikâyesi olup olmadığını sorması gerekecekti.

“Belki de şu pratik yapmakla ilgili önerin o kadar da kötü bir şey değildir,” dedi. “Gerçi Todd’un bunu isteyeceğini pek sanmıyorum. Ben de öyle ama...”

“O zaman onu arayıp iptal et.”

“Yapamam.”

“Neden peki?”

“Çünkü...”

Cindy kaşlarını kaldırdı.

Beth öfkeyle arkadaşına baktı. “Çünkü istemiyorum, oldu mu? Söylememi istediğin bu değil mi? Onu yeniden görmek istiyorum. İşte. Kabul ettim. Şimdi mutlu musun?”

Cindy memnuniyetle gülümsedi. “Hem de çok.”

Cumartesi sabahı Beth üstüne bir tişört geçirdi ve şortunun içine soktu, sonra da aynanın karşısına geçip kendisine

baktı. Saçları iyi duruyordu. Biraz rimel ve ruj sürdü. Göz kapaklarını da gölgelendirildi. Minik bir çift altın küpeyi de taktıktan sonra yapacaklar listesine bir göz attı. Fakat içi pek rahat değildi. Görüntüsünü tekrar kontrol etti. Herkesin böyle rahat ve spor giyineceğinden emindi. Herhangi bir Cumartesi olsa ne giydiğini hiç önemsemezdi.

Ancak bu sıradan bir Cumartesi değildi. Todd birkaç dakika sonra gelirdi ve her ne kadar itiraf etmese de onu görüntüsüyle etkilemek istiyordu.

Merdivenlerde ayak sesleri işitince kendi kendine gülümsedi. Hafta sonu olmasına rağmen çocuklar erken kalkmıştı. Belli ki önceki akşam bugünü Todd'la geçireceğini söylemesi etkili olmuştu.

Acaba Todd çocuklarıyla ilgili ne düşünecekti? Çocuklar onu nasıl bulacaktı? Önceki gece Jodi, Beth'e bunun bir randevu olduğunu söylemiş, Beth itiraz etmişti. Matt ise kaygılı görünmüştü. Kuşkusuz Todd babasının hatırasını tehdit etmişti. Beth oğlunun ifadesini görünce kendi kendine söz verdi. Şayet gerçekten biriyle çıkacak olursa, oturup oğluyla konuşacak ve onun endişelerini gidermeye çalışacaktı.

Beth yeniden aynaya döndü ve şortunun kemerini taktı. Böyle gidecekti. Başka bir giysi, örneğin bir elbise bugünkü etkinlikler için uygunsuz olurdu. Nihayet içini rahatlatıp odadan çıktı. Şayet Todd sıırım gibi kadınlardan hoşlanıyorsa kendisine bir manken falan bulsundu. Beth buydu ve bu konuda değiştirebileceği bir şey yoktu.

Beth mutfğa inince hemen kahve yapmaya koyuldu. Bir yandan da düşünüp duruyordu. Acaba Todd gelmeden önce kahvaltı yapacak mıydı? Kahvaltı hazırlasa mıydı? Ancak birdenbire aklına film sahneleri geldi. İnsanlar birlikte geçirdikleri geceden sonra birlikte kahvaltı yapmazlar mıydı?

O sırada çocukları mutfğa girdiler. "Hayatındaki adamı görmeye geldik," dedi Jodi neşeyle.

Beth kızına dikkatle baktı. Ne kadar da güzeldi. Pürüzsüz teni, pırıl pırıl bakışları, mükemmel fiziği... İçini çekti. "Adam olduğu doğru ama beni hayatımda olduğu yanlış," dedi, dalgın bir ifadeyle.

"O zaman niçin buraya geliyor?" diye sordu Matt, gözlüklerini burnunun gerisine iterken. Üstüne bir şort bir tişört geçirmişti. Ayaklarıysa çıplaktı. Saçları dikilmişti.

Evin önünde duran arabanın sesi Beth'i bir yanıt vermekten kurtardı. İyi olmuştu, çünkü Matt'e verecek bir yanıtı yoktu. Todd'un ne diye bugün kendisiyle takılacağını Beth de bilmiyordu ki. Gerçi Cindy bunun nedenini kendince yorumlamıştı. Beth birden kalp atışlarının hızlandığını hissetti.

Kapının zili çaldı. Beth açmak için acele etti. Kapının cam panelinden Todd'un sundurmanın altında durduğu görünüyordu. Elinde büyük plastik bir tepsi ve birkaç kahverengi torba tutuyordu.

"Günaydın," dedi Beth kapıyı ardına dek açarken.

"Selam Beth. Umarım erken yememişsinizdir. Kahvaltı getirdim."

Beth onun evin içine adım attığını ve eline bir iki torba tutuşturduğunu belli belirsiz fark etti. Herhalde mutfağı göstermiş olmalıydı, çünkü birden orada olduklarını fark etti. Todd tepsiyi tezgâha yerleştiriyordu. Beth tam olarak ne yaptıklarından emin değildi. Kendisine sadece derin nefesler almasını söyleyip duruyordu.

Todd anımsadığından daha uzundu. Yüzünde samimi bir gülümseme ve memnun bir ifade vardı. Beth için onun bu ifadesiyle mücadele etmek oldukça zordu. Ondaki gözlerini ayırmak da...

Mavi bir tişört giymiş ve pantolonunun içine sokmuştu. Tişörtün rengi gözleriyle mükemmel uyum sağlamıştı. Beth her seferinde ceketle gördüğü için olacak, onun omuzlarının

bu kadar geniş olduğunu fark etmemişti. Kolları kaslı ve bronzlaşmıştı. Artık pantolonuna bakamadı.

“Evimin yakınlarındaki bir şarküteriye uğradım,” dedi Todd. “Bagetler, krem peynirler, meyve... Aslında her şeyden biraz almayı tercih ettim. Tam olarak ne sevdiğinizi bilmediğim için.”

Beth torbaları açarken şaşırmadan edemedi. Komşuları doyuracak kadar çok şey almıştı. Ancak asıl şaşırdığı şey, Todd’un mutfağında olduğu gerçeğiydi.

“Teşekkür ederim,” diyebilirdi neden sonra. O sırada başını çevirdiğinde, Todd’un çocuklarına, çocuklarının da ona baktıklarını gördü. Tanrı aşkına! İnsan yabancı bir adamı çocuklarına nasıl tanıştırdı?

“Todd... Bu benim kızım Jodi ve oğlum Matt.” Ardından çocuklarına döndü. “Bu bey de Todd Graham.”

“Sizinle tanıştığuma sevindim Bay Graham,” dedi Jodi ve Todd’a gülümsedi. “Kahvaltı getirdiğiniz için teşekkürler.”

“Rica ederim. Lütfen Todd de.”

Todd, Matt’e elini uzattı. “Matt.”

Çocuk ilkin tereddüt ettiyse de, sonunda elini uzatıp Todd’la tokalaştı.

Beth oğlanın yüzünün halini görünce herhangi bir kötü durumun doğmasına engel olmak için, ona çatal bıçak yerleştirmesini söyledi. Bu arada Jodi de torbaları açmaya koyuldu.

Beth, Todd’a oturması için yer gösterdi ve “Kahve alır mısın,” diye sordu.

“Harika olur. Sütsüz, şekersiz lütfen.”

Beth dolabı açtı ve yeşil bir kupa bulabildi. Diğerleri çizgi film karakterleri veya hayvan desenliydi.

“Bu nedir,” diye sordu Jodi o sırada. Küçük bir kabın içindeki somona bakıyordu.

“Lox deniyor,” dedi Beth. “İnsanlar bunu krem peynir ve bagetle yiyorlar.”

Jodi minik burnunu buruşturdu. “Kahvaltıda balık mı?”

“Kahvaltıda pizza yemekten daha sağlıklı.”

Jodi güldü. “Sanırım öyle. Denemek isterim.”

Matt çatal bıçakları çıkarmakla kalmadı, tabakların yanına peçeteleri de yerleştirdi.

Bu arada Jodi, “Mango ve mangoya benzeyen bir meyve var,” diye haber verdi.

“Muhtemelen papayadır,” dedi Todd. “Tadı nefistir.”

Jodi meyve tabağını masaya yerleştirdi. Beth tezgâha dayanıp görüntüyü izledi. Hiç de iç açıcı görünmüyordu. On sekiz aydır ilk kez biri gelmiş onlarla kahvaltı edecekti. Todd’un mutfağında oturuyor olması tuhaftı. Beth birden kocasını ne denli özlediğini fark etti. Gözlerini sımsıkı kapattı. O eski mutluluk ne denli imkânsızlaşmıştı. Bir peri masalı kadar imkânsız.

Derin bir nefes aldı. Sakin olması ve rahatlaması gerekiyordu. Yanlış bir şey söylememesi, aptalca davranmaması gerekiyordu.

“Masa hazır anne.”

Beth kendisine geldiğinde, Matt’in önünde dikildiğini fark etti. Kafasının karışıklığı oğlanın gözlerinin koyulaşmasından belliydi. Babasına o kadar çok benziyordu ki, Beth birden yüreğinin burkulduğunu hissetti. Onu anlayabiliyordu. Bu Matt için kabullenilmesi zor bir durumdu. Ailenin erkeği olmaya çalışırken, bir adam gelip pozisyonunu çalmaya kalkışıyor. Muhtemelen şu an hissettiği buydu. Daha on dört yaşındaydı – Onunla konuşması gerekirdi gerekmesine de, içinde bulundukları durumu henüz kendisi kavrayamamışken, çocuğuna nasıl anlatacaktı?

“Kahvaltını salonda, televizyon seyrederek yapmak ister misin,” diye sordu yavaşça.

Matt başını salladı. Annesinin normalde buna kesinlikle izin vermeyeceğini biliyordu. “Teşekkür ederim anne.”

Çocukların ikisi de tabaklarını doldurup ortadan kayboldular. Beth, Todd'un karşısına oturdu. "Bütün bunları getirdiğin için teşekkür ederim."

Todd çoğu hâlâ tezgâhın üstünde duran kaplara baktı. "Galiba fazla almışım," dedi. "Çocukların ne kadar yiyeceğini tahmin edemedim."

"Sorun değil," diye gülümsedi Beth. "Akşama doğru hiçbir şey kalmayacağından emin olabilirsin. Hatta beysbol maçına götürürsek, oğlanlar anında silip süpürürler."

Todd güldü. "Bugün için heyecanlıyım. Birlikte bütün bir günü geçireceğimiz için memnunum."

Beth gözlerini kırıştırdı. Şimdi, bu sözlere nasıl karşılık vermesi gerekiyordu? "Şey, evet, öyle..."

Ardından sebzeli krem peyniri ekmeğine sürmeye koyuldu. Konuşması gerekiyordu, değil mi? Keşke aklına esprili bir iki şey gelseydi. Ancak ne yazık ki, aklına gerçekten başka bir şey gelmedi.

"Burada olman çok tuhaf. Oh... Demek istediğim olumlu anlamda."

Todd kahvesinden bir yudum aldı. "Tuhaf bir şey nasıl olumlu olabilir?"

"Yani... Demek istediğim, kötü bir şey değil. Sadece normal yaşamımızdan çok farklı. Yani birinin buraya gelmesi... Mutfağımızda oturması..."

"Bir erkeğin."

Beth başını salladı. "Evet, doğru. Ben bunun bir gün olacağını düşündüğümde... Yani, bilirsin, Jodi'nin erkek arkadaşının geleceğini falan sanırdım. Elbette sen benim erkek arkadaşım değilsin ve sadece ziyarete geldin ama yine de..." Beth iyice sersemlemişti. Todd'un buraya niçin geldiğini, bugünü birlikte geçirecekleri için ne diye heyecanlandığını anlayamıyordu.

Todd ona doğru eğilmişti. Yuvarlak masa birden küçülmüştü sanki. Beth iskemlesini geriye itmek için dayanılmaz bir istek duydu ama yapamadı. Sanki her tarafı kımıldayamayacak kadar uyuşmuştu.

“Sanırım bir iki şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor,” dedi Todd. Beth bunu duyar duymaz içinin ürperdiğini hissetti.

“Seni dinliyorum.”

“Bence kızın çok güzel ve elbette genç. Anladığım kadarıyla genellikle çıktığım kadınların yaşlarını aklından çıkaramıyorsun. Jodi’ye sadece çok hoş yeniyetme bir genç kız olmanın ötesinde bir bakışım olamayacağını bilmeni isterim.”

Beth iskemlesinde huzursuzca kımıldandı. “Bunu hiç düşünmedim... Bu konuda herhangi bir endişem olamaz...”

“Güzel. Ben sadece kendimi açıkça ifade etmek istedim. İkinci konuya... Buraya ilgimi çeken bir kadınla zaman geçirmek için geldim.” Todd bunu söyledikten sonra, yüzüne öyle bir baktı ki, Beth onun bakışlarının ruhuna işlediğini sandı.

“Senden hoşlanıyorum Beth. Daha önce tanıştığım herkes-ten farklısın ve seni daha iyi tanımak istiyorum.”

Beth öksürdü. Sanki boğazına bir şey kaçmıştı. Oysa ağzında bir şey de yoktu. Kalbi o kadar hızla atıyordu ki; Todd’un gümbürtüsünü duyacağından korktu. Bir an kalp krizinden öleceğini sandı. Bunu nasıl söyleyebilmişti? Gayet sakın gelmiş, mutfağında oturmuş ve kendisinden hoşlandığını mı söylemişti? Tanrım, bu lise çağlarındaki flörtten çok daha zor ve heyecanlıydı. Hiç değilse, o zamanlar oğlanlar duygularını bu denli rahat ifade etmezler ve insanın yüzüne bu kadar dikkatli bakmazlardı. Hele kızın dudaklarına gözlerini bile kaydırmaya utanırlardı. Anlaşılan Todd Graham’ın hiç utanması yoktu.

“Sanırım seni çok şaşırttım.”

“Şey... Galiba... Beklemiyordum.”

“İstersen senin için daha kolay bir konuya geçebiliriz.”

“İyi fikir.”

“Pekâlâ. Neden bana bugün neler yapacağımızdan bahsetmiyorsun?”

Oh, bu son derece güvenli bir konuydu. “Daha önce de söylediğim gibi biraz bitki dikme işiyle ilgilenmem gerekiyor. Sadece ön bahçedeki ağaçların etrafına. Bütün yaz dayanacak bir şeyler olmalı. Matt’in beysbol maçı saat on bir buçukta başlıyor. Yiyecek içecek dağıtılmasına yardım etmeliyim. Her hafta birinin ailesi yardım ediyor. Bu hafta sıra bende...”

“Peki, ben de yardım edecek miyim?”

“Sakıncası yoksa.” Gerçi Beth hemen Todd’un kendisinden uzak bir tezgâhta çalışmasını ayarlamaya karar verdi. İki üç saat onunla omuz omuza çalışmaya dayanamayacaktı. Uzaktan bakmak çok daha güvenli olacaktı.

“Saat dörtten yediye kadar havuz partisi var ve sonra çocukların hepsi Matt’in bir arkadaşının evine barbekü yapmaya gidecekler ve orada kalacaklar. Jodi ise bu sabah bir arkadaşıyla evde ders çalışacak, sonra da sat üçten gece yarısına dek bebek bakacak.”

“Yanıma takım elbisemi aldım,” dedi Todd gülümseyerek. “Akşam hâlâ yemeğe çıkmak istersem, geleceğini söylemiş-tin.”

Beth gülümsedi. “Bunu altı buçukta konuşalım mı? İptal etmek için can atacağından eminim.” Beth bunu söyledikten sonra saatine baktı. Dokuza geliyordu. “Kahvaltını bitirdiysen, Çıksak iyi olur.”

“Ben hazırım.”

Ayağa kalktılar. Beth çocukları çağırdı ve bir saat sonra döneceklerini söyledi. Dışarıya çıktıklarında, “Benim arabamı alalım,” diye önerdi Todd.

Beth evinin önüne park etmiş son model arabaya bakıp başını iki yana salladı. “Bitki ve toprak alacağız. Arabanda sülüklerin gezmesini istemezsin değil mi?” Ardından garajın kapısını açtı. Şaşkınlıkla sağı solu yıpranmış arabasına bakan Todd’a döndü. “Bir Durango’dur.”

“Epey büyükmüş.”

“Biliyorum. Harika değil mi? Çok da sağlamdır. Banliyö-ye hoş geldiniz Bay Graham. Atlayın.”

~ ALTINCI BÖLÜM ~

TODD bitki satan dükkânda etrafına hayretle bakıyordu. Burası bir bahçe cennetiydi. Sıra sıra dizilmiş çiçekleri, bitkileri, ağaçları izlerken, Houston bölgesinde bu kadar çeşitli bitki olduğundan haberi olmadığını düşünüyordu.

Beth onu alışveriş arabasının başında bırakmış, kendisi çiçek seçiyordu. Onu sıraların arasında dolaşıp yarı yolda geri dönüp bir minik çiçek fidesi seçerken izliyordu. Bir ara yanına gitti ve “Elindekileri alayım,” diye önerdi.

Beth önce itiraz edecekmiş gibi ağzını açıtsa da vazgeçti ve “Teşekkürler,” dedi.

Buraya gelene dek geçen on dakika boyunca Beth ya gergin bir ifadeyle bir iki şey söylemiş ya da hiç konuşmamıştı. Todd onun kocasını kaybettiğinden beri, bir erkekle hiç zaman

geçirmemiş olduğunu anlayabiliyordu. Nedense onun yakınında olması Beth'i strese sokuyordu. Oysa Todd kadınların kendisini etkilemek için çaba sarf etmesine alıştı. Bir kadının yanına her yaklaştığında onun kızarmasına hiç alışık değildi.

Kısa bir süre sonra Beth, arabaya geldi ve çiçeklere şöyle bir bakıp, "Sanırım bu kadarı yeterli olur," dedi.

Birlikte kasaya yöneldiler. Kasa kalabalıktı. Çiftler, aileler uzun bir sıra oluşturmuşlardı. Todd onların konuşmalarına kulak verdi. İnsanlar banyolarının tamirinden, bahçelerinin düzeninde yapacakları değişikliklerden söz ediyorlardı. Bu tür konular Todd'a o kadar yabancıydı ki, kendisini bambaşka bir dünyaya adım atmış gibi hissetti. Şayet evinde bir düzenlemeye gidilecekse, sekreteri hallederdi. Mobilya değiştirmek isterse, bir dekoratörü araması yeterli olurdu.

"Bunları kendin mi dikeceksin," diye sordu Beth'e.

"Matt de yardım edecek. Aslında bir bahçıvan getirtmeyi düşünmedim değil ama ancak çocuklar evden ayrıldıktan sonra yapabileceğimi fark ettim. Şimdilik bu şekilde idare etmek zorundayız."

Todd bu kez emin olmuştu. Anlaşılan Beth ve çocukları sıkı bir bütçeyle idare etmek zorundaydılar.

Nihayet sıra onlara gelmişti. Todd otomatik olarak cüzdanını çıkardı.

"Ne yapıyorsun," diye sordu Beth engel olmak için elini onun koluna dokundurarak. "Bunlar benim bahçem için ve benim ödemem gerekir." Beth son sözlerini sıcak bir gülümsemeyle tamamlamıştı.

Todd ona dikkatle baktı. Çıkmaya alışık olduğu kadınlardan kısaydı. Ancak çenesine kadar geliyordu. Todd birden onu kendisine çekmek istedi. Sanki fiziği gözünde onu daha kırılgan ve korunmaya muhtaç hale getirmişti.

“Günaydın Beth.”

Todd dönüp baktığında siyah saçlı, tombul bir kadının bitki dolu bir arabayla yan kasaya yanaştığını fark etti. İkisine de ayrı ayrı baktıktan sonra, Beth’e döndü. “Sen de mi bahçeni düzenleyeceksin?”

“Rita,” dedi Beth. “Seni gördüğüme sevindim.”

“Oh. Ben de canım,” dedi kadın. “Bugün çok işimiz var. Jack akşama kadar altından kalkamayacağımızı söylüyor. Çünkü biraz tamirat işlerimiz de var. Hem onun nasıl çalıştığını bilirsin.”

Beth gülümsemekle yetindi. Ancak Todd’u tanıştırmak için herhangi bir teşebbüste bulunmamıştı. Todd birden kendini rahatsız hissetti, çünkü Rita gözlerini kendisinden ayırmıyordu ve tuhaf bir sessizlik olmuştu. Todd daha fazla dayanamadı ve kadına elini uzattı. “Merhaba, ben Todd Graham.”

“Oh.” Beth olduğu yerde huzursuzca kımıldanıp etrafına bakındı. Halinden buradansa başka bir yerde olmayı yeğleyeceği anlaşılıyordu. “Şey, Todd bir aile dostumuz. Bugün... Bana yardım etmeyi istedi. Yani bahçede.”

Bu arada kasiyer toplamı söyledi. Beth adama kredi kartını uzattı. Ardından kadına döndü. “Seni gördüğüme sevindim Rita. Jack’e selamımı ilet.”

Ardından kasiyerin uzattığı faturayı imzaladı ve hızla dükkândan çıktılar. Todd, Beth’in bu kadar acele etmesine bir anlam veremediyse de ses çıkarmadı. Alışveriş arabasını Todd itiyordu. Beth çoktan arabaya ulaşmıştı. Todd onun yanına geldiğinde Durango jipe sırtını dayamış derin derin nefes aldığını gördü.

“Oh, bu korkunç bir şey,” diye inledi Beth. “Tanrım, bunu önceden düşünmeliydim. Rastlamamamız gereken insanlarla karşılaşacağımızı hesap etmeliydim. Oh, Rita nasıl da bakıyordu. Şimdi herkese anlatacak. Umarım, senin bir aile dos-

tumuz olduğunu söylememe bozulmamışsındır. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim doğrusu.”

“Sorun değil,” dedi Todd. Ancak Beth’in, Rita denen kadına neden çıktıklarını söylemediğini de merak etti. Gerçi çıkmıyorlardı. Ondan hoşlanıyordu hoşlanmasına ama onunla çıkmıyordu. Çıkmayı da düşünmüyordu. En azından öyle sanıyordu. Tanrı aşkına! Çocuklu ya da çocuksuz, dullarla çıkma âdeti yoktu. Peki, şayet çıkmak gibi bir niyeti yoksa burada ne işi vardı. Beth’in arabasının arka koltuğuna bahçesine dikilecek çiçekleri ne diye yerleştiriyordu? Beth’e onu daha iyi tanımak istediğini söylemişti ki bu doğrudu. Hem bu çıkmaktan farklı bir şeydi, değil mi? En azından kendisine sürekli tekrarladığı buydu.

Beth’in yanına geçip oturduğunda, “Sanırım ikimizin de ne yaptığımız konusunda kafamız karışık. Bence akışına bırakalım.”

“İyi fikir.”

Beth nefes nefeseydi. Onun manevra sırasında nefesini yanağında hissetmek birden Todd’un midesinin kasılmasına yol açtı. Neler oluyordu? Ondan etkilenmeye mi başlamıştı. Derin bir nefes alıp yola bakmaya ve onun uzun bacaklarına dikkat etmemeye çalıştı.

Beth’in hatları yuvarlaktı. Todd’un çevresindeki sıfır beden kadınlardan ne kadar da farklıydı. Beth’in vücudu bir erkeğe doğrudan tek bir şeyi düşündürüyordu.

Unut bunu, diye kendi kendini azarladı Todd. Onunla günü geçirecek, akşam yemeğine götürecek, sonra da kentin diğer yanına, kendi hayatına dönecekti. Ait olduğu yer orasıydı. Beth haklıydı. Dünyaları farklıydı, ortak hiçbir şeyleri yoktu. Burada fazla zaman harcayıp, risk alamazdı.

Garajın önünde durduklarında Matt yardıma geldi.

“Todd bahçede bana yardım edeceğini söyledi,” dedi Beth oğluna. “Yapmayı tercih edeceğin başka bir şey varsa, yardım etmek zorunda değilsin.”

“Fark etmez,” dedi Matt, gözlüğünü iterek. Ardından çiçek dolu bir sandığı alıp bahçeye taşıdı.

“On birde çıkmanız gerekiyor,” diye onun arkasından seslendi Beth. “Maça hazırlanmak için zamanında bırakman gerekiyor.”

Beth bunu söyledikten sonra garağa girdi ve bahçe malzemeleriyle dolu bir torba getirdi. “Ellerini kirletmemen için eldiven getirdim.”

“Sanırım sorun olmaz.”

İkisi de birer sandık alıp bahçeye taşıdılar. Matt çoktan işe koyulmuştu bile. Patikamın solundaki büyük ağacının çevresini kazmaya başlamıştı.

“Papatyalar Houston yazına dayanamıyorlar,” diye açıkladı Beth. “O yüzden onları alıp başka çiçekler dikeceğiz. Aslında basit bir işlem – yapman gereken eskisini alıp yenisini yerleştirmek.”

Todd diz çöktü. Onun dünyasında çiçekler aylık dönemler halinde kamyonlarla getirilir ve bahçıvanlar tarafından halledilirdi. Daha önce bir bahçeye elini bile sürmemişti ama pek zor görünmüyordu. Belki de hoşuna gider ve balkonunda bir iki çiçek yetiştirmek isterdi.

Toprak nemliydi ve papatyalar kolayca çıkarılabiliyorlardı. Papatyayı çıkardıktan sonra yan gözle Matt’e baktı ve onu taklit etmeye karar verdi. Çocuk papatyaları çıkardıktan sonra eliyle toprağı biraz daha eşeleyip yeni çiçeğı çukura yerleştiriyor, toprağı doldurduktan sonra toprağı hafifçe vurup sıkıştırıyordu.

“Evden çıkana dek bitirebileceğimizi sanmıyordum ama Todd’un yardımıyla daha çabuk ilerliyor,” dedi Beth biraz sonra.

Sessizlik içinde çalışıyorlardı. Todd çevreden gelen seslerin farkındaydı. Birkaç çim makinesinin sesinin yanı sıra Cumartesi gezmesine giden ailelerin telâşı, kuşların cıvıltısı... Hepsi de Todd'un dünyasından öylesine farklıydı ki... Çocukken ailece bir şeyler yaptıklarını hiç anımsamıyordu.

Bu arada evden bir telefon sesi geldi. "Jodi evde mi," diye sordu Beth oğluna.

"Hayır. Sizin arkanızdan o da çıktı."

"Hemen geliyorum," dedi Beth eve doğru seğırtirken.

Todd, Matt'in kendisine dikkatle baktığını hissetti. Belli ki bir şey söylemeye niyetleniyordu ama Todd onu cesaretlendirecek bir davranışta bulunmadı. Matt nasılsa kendisini hazır hissettiğinde, ne söyleyecekse söyleyecekti. Çalışmaya devam ettiler. Bu arada ilk ağacın çevresi bitmişti, ikincisine gidip diz çöktüler.

"Babam öldü."

Todd şaşkınlıkla kasıldı. Çocuğun böyle bir şey söylemesini beklemiyordu. "Annen söyledi," dedi usulca. "Çok üzül-düm. Çok zor olmalı."

Matt omzunu silkti. Saçları gözlerinin önüne dökülmüş, belki de elleri topraklı olduğu için geri itmeye kalkışmamıştı. "Harika biriydi. Bir petrol şirketinde çalışıyordu. Şehir dışına göndermişlerdi. Bir araba kazasında öldü. Diğer arabadaki adam içkiliymiş."

"Çok üzüldüm," diye tekrar etti Todd. Kendisini pekiyi hissetmiyordu. Konuşmanın gideceği yönden de tedirgindi. Beth bir an önce gelse de, bu konuşma bir son bulsaydı. Her şeyden önce çocuklarla nasıl konuşulması gerektiğini bilmi-yordu.

"Annemle babam liseye giderlerken tanışmışlar," diye devam etti Matt. "İkisinin de birbirlerinden başka kimseyle çıktıklarını sanmıyorum. Biraz tuhaf ama yine de hoş." Matt bunu söyledikten sonra Todd'un yüzüne baktı. "Birbirlerine

âşıktılar. Annem için çok zordu... Sonra, çok ağladı. Çoğunlukla biz yattıktan sonra. Bize göstermek istemezdi ama bilirdik.”

Todd bütün bunları işitmek istemiyordu, özellikle de on dört yaşında bir çocuktan. İçini çekti. “Bunun herkes için zor olduğunu sanıyorum. Ama annen ayakta durmayı başarmış gibi görünüyor.”

Matt yine omzunu silkti. “Pek dışarı çıkmaz. Bilirsiniz, birleriyle görüşmez.” Çocuğun birden yüzü kızardıysa da, geri adım atmaya niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Bakışlarını Todd’dan ayırmadı. “Sizi tanımıyorum ama annemin arkadaşı Cindy’nin kocasının söylediğine göre şu zengin adammışsınız ve birçok kadınla çıkıyormuşsunuz. Sadece bir çocuk olduğumu biliyorum ama annemi üzmenize izin vermeyeceğim. Çok komik biridir ama aynı zamanda inanılmaz derecede ciddidir de. Yeterince yükü var. Beş para etmez birinin onu üzmesine ihtiyacı yok.”

Matt yutkundu. “Ben sizin beş para etmez biri olduğunuzu söylemiyorum. Bilmiyorum çünkü. Sadece onun kırılmaması için elimden geleni yapacağımı söylüyorum.”

Todd içinde öfkenin yükselmesini ya da en azından rahatsız olmayı beklediye de, hissettiği sadece hayranlıktı. Evet, çocuğun cesaretine hayran kalmış, aynı zamanda annesine bu denli düşkün olmasını da kıskanmıştı. Bu aile belli ki Todd’a çok yabancı bir şeyi, güçlü bir duygusal bağı paylaşıyordu. Oysa kendi anne ve babasının çocuklarına hissettirdikleri tek duygu, istenmedikleri ve ayak bağı olduklarıydı. Annesi Todd’u sadece babasına karşı bir silah olarak kullanmak isteğinde anımsardı.

Todd, Matt’in gözlerine baktı. “Açık sözlülüğünü takdir ettiğimi bilmeni isterim. Bu bir erkekte oldukça önemli bir özelliktir.”

Matt bu sözleri işitince doğruldu. “Evet, pekâlâ. Sadece bilmenizi istedim.”

“Ben de sizinle eşit derecede dürüst konuşacağım. Anneni üzmemek gibi bir niyetim yok. Onun hâlâ kaybettiği insanı düşündüğünü biliyorum. Ama şu da bir gerçek ki, ondan hoşlanıyorum. Bana göre eşsiz biri ve onu tanımak istiyorum. Onu, seni ve ablanı...”

“O zaman çıkacaksınız, öyle mi?”

Todd evet demek istediye de, bundan emin olmadı. “Daha çok özel bir arkadaşlık diyelim.”

Matt bunu düşündü. “Hayatında daha fazla arkadaşı olmasına ihtiyacı var. Hâlâ babamı özlüyor.” Matt birden arkasını dönüp bakma ihtiyacı hissetti. Annesinin gelmediğinden emin olmak istemişti. “Bazen, geceleri yani... Hâlâ ağladığını biliyorum. Bizim işitmediğimizi sanıyor ama işitiyoruz.”

Todd bu bilgiyi öğrendiğine hiç memnun olmamıştı. Matt keşke hiç konuşmasaydı. Beth’in halen kocasının yasını tuttuğunu öğrenmek onu rahatsız etmişti. Daha önce onun gibi bir kadın tanımamıştı. İnsanların çocuklarını sevmelerini anlayabilirdi, bunu hiç yaşamasa da başka insanların çocuklarına düşkün olduğunu işitmişti. Ancak yetişkinlerin birbirlerini o kadar sevmesini anlayabilmesi zordu. Aşkın varlığına hiç inanmamıştı ki.

Aşk yoksa Beth niçin kocasını o kadar özlüyor olabilirdi? Aralarında Todd’un varlığından haberdar olmadığı bir tür bağ olmalıydı. Todd tam Matt’e onların evliliğiyle ilgili bir iki şey soracaktı ki, kapı açıldı ve Beth görüldü. “Özür dilerim,” dedi. “Dergiden aradılar.”

“Hangi dergiden?”

Beth oğluyla ikisinin arasına çömeldi. “Yerel bir dergide yarım zamanlı çalışıyorum. Makale yazıyorum, editörlük yapıyorum, sırf hafta da birkaç gün evden çıkmak için. Bir iki yazılık boşluk varmış. Yazıp yazamayacağımı sordular.”

“Yazabilecek misin?”

Beth gülümseyerek Todd’a baktı. Gülümsemesi yüzünü öylesine aydınlatmıştı ki, Todd zaten oturuyor olmasa, ayakta kalmakta zorlanırdı, diye düşündü.

“Elbette.”

Todd onun gülümsemesinin yarattığı etkiden çabucak sıyrılmak derdindeydi. Bu arada aklına bir şey takılmıştı. Söylediği gibi sadece evden çıkabilmek için yarım zamanlı çalışıyorsa, çok fazla para sıkıntıları olmadığı anlamına gelmez miydi? İçinin rahatladığını hissetti. Çünkü ona maddi yardım yapmanın yollarını düşünüp duruyordu ama Beth’in kendisine kapıyı göstermesine neden olmayacak tek bir senaryo bile aklına gelmemişti.

“Artık oyun için hazırlansam iyi olur,” dedi Matt, çömel-diği yerden doğrularak.

Todd çocuğa baktı. “Oyununu görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi.

“Geleceğinize sevindim,” diye karşılık verdi Matt, belli belirsiz gülümseyerek.

Matt böyle söyledikten sonra eve koştu.

Todd birden kendisini büyük bir engeli aşmış gibi rahatlamış hissetti. Matt annesiyle ilişkisi konusunda onu uyarmış, Todd da galiba ona güven verecek şekilde karşılık vermişti.

“Eeee... Ben yokken Matt’le neler konuştunuz,” diye sordu Beth. “Telefonla konuşurken bir yandan da pencereden sizi izledim. İkiniz de gerilmişsiniz gibi geldi.”

“Erkekçe şeyler.”

“Daha açık konuşamaz mısın?”

Todd göz kırptı. “Affedersin ama yapamam. Söylersem erkeklerin sırlarını sana açmış olurum ki, bunun iki büyük cezası vardır. Ya seni öldürmek zorunda kalırım ya da erkeklerin dünyasından uzaklaştırılırım. Bir daha ne bir maç, ne

televizyon karşısında bira, ne bikinili takvimler... Ölümden de beter.”

“Demek bunlardan mahrum kalmamak için beni öldürürdün.”

“Kesinlikle.”

“Bence hapishane pek hoşuna gitmezdi.”

Todd titirmiş gibi yaptı. “Doğru. Orada pek arkadaşım olacağını sanmam. En iyisi ağzımı kapalı tutayım.”

“Galiba en iyisi bu.”

Beth ona bakmaya devam etti. Todd ona bir şey söylemek zorunda olduğunu hissetti.

“Gerçekten erkeklerle ilgili bir konuydu,” dedi. “Çok iyi bir çocuk. Onu sevdim.”

“Babasına çok benziyor.”

Todd bunu duyduğuna hiç memnun olmadı ama bunu Beth’e söyleyemezdi. Şayet Matt babasına benziyorsa, bu Todd’un onu da seveceği anlamına mı geliyordu? Bu daha da rahatsız edici bir haberdı doğrusu. Birkaç saatliğine banliyöye gelmişti ama kusursuz yaşamını tehdit eden birçok şey işitişti.

“İyi şanslar,” diye seslendi Beth oğluna, takımının yanına koşarken.

Todd etrafına bakındı. “Epey kalabalık.”

Beth başını salladı. “Beysbol maçları oldukça ilgi görüyor. Gerçi bütün okul sporlarını ciddiye alırız.”

Beth bir yandan Todd’la konuşurken, diğer yandan da kaygılı gözlerle çevresine bakınıyordu. Todd’u buraya getirdiğine inanamıyordu. Özellikle buraya!

Matt’in takım arkadaşlarının her birinin ailesiyle tanışıyordu. Bir aile etkinliği olarak düşünülen bir yere bir yabancıyı getirmişti. Tanrım! Bugün düzinelerce soru soran bakışla karşılaşacağı yetmiyormuş gibi, Pazartesi günü telefonu hiç

susmayacaktı. Niçin böyle düşüncesizce hareket etmişti? İnsanlara ne cevap vereceğini düşünmek bile istemiyordu. Çünkü kendisi de bilmiyordu.

“Koordinatörle ilgili bir şey söylemiştin,” diye hatırlattı Todd, arabanın yanında durdukları sırada.

“Oh, evet. Etkinliğin koordinatörü ileride.”

Aslında Todd’u buradan uzaklaştırsa mükemmel bir iş yapmış olurdu. Kendisi çalışırken, Todd gidip izleyenlerin arasında otursaydı, hatta kendini maça kaptırırsa bu harika olurdu. O durumda hiç kimse buraya onunla geldiğini anlamazdı. Ancak Todd’un buna yanaşacağını pek sanmıyordu. Zaten nedenini de tam olarak açıklayamazdı. Çünkü Todd anlayamazdı. Kendisini aptal durumuna düşürmekten başka işe yaramazdı. Offf! Bütün bunları ne diye önceden düşünmemişti sanki? Artık çok geçti.

Ilık, güneşli bir gündü. Beth saçlarını havalandırmaya çalıştı. Günün ortasında saçlarının dümdüz olduğundan emindi. Berbat bir nem vardı. O sırada ikisinin arasından küçük bir çocuk koşarak geçti, arkasından da annesi. Beth onlara yol vermek için geriye çekilmişti.

“Burası tehlikeli bir yer,” dedi Todd. “Seni kaybetmek istemem.” Bunu söyledikten sonra Beth’in elini kendi elinin içine aldı.

Todd belki de konuşmaya devam ediyordu. Beth algılayacak durumda değildi. İçinden canhıraş çığlıklar atmakla meşguldü. *Tanrım! Bir erkek elimi tutuyor! Elimi tutuyor!*

Beth, Todd’un ılık tenini hissedebiliyordu. Sadece yüzüne kan hücum etmekle kalmamış, bütün bedenine bir sıcaklık yayılmıştı. Bu elbette utançtan kaynaklanmıştı. Hayır, kendine olsun dürüst davranmalıydı. Hoşuna gitmişti. Park yerinde el ele yürüyor olmak hoşuna gitmişti!

Ancak bunu sürdüremezdi. Belki bazı çevrelerde bir erkekle bir kadının el ele yürümesi hiç sorun olmayabilirdi ama

Beth'in küçük dünyasında bu olmazdı. Birinin görmesi durumunda... Hayır bunu açıklayamazdı. Todd'a dönüp baktı. Öylesine doğal bir durummuş gibi hareket ediyordu ki, Beth bir an sorunun kendisinde olduğunu düşündü. İhanet duygusunu yüreğinden atabilse, daha rahat edecekti. Yeniden bir çift olabilmek muhteşem bir şeydi. Bunun tadını çıkarsaydı ya. Hiç olmazsa, birkaç dakika için.

Standa yaklaştıklarında Todd elini bıraktı. Beth de derin bir nefes alacağı yerde hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyordu. Neden sonra patlamış mısır makinesinin başındaki Sharon'un ona ve Todd'a baktığını fark etti.

"Selam Sharon," dedi sarışın kadına gülümseyerek.

"Beth, selam verdim ama duymadın. Erkencisin. Bu kadar titiz davrandığın için teşekkür ederim. Çaresiz durumdayım. Morrisonlar şehir dışına çıkmak zorunda kalmışlar, bu yüzden çok eksikiz."

"Şansa bak ki biz de iki kişi geldik. Todd, bu Sharon. Komitenin başkanlığını yapıyor."

Sharon önce Todd'a şöyle bir baktı, ardından patlamış mısır makinesine boş verip adamakıllı süzdü. "Selam. Siz sanırım..."

Todd elini uzattı. "Ailenin bir dostuyum. Tanıştığımıza sevindim."

Sharon, Beth'e öyle bir ifadeyle baktı ki, Pazartesi günü ilk iş olarak telefona sarılacağına hiç kuşku bırakmadı. "Pamuk şeker makinesine alışmak biraz zaman alabilir, o yüzden onu Beth'e bırakalım derim. Sizse hotdogs ya da dondurmaya alabilirsiniz."

"Dondurmayı yeğlerim."

Beth onu dondurma konusunda uyarmayı düşündü. Hem çok çeşitli olduğu hem de bir sürü şurupla çeşitlendirileceği için. Ancak sonra diğer bütün ebeveynler gibi kendi başının çaresine bakabileceğine karar verdi.

Sharon ikisine tepsi ve bozuk para verdi ve ardından stant-larına gönderdi.

“Bir iki saat sonra görüşürüz,” dedi Todd, Beth’e kendi yerine geçmeden önce. Sesi sanki onu özleyecekmiş gibi çıkmıştı. Beth neredeyse kendinden geçecekti. Todd mükemmel bir adamdı.

“İyi eğlenceler,” dedi Beth. “Tam karşında olacağım, bir şeye ihtiyacın olursa seslenmen yeter.”

Beth bunu söyledikten sonra küçük standına yöneldi. Orada bulunan baba, Beth’i görünce sevindi. Pamuk şekeri dirseklerine kadar bulaştırmasına bakılırsa, bu ilk seferiydi. “Sopayı kendinizden fazla uzaklaştırmayın,” dedi Beth. “Ve hep aynı hızda çevirin. Bakın böyle.”

Adam sırtıttı. “Bir dahaki sefere ya hotdogs standını alacağım, ya da şehir dışına kaçacağım,” dedi.

Beth güldü. Sonra Todd’dan yana baktı. O da kendisine bakıyordu. Belki de onu getirmek o kadar da kötü bir fikir değildi. En azından manzarası muhteşemdi.

Bir saat kadar sonra Beth fikrini değiştirdi. Todd’u getirmek korkunç bir hataydı.

“Nasıl gidiyor?”

Beth bir aileye pamuk şeker vermeyi henüz bitirmişti. Cindy’nin standın kenarına dayanmış kendisine baktığını gördü.

“Rahatlıkla çıldırmak üzere olduğumu söyleyebilirim.”

“O kadar da yoğun görünmüyorsun...”

“İşten söz etmiyorum. Doğru dürüst tanımadığım insanlar bile gelip Todd’la ilgili sorular soruyorlar. Tanrım! İki çocuklu bir dul ve bekâr erkek... Son günlerin en ilgi çeken konu başlığı.”

Cindy gülümsedi. “İşte şimdi Mark benimle kalmaya ilk başladığında neler çektiğimi anlamış olmalısın. Sen daha sadece çıkıyorsun. Benim o durumumu düşünsene.”

Beth, Cindy'nin o dönem yaşadıklarını hatırlıyordu. Elbette kendisinin alaycı sözlerini de. "Söylediğim şeyler için hiç özür diledim mi?"

"Hem de hiç."

"Şimdi dilesem, geç kalmış sayılır mıyım?"

"Kesinlikle evet. Hem ben göze göz isterim. Sana bana yaptıklarının iki katını yapmak, enikonu işkence etmek isterim."

"Harika."

Cindy onun koluna dokundu. "Kimseye aldırma. Todd çok iyi zaman geçiriyormuş gibi görünüyor."

Beth karşıya baktı. Todd birkaç delikanlıyla sohbet ediyordu. Sanki Beth'in kendisine baktığını hissetmiş gibi bakışlarını karşıya çevirdi ve ona el salladı. Beth bütün bedenine bir heyecan dalgasının yayıldığını hissetti.

"Çok yakışıklı," dedi başını iki yana sallayarak. "Çirkin olsa, her şey daha kolay olurdu."

"Eminim bunu duysa çok hoşuna giderdi," diye karşılık verdi Cindy.

"Şaka yapmıyorum," dedi Beth, son derece ciddi bir ifadeyle. "Ona bir baksana. Muhteşem biri. Fazla yakışıklı, fazla uzun, fazla yapılı."

"Bütün bunlar onu çıplak görmenin daha heyecanlı olacağını düşündürmüyor mu?"

Beth yüzünü buruşturdu. "Unut bunu. Kimsenin önünde soyunamam. Hele de onun. İlle de bir gün biriyle yatmam gerekirse, bir denizciyi seçerdim. Her limana bir kez uğrayan ve üç dört aydır kadın görmemiş bir denizciyi. Böylelikle adam benimle birlikte olduğuna bile sevinirdi."

"Tanrı aşkına! Senin kendine güvenine ne oldu?"

"Uzun zaman önce beni terk etti," diye mırıldandı Beth, pamuk şeker sopasına gözlerini dikerek.

“Yani sırf vücudun bir genç kızınki kadar diri değil diye adamın gitmesine izin mi vereceksin?”

“Tanrım, Cindy!”

Cindy arkadaşına eğildi. “Bak,” dedi. “Söylemeye çalıştığım şey, kime âşık olacağımıza kendimiz karar veremeyiz. Hiçbir zaman.”

“Aşk mı?” Beth ondan bir adım uzaklaştı. “Adamdan hoşlandığımdan bile emin değilim. Çıkmıyoruz. Sadece bir gündür hayatımda. Bir daha da olmayacak.”

“Ya olursa?”

Beth’in buna yanıtı yoktu. Todd gitmek zorundaydı. Todd’un dünyasında yaşayamazdı, onun da kendisinininkine girmesine izin veremezdi. “Biriyle çıkmaya hazır değilim.”

“Bunu söylemek için çok geç. Zaten çıkıyorsun.”

~ YEDİNCİ BÖLÜM ~

TODD kollarını uzatıp gerindi ve derin bir nefes aldı. “Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama haklısın.”

Beth onun solunda iskemlede oturuyordu. Mutfak ve salon pencerelerinden ışık geliyordu ama bahçe yine de yarı karanlıktı.

Todd saatine bakmak istiyordu ama kolunu kaldırmaması gerekirdi ve bunu yapamayacak kadar yorgundu. Tahmin etmekle yetinmek daha az yorucuydu. Saat yedi buçuk civarında olmalıydı.

“Akşam yemeği hakkında,” diye başladı Beth.”

“Tanrım!” dedi Todd aynı anda. Beth kaşlarını kaldırıp onun ne diyeceğini duymayı bekledi. “Bugün muhteşem zaman geçirdim ama bittim.”

“Nedense bunu duyacağımdan emindim.”

Todd dönüp Beth’e baktı. “Hâlâ yemeğe gitmek istiyor musun,” diye sordu şaşkınlıkla. Yanımda takım elbisemi getirdim. On dakikada hazır olurum.”

Beth bunu unutmasını söylercesine elini salladı. “Rahatla asker. Sadece şaka yapıyordum. Ben de senin kadar yorgunum. Şu an istediğim tek şey, burada uzanıp dinlenmek. Keşke bir sürü yardımcım olsaydı. Birine sadece ayaklarımı ovdururdum.”

“Bunu ben de yapabilirim.”

Todd böyle söylemesinin onu utandıracağını biliyordu ama kendini tutamamıştı. Beth kendi yaşlarındaki bir kadınla çok genç ve masum bir başkasının garip bir karışımı gibiydi. Çok zeki ve komikti ama Todd onu fazla çaba sarf etmeden utandırmayı başarıyordu.

“Şey, evet, bunu teklif etmen çok hoş,” dedi Beth, boğazını temizledikten sonra. “Belki bir dahaki sefere.”

“Bunu hatırlayacağım.”

Todd onun hafifçe inlediğini işitti ve kendi kendine gülmüsedti. Aynı sesi öğleye doğru park yerinde elini tuttuğunda işitmişti. Todd’un davranışları içgüdüsel ve iyi niyetliydi ama Beth, sanki aniden üstündekileri çıkarıp dans ediyormuş gibi tepki gösteriyordu. Gerçi şaşkınlığını saklamaya çalışıyordu ama birden kızaran yanakları onu ele veriyordu. Onun kendisine olan güvensizliği Todd’un ondan daha çok hoşlanmasına yol açıyordu.

Todd ona yakın olmak, onu tümü dünyadan, dışarıdaki erkeklerden ve her türlü tehlikeden korumak istediğini fark etti. Ancak birçok insanın Beth’i asıl kendisinden koruması gerektiğini söyleyeceğini biliyordu.

“Sanırım bu akşam benimle görünmek istemezdin,” dedi Todd, daha zararsız bir konu seçerek. “Yaramaz çocuklara

döndüm.” Ardından ellerine baktı. Üç kez yıkamış halen elleri normal rengine kavuşmamıştı.

Beth güldü. “Seni dondurma sosları konusunda uyarmayı düşündüm ama sonra vazgeçtim.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Çok tatlı duruyorlar.”

“Eminim çalışanlarım da seninle aynı görüşü paylaşacaklar ve bunu kendilerine saklamayacaklardır.”

Beth yine güldü. “İçecek bir şey ister misin?”

“Hayır, teşekkürler. Böyle iyiyim.”

Gerçekten de iyiydi. “Yorucu ama harika bir gün geçirdim,” dedi Todd yine. “Çiçek dikmek oldukça ilginçti. Belki ben de terasına birkaç bitki dikerim. Beysbol maçını da sevdim ama bir dahaki sefere Matt’i daha fazla izlemek isterim.”

Matt’in birkaç atışı Todd’u rahatlatmıştı. Çocuğu pek az tanıyor olmasına rağmen, onun başarısı göğsünü kabartmıştı. Sanki onun başarısında kendi payı varmış gibi hissetmişti.

“Ama havuz partisi berbattı.”

“Çok gürültülüydü,” diye kabul etti Todd. Matt ve arkadaşları bağırış çağırışlar içinde etrafa soğuk su sıçratarak havuza daldılar. “Bir dahaki sefere ben de mayomu giyip onlara katılacağım.”

“Oh, bence de katılmalısın.”

Beth’in sesi bir tuhaf gelince Todd dönüp ona baktı. “İyi misin?”

“Oh, iyiyim. Kesinlikle iyiyim.” Genzini temizledi. “Bu arada pizza ya da Çin yemeği getirtebilirim.”

Todd ayağa kalkıp onun yüzüne baktı. Sonra da eğildi ve onun iskemlesini iki yanından tutup kendisine doğru çekti. “Ne sormuştun?”

“P... pizza,” diye kekeledi Beth.

Todd gülümsedi. “Aç değilim. Çocuklar yüzerken o kadar çok çörek yemişim ki. Ama istersen senin için bir şeyler sipariş edebiliriz.”

“Hayır, ben iyiyim.”

Fakat sesi hiç de iyiymiş gibi gelmiyordu. Aksine inanılmaz gerginmiş gibi çıkıyordu. Todd onu etkilediğine memnundu. Aynı zamanda çok tehlikeli sularda gezindiğinin de farkındaydı. Beth’in kendisinden hoşlandığından emindi ama aynı zamanda kendisini ona uygun da bulmuyordu. Todd onu strese sokuyor, heyecanlandırıyor, rahatsız ediyordu. Neredeyse iki yıldır erkeksiz yaşıyor ve ihtiyaç hissetmiyordu. Onu fazla zorladığı takdirde kaybetmesi işten bile değildi.

Oysa onu kaybetmek, Todd’un en son isteyeceği şeydi. Bu belki delilikti ama gerçektir.

“Bana evliliğinden söz eder misin,” dedi sadece Beth’i değil, kendisini de şaşırtarak.

“Ne bilmek istiyorsun?”

Ne mi bilmek istiyordu? Darren’in bir dizi kusurunu duy-mak herhalde iyi gelirdi. “Nasıl tanıştığınızı anlatabilirsin.”

“Lisede,” dedi Beth. “Benden birkaç yaş büyüktü. O son sınıftaydı benimse ilk yılımdı. Ben hiç kimseyle çıkmamıştım. Onu uzaktan beğeniyordum ama nasıl tanışacağımı bilemiyordum. Sonra başka öğrencilere ders verdiğini öğrendim. Bir tür ineklerdendi.”

Todd onun sesindeki gülümsemeyi fark etti. Geçmişe gidip kaybolmuştu. Kendisinin bir parçası olamayacağı geçmişe. Onu geri çağırıp, kendisiyle birlikte olduğunu hatırlatmak istedi ama yapamadı. Konuyu kendisi açmıştı. Bir yandan da nedenini bilmese de öğrenmek istiyordu.

“Annemlere cebirden zorlandığımı ve birkaç özel ders der-se ihtiyacım olduğunu söyledim. Her zaman iyi bir öğrenci olduğum için şaşırdılar ama yardım etmeyi istediler. Kendimi

çok suçlu hissediyordum ve ilk dersimizde Darren'a itiraf ettim.”

“Ne tepki verdi?”

Beth güldü. “Uzun süre yüzüme baktı, sonra da beni dansa davet etti. O zamandan itibaren hiç ayrılmadık. O koleje gittiğinde benim halen iki yılım vardı. Mezun olduktan sonra ben de aynı koleje devam ettim. Ertesi yaz evlendik.”

Beth derin bir nefes aldı. “Evlenmek hayalini kurduğum peri masallarına benzemiyordu ama yine de becerebildik. Şimdi ne kadar genç olduğumuzu düşününce, muhteşem bir iş başardığımızı anlıyorum. Kolejden mezun olduktan sonra yüksek lisans yapmak istedi. Fakat burs alamadı. O zaman ben çalışmaya başladım.”

“Koleji bitirmedin mi?”

“Hayır. Hep koleje dönmeyi istedim ama Darren mükemmel bir iş buldu. Biz de aile kurmaya karar verdik. Sonra koleje gidebileceğimi sanıyordum. Şimdiyse hiçbir önemi yok.” Beth yeniden güldü. “Ama çocuklarıma bunu söyleyecek olursan, inkâr ederim. Onlara sürekli koleje gitmenin ne denli önemli olduğunu söyleyip duruyorum. Evin taksitlerini ödemiş olsaydık ve Darren'ın hayat sigortasını almasaydık, kolej diplomasına fazlasıyla ihtiyacım olurdu.”

“Söylemeyeceğime söz veriyorum,” dedi Todd, nihayet maddi sorunları olmadığını öğrendiği için rahatlayarak.

“Seni sıktım mı?”

“Hayır. Devam et.”

“Darren iyi bir adamdı. Çocuklara tapardı. Kibar ve şefkatliydi.”

“Onu hâlâ özlüyorsun.”

“Evet. Hem de her gün. Ona âşıktım. Her zaman herkesini büyük bir aşkı olduğuna inanmıştım, bir yerlerde onu bekleyen. Benimki Darren'dı. Oh, her zaman çok mutlu olduğumuzu söyleyemem. Kavga ettiğimiz, birbirimize girdiğimiz za-

manlarda olurdu ama hemen unutulurdu. Hayata bakışımız, beklentilerimiz aynıydı. Bir başkasına âşık olabileceğime inanmıyorum.”

Todd başını kaldırıp yıldızlara baktı. “Ailen var mı?”

Beth güldü. “Başka ilginç olmayan hayatlardan söz etmemi mi istiyorsun? Pekâlâ. İki kız kardeşim var. Biri Ohio’da annem ve babama yakın oturuyor. Diğeri kocasıyla Alaska’ya taşındı. Telefonda konuşuyor, birbirimize kartlar gönderiyoruz ama fazla görüşmüyoruz. Annemle babam halen evliler. Babam postacılıktan emekli oldu. Annem de öğretmenlikten. Ya seninkiler?”

“Benim ailem seninkiler gibi değil. İkisinin tek ortak çocuğu benim. Ama birçok üvey kardeşim var.”

“Kaç kez evlendiler?”

“Saymayı yıllar önce bıraktım. Babamınkiler sekizi ya da dokuzu bulmuştur. Anneminki bu altıncı ama her an her şey olabilir.”

“Üzüldüm.”

“Hiç gerek yok. Onlar böyle gayet mutlular. Benim evlenmeyi hiç düşünmememin bir nedeni de sanırım aynı kısır döngüye girmekten korkmuş olmam.”

“Sonsuza dek sürebileceğine hiç inanmadın mı?”

“Beş altı yıldan fazla süren bir evliliğe tanık olmadım.”

“Kocaları terk eden birkaç arkadaşım dışında, boşanmaya pek rastlamadığımı söyleyebilirim. Darren ölmeseydi, halen birlikte olurduk.”

Bir süre konuşmadılar. Todd düşünüyordu. Darren ölmeseydi, burada, Beth’le olmazdı. Onunla hiç tanışmazdı.”

“Bugünün hâlâ hoşuna gittiğini düşünüyor musun,” diye sordu Beth neden sonra.

“Evet.”

“Şayet tanışmasaydık ve buraya gelmeseydin, bugünü nasıl geçirirdin?”

Todd onun yüzüne baktı. Mutfaktan gelen ışığın altında o kadar güzel görünüyordu ki. Uzanıp onun saçlarını okşamak için dayanılmaz bir istek duydu. Muhtemelen yapsa, çığlık atar, korkuyla yerinden fırlardı. Beth'le her şeyi ağırdan almalı, onu ürkütmemeliydi. Birden bunun şaşırtan bir itiraf olduğunu düşündü. Sanki onunla bir ilişki başlatmak istiyormuş gibiydi. İstiyor muydu?

“Sabah çalışırdım, öğleden sonra golf oynardım, muhtemelen akşam yemeğinde de biriyle çıkardım.”

“Sarışınlardan biriyle mi?”

“Kesinlikle.”

“Peki, neden o kadar gençler? Kırıksıklıkların bulaşıcı olmasından mı korkuyorsun?”

“Görünüşleriyle ilgisi yok.”

“Oh, hadi ama. Elbette görünüşleri yüzünden.”

“Hayır, şey yüzünden...” Todd kaşlarını çatı. “Aslında niçin o kadar genç kadınlarla çıktığımı bilmiyorum. Yani benim yaşıma artmasına rağmen onların yaşının değişmiyor oluşu benim de aklıma takılmadı değil.”

“Belki de parayla ilgilidir.”

“Parayla mı?”

“Evet. Zengin olduğun için güzel ve genç kadınlarla birlikte olabiliyorsun, bu da belli bir güven veriyordur.”

Todd bu konuyu hiç beğenmemişti. “O dedikodu sütunlarını okumamanı tavsiye ederim. Her zaman erkeklerin başını derde sokmaya çalışırlar.”

“Bence erkekler o sütunlar olmadan da başlarını kolayca derde sokabiliyorlar. Bence kendi yaşındaki kadınlarla çıkmayı düşünmelisin. Belki de daha çok hoşuna gider.”

Bunu Beth değil de başka bir kadın söylese, flört etmeye çalıştığını düşündü ama Beth sözlerinin nereye gideceğinin farkında bile değildi.

“Haklı olabilirsin.”

Todd onun gözlerinin içine baktı. Karanlıkta simsiyahmış gibi görünüyordu. Daha da yaklaşmak ve gözlerinin içinde kaybolmak isterdi. Bugüne dek hiç kimseye güvenmemiş olan Todd o gözlerle güvenebilirdi.

Ancak bu düşünce birden içini titretti. Neler düşünüyordu? Ani bir kararla doğruldu. “Geç oldu. Gitsem iyi olacak.”

“Tamam. Seni geçireyim.”

Beth bunu söyler söylemez pişman oldu ama sözlerini geri alması mümkün değildi. Todd’u geçiremezdi. Saat geç olmuştu, karanlık, yalnızdılar ve Todd bunun gerçek bir randevu olduğunu düşünebilirdi. Bununla baş edemezdi. Öpüşmekle...

Ayağa kalktı ve evin içinden ön kapıya yol gösterdi. İçi içini yiyordu. Hayır, teşebbüs ederse, buna dayanamazdı. Ne yapacaktı peki? Todd’u itecek miydi? Tanrım, kendisini nasıl bir duruma düşürmüştü böyle? Normal... Normal davranması gerekiyordu.

Ön kapıya yaklaştıkları sırada, “Çok güzel bir gündü,” dedi sesinin doğal çıkmasına özen göstererek. “Yardımların için gerçekten teşekkür ederim. Çok hoştu. Hava da harikaydı. Sıcak olsaydı, çocuklar o kadar eğlenemezdi. Hem...”

“Beth...”

“Havuz partisi de fena değildi, değil mi? Matt arkadaşlarıyla bir araya geldi mi—”

“Beth!”

Beth bu kez Todd’un sesinin ısrarcı olduğunu fark etmişti etmesine de, sessizlik olmasını istemiyordu. “Ben sağmalıyorum, değil mi? Hep böyleyim işte.”

“Sadece gergin olduğunda... Her zaman değil.”

Beth itiraz etmek istedi ama doğrudu. “Bunu nereden biliyorsun?”

“Senin hakkında birçok şeyi biliyorum.”

Şayet Todd onu sakinleştirmek istemişse de, başaramamıştı.

Sonunda ön kapiya ulaştılar. Beth durup kapının camından meşe ağacına baktı. Tek yapması gereken kapıyı açmaktı, o zaman Todd giderdi. Bu kadar basitti. Kapının koluna uzandı. Ancak Todd elini tuttu ve Beth'i kendisine döndürdü. Beth ona bakmaya cesaret edemiyordu, o yüzden gözlerini Todd'un boynuna dikti. Boynu çok güzeldi.

Todd onu omuzlarından tuttu. "Sanırım seni öpeceğim ve bundan hoşlanacaksın," dedi.

Sonra da Beth'in konuşmasını beklermiş gibi durakladı. Oysa Beth konuşamazdı. Nefes alabildiği için bile şanslıydı. Öpüşmek mi? Öpüşmeye hazır değildi. Bugüne dek Darren'dan başkasıyla öpüşeceğini hiç düşünmemişti. Todd'u beğeniyordu, o çok yakışıklı biriydi ama öpüşmek... Hayır, bu çok özel bir şeydi. Başını derde sokardı. Hem öpüşürlerse, daha sonra Todd hakkında ne düşünürdü? Ayrıca...

"Kes şunu," dedi Todd sonunda. "Çok fazla düşündüğünün farkında mısın? Biraz gevşe."

"Bu mümkün değil."

"Sadece bir öpücük. Seni parçalara ayıracak falan değilim."

"Bence öyle yapmaya kalksan daha kolay olurdu."

"Güzel, o zaman gözlerini kapat ve nefes almaya devam et."

Beth'in kalbi öylesine hızla çarpıyordu ki, her an kriz geçirebilirdi. Ellerini yumruk yaptı nefesini tuttu ve nihayet gözlerini kapattı.

Beth dudaklarında tüy gibi bir dokunuş hissetti. Ne hızlı ne yavaş, sadece hafif bir temas... Ve birdenbire Beth daha ne olduğunu anlayamadan bitti.

Gözlerini kocaman açtı. Todd gülümsüyordu. "Nasıldı?"

"Çok korkunç değildi," dedi Beth içi ferahlayarak. "Bir şey hissettiğimi söyleyemem. Sanırım fiziksel olarak duyarlılığımı yitirmiş durumdayım. Darren öldükten sonra bir aile

danışmanına gittim. Daha doğrusu çocuklarla birlikte gittik... Birkaç ay boyunca. Neyse, danışman bir başkasıyla çıkmamın zor olacağını ve cinsel bakımdan bir süre kayıtsız olacağını söyledi.”

Todd sanki acı duyuyormuş gibi baktı.

Beth yine söylememesi gereken bir şey söylediğini fark etmiş, kızarmıştı. “Üzgünüm,” dedi. “Yine gereksiz konuştum.”

“Hayır, sorun değil. Ama belki de çok fazla düşünmemelisin.”

Düşünmemek mi? Bunu nasıl başaracaktı? Yine de onayladığını göstermek için başını salladı.

“Yeniden denemek ister misin?”

Hayır. Evet. Belli belirsiz elini salladı.

“Güzel.”

Beth yine gözlerini kapattı. Bu kez öpücüğü kısa zamanlı değildi. Dudaklarını dudaklarına bastırmıştı. Beth onun teninin ılıkliğini hissedebiliyordu. Kollarından biriyle Beth'i sarmış ve onun kendisine çekmişti.

Beth onun kokusunu içine çekiyordu – erkeksi ve hoş bir kokuydu. Todd birden daha güçlü, daha uzun, dev gibi bir yaratığa dönüşmüştü. Bu arada Todd'un öpücükleri derinleşmişti. Beth birden bunun sonunun nereye varacağını düşündü. Düşünmesine gerek yoktu. Elbette biliyordu. Her şey kendisine bağlıydı. Şimdi vazgeçerse, Todd onu bırakırdı. Gerçek bir beyefendiydi. Hiçbir şekilde zorlamazdı. Fakat devam ederse...

Hoşuna mı gitmişti? Tam olarak emin değildi. Elbette heyecanlanmıştı ama bir öpücüğün uyuyan bedenini hayata döndürmesi mümkün değildi.

“Vay canına!” Todd başını geriye çekmiş, Beth'e bakmıştı. “Mükemmel öpüyorsun.”

Beth onun iltifatına mukabele etmek istedi ama sadece ,
“Vay canına! Teşekkürler,” diyebilirdi.

Todd gözlerinde tuhaf bir ifadeyle Beth’e baktı. “Bizden vazgeçme Beth. Henüz başındayız.”

Todd bunu söyledikten sonra onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve yeniden öpmeye başladı. Bu kez dili dudaklarını aralamaya zorluyordu. Beth düşünmeyi bir yana bırakmıştı. Sadece hissetmeye vermişti kendisini. Tüm benliğiyle, bedeni ve ruhuyla hissediyordu. Neler olduğunu düşünmek artık aklına bile gelmiyordu.

Onu istiyordu. Todd’u istiyordu. Bunca zamandır hissetmeyi unutmuş olan bedeni canlanmıştı demek.

Ancak Beth birdenbire içinde bir korku hissetti. İlkel dürtünün şiddeti yüzünden paniğe kapılmıştı. Darren’la mükemmel bir uyumları vardı ama Beth hiçbir zaman sevişmeyi başlatmazdı. Zaten buna gerek de kalmazdı. Darren yeterince ateşli bir erkekti.

Şimdi yabancı bir erkekle sadece öpüşürken bile alev alev yandığını düşünmek içini ürpertmişti. Hemen geriye çekildi. Çekilmese kim bilir neler olacaktı? Tanrım!

“İyi misin?”

Beth başını salladı. “Evet. Sanırım hiç hazır değilim.”

“Bence çok hoştu.”

Hoş mu? Todd Graham az önce olanlara sadece çok hoştu mu diyordu? Oysa az önce dünyayı durduracak, insanların yaşamlarının akışını değiştirecek, inanılmaz bir şeyler olmuştu. “Evet. Hoştu.”

“Önümüzdeki hafta sonu sıra bende.”

Beth şaşkınlıkla ona baktı. “Neden söz ediyorsun,” diye sordu gözlerini kırptırarak.

“Sen bana kendi dünyanı tanıttın, şimdi ben de benimkini sana tanıtmak istiyorum.”

Beth onun hayatıyla ilgilenmiyordu. Onunla da ilgilenmiyordu. İrkildi. Tamam, belki biraz ilgileniyordu ama bunu yapamazdı. Todd'la olmazdı. Şayet bir gün biriyle çıkmaya karar verirse, onun ortalama biri olmasını, hatta biraz sıkıcı bir tip olmasını tercih ederdi. Öyle fazla önemsemediği, sıradan biri. Todd gibi uğrunda her türlü tehlikenin göze alınabileceği efsanevi yakışıklılıkta biri değil.

“Niçin benimle yine görüşmek istiyorsun,” diye sordu Beth, sesinin ne denli korktuğunu ve şaşırıldığını ele vermesinden korkarak. “Biz seninle çıkmayacağız ki.”

“Neden olmasın?”

Beth onun yüzüne dik dik baktı. “Çünkü senin tipin değilim.”

“Nereden biliyorsun? Birbirimizden hoşlanıyoruz, birlikte eğleniyoruz. Neden çıkmayalım?”

“Çok yaşlıyım.”

“Mükemmel bir yaştasın.”

“Bunu yapamam.”

Todd bir şey söylemedi. Beth'i kendisine çekip yeniden öpmeye başladı. Beth bedeninin verdiği tepkiden dolayı şaşkın, nefesini tutmuş, ne yapacağını şaşırmış durumdaydı.

Todd başını geriye atıp, “Seninle görüşmeye devam edeceğim. Sakın benimle tartışmaya kalkma,” diyerek kendinden emin bir ses tonuyla onu uyardı.

“Hayır, ben...”

Todd'un dudağına kondurduğu sert öpücük daha fazla itiraz etmesine fırsat bırakmamıştı. Sonra da Todd şimdi bırakmazsa, bir daha gidemezmiş gibi aniden geri çekildi ve kapıyı açıp çıktı. Beth nefes nefese onun arkasından bakakalmıştı.

“Dur bakalım, anlamış mıyım,” dedi Cindy, ertesi gün öğleden sonra patates salatasının sosunu hazırlarken. “Todd'la bir daha kesinlikle görüşmemeye karar verdin, çünkü ondan

hoşlanıyorsun ve bunun yeterince kötü olması yetmezmiş gibi, üstelik muhteşem öpüyor, öyle mi?"

"Kesinlikle."

Beth son yarım saati arkadaşına önceki gün neler olduğunu anlatmakla geçirmişti. İki kadın Cindy'nin mutfağında yemek hazırlıyorlardı. Cindy ve Mark bir düzine kadar arkadaşlarının katılacağı bir barbekü partisi vereceklerdi. Beth saatine baktı. Konukların gelmesi an meselesiydi.

"Beth sen çıldırmışsın."

"Hayır, hiç de değil. Todd benim için çok tehlikeli biri."

"Ondan hoşlandığın için mi?"

"Evet. Ona tutulma riskini göze alamam. Sorun sadece bu da değil. Yanlış olur."

"Tanrı aşkına! Beth, seni anlayamıyorum. Bir erkeğe tutulmak niçin yanlış olsun?"

Beth bunu açıklamak zorunda kaldığına inanamıyordu. "Gayet net aslında. Ben evliyim."

Cindy bir an yanlış işittiğini sandı. "Saçmalama," dedi arkadaşının ciddi ifadesine bakarak. "Sen dulsun. Erkeklerle çıkmak hakkın. Ayrıca çocuklarını olumsuz anlamda etkilemeyecek bir özel yaşamın olması hepiniz açısından sağlıklı bile olur."

Beth'in mantıklı olmaya ya da tavsiyeye de gereksinimi yoktu. Sadece empati istiyordu. "O çok farklı biri," diye mırıldandı, kendi kendine konuşurcasına.

"Bu bana olumsuz bir özellik gibi gelmedi. Darren'in bir kopyası olmaması daha iyi değil mi? Böylece ikisini karıştırmam gerekmeyecek."

"Karıştırma falan olmayacak. Todd'la bir ilişkiye girecek değilim. Bu deneyim artık erkeklerle çıkmayı düşünmemin zamanı geldiğini anlamama yaradı. Yani düşüneneğim."

"Herhalde on yıl kadar."

Beth başını iki yana salladı. “Herhalde bu fikre alışmak için birkaç aya ihtiyacım olacak. Sonra duruma bakacağım. Söz veriyorum. Sadece Todd’la çıkmayacağım, hepsi bu. O... nasıl söylesem... Beni ürkütüyor.”

Cindy arkadaşına dikkatle baktı. “Böyle korkup kaçarsan, kendine güvenini nasıl kazanacaksın?”

“Bak... Benim içimi okumandan nefret ediyorum ama galiba bu kadar iyi arkadaş olmamızın bir nedeni de bu.” Beth domatesleri doğramayı bitirip salatalıklara yöneldi. “Daha önce aşkı yaşama şansını yakaladım. Herkesin bir kez âşık olabileceğine inananlardanım. Ben benimkini elde ettim ve gerçekten mutlu oldum. Başından yanlış olduğuna kuşku duyulmayacak bir beraberliği zorlamaya, yeniden aşk aramaya gerek yok.”

“Bu çok saçma. İnsan bir ömre birçok aşkı sığdırabilir bence. Ama bunu seninle tartışmayacağım. Diyelim ki haklısın, herkes için yaşamı boyunca bir gerçek aşk var olabilir. Senin için de bu Darren’dı, değil mi?”

Beth başını salladı.

“O zaman Todd’a âşık olman mümkün değil ki. Ne diyorsun?”

Beth’in salatalığı soyan parmakları durakladı. Kendi teorisine göre, bu doğrudu. Peki, neden yanıt vermekte zorlanıyordu? “Hayır,” dedi sonunda, Cindy’nin bakışlarından gözlemini kaçırarak. “Mümkün değil.”

“O zaman sorun nedir? Âşık olma ihtimalin yoksa, tehlike altında değilsin, demektir. Onunla istediğin gibi çıkabilir, istediğin deneyimi kazanabilir, sonra da istediğin an bitirip, yoluna gidebilirsin.”

“Çok basitmiş gibi konuştun.”

“Evet. Çok basit.”

Beth dirseklerini tezgâha dayadı. “Bugün Jodi’nin sürekli aldığı dergilerden birine baktım ve oradaki mini testlerden

birini yaptım. Aldığım puana göre Todd'dan fazlasıyla etkilmişim. Bu da beni epeyce sarstı. Hazır olmadığım bir şeye başlamak istemiyorum. Elbette üzölmek de istemiyorum. Onun gibi bir adam niçin beni istesin? Onun çıktığı kadınlar-dan çok büyüğüm. İki yetişkin çocuğum var. Biliyorum fazla klasik bir söylem olacak ama ayrı dünyaların insanıyız. Ne ben onun çevresinde rahat edebilirim, ne de o benimkinde. Beni anlıyor musun?"

Cindy derin bir nefes aldı. "Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş gibisin."

"Evet, sanırım."

"Bence senin sorunun bu Beth. Hiç bir şeyi olurlna bırakmıyorsun. Çok fazla düşünüyorsun."

"Todd da böyle söylüyor."

Cindy düşünceli gözlerle arkadaşını inceledi. "Akıllı adam."

"Hem de çok." Beth düşüncelere dalmıştı. Cindy bir süre gülümseyerek onu izledi. Neden sonra, "Evet," dedi başını sallayarak. "Bu durumda, yani sen bu denli kararlıyken söyle-nebilecek bir şey yok."

"Hımm."

"Yani, herkes kendi hayatını yaşayacak tabii. Madem bu ilişki fikri seni bu denli rahatsız ediyor, yapacağın tek şey, Todd'u aramak ya da o seni aradığında, herhangi bir ilişkiye hazır olmadığını ona net bir biçimde anlatmak."

"Sanırım haklısın."

"Tabii, sen o kadar net ve kararlı izah edince, Todd'un da itiraz edecek hali kalmaz."

"..."

"Sonuç olarak tekrar tekrar karşına çıkıp, seni zorlayacak hali yok. Olmayacağını anlayınca senin yarı yaşındaki kadın-larla dolu yaşamına geri döner ve bir daha karşılaşma ihtima-

liniz de olmadığına göre, bir süre sonra senin varlığını bile unuttur.”

“Benim düşüncem de bu,” dedi Beth ama bu düşüncenin kendisini bu denli rahatsız etmesine bir anlam verememişti.

“Bu arada sana söylemeyi unuttum,” dedi Cindy. “Todd sabah Mark’ı aramış. Barbeküyü duyunca kendi kendini davet ettirmiş. Ve görünüşe göre herkesten önce gelmeyi tercih etmiş. Bahçeye baksana.”

~ SEKİZİNCİ BÖLÜM ~

TODD bu kadar uzaktan bile Beth'in yüzündeki şaşkınlığı ve memnuniyetsizliği görebiliyordu. Hata mı etmişti? Belki bu düşündüğü kadar iyi bir fikir değildi. Muhtemelen kendisinin onu düşündüğü kadar, onun da kendisini düşündüğünü sanmakla yanılmıştı. Son yirmi dört saattir onu bir türlü aklından çıkaramamıştı. Sürekli onun söylediği sözleri, nasıl baktığını, nasıl güldüğünü, öptüğü sırada nasıl gözlerini sımsıkı kapattığını düşünüp duruyordu. Bu duruma daha fazla dayanamamıştı. Onunla yeniden görüşmenin yollarını araştırmış, aklına Mark gelmişti.

Mark Blackbourne'u, Beth'le ilgili biraz daha bilgi edinmek için aramıştı. Mark karısının en iyi arkadaşı hakkında konuşmaktan kaçınmıştı, ta ki Todd ona olan ilgisini açıklaya-

na dek. O zaman Mark duraklamış ve biraz düşündükten sonra barbeküden söz etmiş ve Todd da balıklama atlamıştı. Hayatında ilk kez davetsiz misafir konumuna düşmüştü. Hata mı yapmıştı acaba?

Ancak mantıksal olarak bunun bir hata olmaması gerekirdi. Önceki gün yıllardır hiç olmadığı kadar iyi zaman geçirmişti. Bir kadını ilk kez çılgınca istemiş ama arkasını dönüp gidebilmişti. Bunu daha önce hiç yapmış mıydı? Ancak Beth'le birçok yeni şeyi yapmayı istemeye alışmıştı. Kısıtlamalar da hoşuna gitmişti. Onu istemek keyif veriyordu. Her ne kadar gecelerini uykusuz geçirse de... O ilk randevuda yatılacak bir kadın değildi. Onu ilkin kazanmak gerekiyordu ve Todd o zaferi sabırsızlıkla bekliyordu. Hem Beth'in de kendisinden hoşlandığını sanıyordu. Yoksa ne diye öyle gözlerinin içine bakıyordu? Ya da ne diye öyle kafası karıştıktı? Doğrudan doğruya istemediğini söylemez miydi?

Beth evden çıkıp Todd'a doğru yürüdü. Havuzun önünde buluştular. Todd gülümsedi. "Tuhaf yerlerde karşıma çıkıyorsunuz."

"Ben de aynı şeyi senin için söyleyecektim. Bunun senin tarzın olduğunu hiç sanmıyorum."

"Belki de değişiyordumdur."

"Sanmıyorum." Beth onun yüzüne dikkatle baktı. "Burada ne arıyorsun?"

"Arkadaşlarımla takılmaya geldim."

"Emin misin? Benim ve Mark'ın dışında kimseyi tanımıyorsun."

"Sen benim arkadaşım değil misin?"

Beth durakladı. Önceki gün olduğu gibi tişört ve şort giymişti. Bugün ikisi de beyazdı. Çok güzel görünüyordu. Gülümsedi.

O zaman Todd ona doğru eğildi. "Seni huzursuz etmek ya da özel hayatına burnumu sokmak için gelmedim. Sadece seni

yeniden görmek istedim. Beth, seni düşünmeden duramıyorum ve dün olanlar aklımdan çıkmıyor. Bunları belki de sana söylememeliyim ama...”

Beth bütün bedeninin tir tir titremesine engel olamadı.

Todd öpüşmelerinden söz etmesinin onu rahatsız etmesini istemediği için hemen açıklamaya girişti. “Aslında birlikte geçirdiğimiz zamandan söz ediyorum. Sohbetimizden, gülmemizden... Ama böyle söylemişken öpüşmemizin de muhteşem olduğunu belirtmeden geçemeyeceğim.”

Beth yutkundu.

“Dün bütün gün seni izledim, dinledim... Beth, Tanrım... Benim için önemlisin.”

Beth halen titriyordu. Onun ilgisini bu kadar açık belirtmesi iyice kafasını karıştırmıştı. “Neden ben?”

“Neden sen olmayasın?”

“Bunu konuştuk.”

“Söylediğin her şey yanlıştı.”

Todd onun yüzündeki şaşkınlığı gözleyebiliyordu. Fazla üstüne gitmişti galiba. Geri çekilmeliydi. Onu kaybedebilirdi. Beth uzun zamandır yas tutuyordu ve başka türlü bir yaşamın nasıl olduğunu unutmuştu. Ona istediği zamanı tanıyabilirdi. Korkularından kurtulması için şans verebilirdi. Çünkü Beth beklemeye değerdi.

Bu arada birkaç çift daha gelmiş, verandada gülüp şakalaşıyorlardı.

“Bir şey içmek ister misin,” diye sordu Todd.

Beth birden şaşırmış göründü. “Oh, bir bira alırım sanırım... Lütfen.”

Todd gidip iki bira aldı ve hemen Beth’in yanına döndü. O sırada birkaç çift daha onlara katıldılar ve birbirleriyle tanıştılar. Todd kendisini yine aile dostu olarak tanıştırdı ve ardından sohbete katıldı. Beth’e her türlü ortama ve özellikle de

Beth'in yaşamına kolaylıkla uyum sağlayacağını göstermeye çalışıyordu.

Ancak Todd'un beyninde bir ses ara sıra neden Beth'i bu denli önemsediyini soruyordu. Her seferinde o sesi susturuyordu. Çünkü henüz verecek cevabı yoktu. Tek bildiği, Beth'in yanında olduğunda, nihayet ait olduğu yeri bulmuş gibi bir hisse kapıldığıydı. Beth'le birlikte sanki evine dönmüş gibiydi. Bir kadının yanında hiç bu tür bir duygu yaşamış mıydı?

“Çok güzel geçti,” dedi Beth birkaç saat sonra partiden ayrıldıklarında. Hiç değilse partinin iyi geçtiğini fark edebilmişti. Yoksa saatlerce, olanları bir sis perdesinin ardından izliyormuş gibi dolaşıp durmuştu. Her söyleneni işitmiş, soru sorulduğunda gayet mantıklı yanıtlar vermiş ama gerçekten o ortamı soluduğunu hissedememişti.

Bütün hepsi Todd'un suçuydu. Hayatına istediği gibi girebileceğini sanıyordu. Özel yaşamına tecavüz ediyordu ve Beth onu nasıl uzaklaştıracağını bilemiyordu. Daha da kötüsü onu uzaklaştırmak isteyip istemediğinden emin de değildi. Artık mantıklı düşünemiyordu. Galiba ona tutulmuştu. Bu en korktuğu şeydi ve Beth'i çaresiz bırakmıştı. Onunla öyle geçici bir şey yaşadığını düşünüp konuyu geçiştirecek kadar aptal değildi. Oysa Todd açısından olaya baktığında onun istediğini aldığı an bıkıp kendi hayatına döneceğini tahmin etmek çok zor değildi. Gerçi en doğrusu kendiliğinden gitmesiydi. O Beth'in bir gün beraber olmak isteyebileceği doğru adam değildi. Ancak onun gidebileceği düşüncesi yüzünün asılmasına yol açmıştı.

Beth hayatı boyunca kafasının bu denli karışık olduğunu hiç hatırlamıyordu. Todd'un yanında olmasını hem istiyor, hem istemiyordu. Bütün bir öğleden sonra Todd yemeklerini ve içkilerini getirmek dışında Beth'in yanından bir an ayrıl-

mamıştı. Üstelik onunla ve arkadaşlarıyla sohbet etmiş, mükemmel bir partner gibi davranmıştı.

Şimdi evine doğru yürürlerken, düşünmekten Beth'in ne-redeyse beyni patlayacaktı. Todd ne planlıyordu acaba? Yine öpüşecekler miydi? Beth itiraf etmekten utansa da, bunu istiyordu. Hem de çok. Todd'un sadece öpmesini değil, önceki gün olduğu gibi kendisine sıkı sıkı sarılmasını da istiyordu.

"Beth..."

"Ne... Ne oldu?"

"Şey, korkarım kaldırımda öylece dikiliyoruz da... Bir şey mi oldu?"

Beth gözlerini kırpıştırırken, Todd'un ne dediğini anlamaya çalışıyordu. "Oh. Hayır. Her şey yolunda. Sadece Pazar akşamı... Ve çocuklarım evde."

"Harika." Todd saatine baktı. "Saat daha erken. Herhalde bu saatte yatmamışlardır."

"Sanmıyorum."

"O zaman içeriye girelim. Onları daha yakından tanımak isterim."

Beth onunla yürürken gözlerini kısmış düşünmeye çalışıyordu. "Bildiğim kadarıyla, erkeler çocuklu kadınlardan korkarlar. Ben elbette çocuklarımın mükemmel olduğundan eminim ama yine de şaşırımdan edemiyorum... Korkmuyor musun?"

Todd omzunu silkti. "Elbette korkuyorum ama korkularımın üstüne gitmeliyim. Dün Matt'le korkunç bir konuşma yaptık. Eminim ablası da canıma okuyacaktır."

Beth şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. Bu adamı anlayamıyordu. Belki de başka bir gezegenden geliyordu. Davranışlarını başka türlü açıklayamadığına göre...

Beth kapıdan adımını atarken, "Ben geldim," diye seslendi. Çocukların ikisi de mutfakta mısır patlatmaya hazırlanıyordu.

“Todd da partideydi. Kısa bir süre için onu da getirdim.”

“Selam Matt, Jodi. Sizi yeniden görmek güzel.”

Çocuklar Todd’a selam verdiler ve dönüp annelerine şaşkın gözlerle baktılar. Beth onlara nasıl açıklama yapacağını bilmiyordu.

Jodi herhalde Todd’un varlığının iyi bir şey olduğunu düşünüyor olmalıydı, çünkü ona gülümsedi ve “Bir film seyredeceğiz ve klasik tartışmamızı yapıyorduk. Mısır karamelli mi yoksa sade mi olsun, diye. Sizce,” diye sordu.

“Niçin ikisinden de patlatıp karıştırmıyorsunuz?”

Jodi, Matt’e baktı, o da başparmağını kaldırıp onayladığını gösterdi.

“Senin için de uygun mu anne,” diye sordu Jodi.

“Elbette. Yemeğinizi yediniz mi?”

Matt, Todd’a bakıp duruyordu. “Evet. Tavuklu salata güzeldi. Çocuğunu getiren oldu mu?”

Beth çocuklarını da barbeküye çağırmişti ama ikisi de istememişti. Bu tür partilerde nadiren yaşlılarına rastlayacaklarından emindiler.

“Hayır. Haklıymışsınız.” O sırada Matt yanından geçiyordu. Beth uzanıp onun saçlarını karıştırdı. “Her zamanki gibi.”

“Evet, çünkü ben bir erkeğim,” dedi Matt göğsünü kabartarak.”

Todd göz kırptı. “Şimdilik bu duygunun tadını çıkar Matt. İleride kadınların hep bize baskın çıkacağını göreceksin.”

“Hiç yolu yok,” diye karşı çıktı Matt.

“Vay canına! Demek sert erkek olmayı seçeceksin. Öyle olsun Matt.”

Beth oğlunun Todd’a olan bakışlarının yumuşadığının farkındaydı. Önceki günkü tedirginliğinden eser kalmamıştı.

“Bilim-kurgu sever misiniz,” diye sordu Matt, Todd’a. *Stargate* diye bir film aldık. Müthiş bir konusu var.”

Beth onları konuşurken bırakıp mutfağa gitti. Jodi mısır patlatmaya başlamıştı bile. Annesinin geldiğini görünce ona döndü. “Todd’un da partiye geleceğini söylememiştin.”

“Bilmiyordum ki. Anlaşılan bir şekilde işitmiş ve gelmek istemiş.”

Jodi içini çekti. “Tanrım! Ne kadar romantik!”

Beth ise durumu romantik olmaktan çok korkunç buluyordu ama kızıyla bu konuyu tartışmaya niyeti yoktu. “Ne içiyorsunuz,” diye seslendi Todd’a ve oğluna.

“Soda iyi olur,” diye cevap verdi Todd.

“Benim için de,” dedi Matt.

Beth buz koyduğu bardakları ve soda kutularını tepsiye doldurdu ve salona taşıdı. Her zamanki gibi Matt yere yayılmıştı, Jodi’nin kitapları kösedeki yeşil iskemleyi işgal etmişti. Todd’a oturmak için sadece kanep kalmıştı. Todd kanepeye oturdu. Beth’in de onun yanına oturmaktan başka çaresi kalmamıştı.

“Çabuk gel Jo,” diye seslendi Matt. “Başlatıyorum.”

“Geliyorum.”

Jodi salona üç kâse patlamış mısırla geldi. Birer tane ken-dilerine, bir tane de annesiyle Todd’un arasına bıraktı.

Filmin jeneriği başladığında, Beth, Todd’a doğru eğilip, “İstemezsen kalmak zorunda değilsin,” diye fısıldadı.

“Hayır,” diyerek başını iki yana salladı Todd. “Burada olmak istiyorum. Sorun olur mu?”

“Hayır.” Beth’in sesi kısık ve titrek çıkmıştı. Todd’un ne denli gergin olduğuna dikkat etmemiş olmasını umuyordu. İlk kez mısırlara ilgi göstermedi. Filmin karakterlerine ya da akışına da ilgi duymadı. Düşündüğü tek şey, yanında oturan Todd’du.

Beth birden elinin üstünde bir ılıklik hissetti. Todd elini elinin üstüne getirmişti. Beth çığlık atmamak için kendisini güçlkle engelledi. Dönüp Todd’a bakamıyordu. Sakin kal-

mak için mücadele veriyordu. Sonra çocuklarına tek tek baktı. İkisi de filme dalmışlar, annesiyle konuğu arasında neler olduğunun farkına bile varamadılar.

Beth son yirmi dört saattir Todd'dan başka bir şey düşünememişti. Şu anda da ne yapacağını bilmez bir haldeydi. Normal şartlar altında elini çekmesi gerekmez miydi? Çocuklarının bulunduğu ortamda, kendi salonunda Todd'la el ele oturuyordu. Tanrım! Aklını kaçırmış olmalıydı.

Bu sırada Todd onun elini elinin içine alıp okşadı. Beth bu kadarına dayanamayacağını hissetti. Birden ayağa fırladı. "İçecek isteyen var mı?"

"Ben istemem," dedi Matt.

"Ben de," dedi Jodi.

Beth çaresiz yeniden oturdu ve Todd yine elini tuttu. Böylece filmin sonuna dek konuşmadan oturdular.

Film biter bitmez Todd ayağa kalktı. "Çok güzeldi," dedi. "Beni de aranızda aldığınız için teşekkür ederim."

Beth daha ayağa kalkamadan Todd eğildi ve onu iki yanından öptü. "Çocukların yarın okulları var, o nedenle fazla kalmak istemiyorum. Kendim çıkarım."

"Ama..." Beth kalktı ve onun peşinden gitti. "Gidiyor musun?"

"Seni ararım."

Ancak Beth onu arabasına kadar geçirmeyi planlıyordu. Yine öpüşmeyecekler miydi? Önceki gece olduğu gibi.

"Hoşça kal."

Gitmişti.

Beth onun ardından bakakaldı. En fazla da şimdi şaşırmıştı. Hiç kimseyle, hele de Todd'la bir ilişki yaşamak istemeyen kendisi değil miydi? Bu kadar makul davrandığı için şanslı olduğunu düşünmesi gerekmez miydi?

"Ben yatıyorum," dedi Matt gelip annesini kucaklarken. "Sabah görüşürüz."

“İyi geceler hayatım.”

Matt tam merdivenleri çıkacakken duraklayıp döndü. “O kadar da kötü biri değil.”

Beth oğluna baktı. Matt bir şekilde onay veriyordu. Beth’in buna ihtiyacı yoktu elbette ama yine de hoş bir davranıştı. Belki de şu an oğluna merak edilecek bir şey olmadığını söylemesi gerekirdi. Todd hayatlarının bir parçası olacak değildi. Kendisini çocuğa, “Böyle düşünmene sevindim,” derken buldu.

Ardından Todd’un arabasını çalıştırdığını işitti ve gittikten sonra ortalığa çöken sessizlikten nefret ettiğini düşündü. Uzun süre olduğu yerde kaldı. Kendisini yapayalnız hissediyordu.

“Beth bana borçlusun,” dedi Todd. Sesi kısık, seksi ve yirmi kilometre öteden geliyordu.

Beth yatak odasında dolaşırken başını iki yana salladı. “Hayır, değilim.”

“Ben senin dünyanda bütün bir gün geçirdim. Kanıtlamam gerekirse, şeker pembesi ellerime bakman yeterli.”

“Hiçbir şey kanıtlaman gerekmiyor Todd.”

“Bak, şayet düşünmeye bile katlanamıyorsan, başka bir önerim var...”

Beth bekledi. Ne önerecekti acaba? İçinden bir ses karşı koyamayacağı bir şey söyleyeceğini söylüyordu.

“Sadece yemeğe çıkalım. Hatta senini için bir şey daha yapabilirim. Restoranın seçimi de senin olsun. Evet... Ne diyorsun?”

“Biz çıkamayız,” dedi Beth, her ne kadar yüreği başka bir şarkı söylüyor olsa da. Bu Todd’un üçüncü arayışındı ve Beth onun aramasına şimdiden alışmıştı.

“Niçin bu işi bu kadar zorlaştırıyorsun? Bana zorluk çıkarmaktan zevk aldığını düşünmeye başlayacağım.”

“Çünkü zaten çok zor.”

“Ben senden, sen de benden etkilendin. Lütfen inkâr etmeye kalkma, çünkü öpücüklerin seni ele verdi.”

Haklıydı. Beth bu konuda onunla tartışamayacaktı. Ayrıca onunla görüşmek için deli oluyordu. Ondan hoşlanıyordu. Onunla birlikte olmaya da bayılıyordu. Onun hissettirdikleri de harika duygulardı. Ancak aynı zamanda birçok nedenden dolayı Beth’i korkutuyordu. Bunları defalarca konuşmuşlardı ama Todd kabul etmiyordu.

“Hazır değilim,” dedi yavaşça. Bu yalandı. Düşündüğünden çok daha hazırdı. Sadece onun çapında bir erkeği elinde tutamayacağı korkusu ağır basıyordu. Birçok başka korkunun yanı sıra... Ya bıkmıyorsa deki onunla görüşürse ne yapardı? Çocuklarına ne söylerdi? Çocuklarına bir şekilde açıkladı diyelim, kendisi bunu nasıl kaldırırdı?

“Sadece zorluk çıkarıyorsun Beth.”

“Ben...” Tam da dürüst davranacağını söyleyecekti ama bu doğru değildi, onun için vazgeçti. “Todd, elimden geleni yapıyorum. Benim kafamı karıştırıyorsun. Neden bu denli ısrarcı davrandığını bilemiyorum. Ne istediğini anlayamıyorum.”

“Seni.”

Beth yatağına çöktü. “Bu yeterince açık zaten.”

“Sadece yatağımda değil Beth,” dedi Todd. “Gerçi bu da muhteşem bir düşünce. Ben seni daha yakından tanımak istiyorum. Seninle zaman geçirmek istiyorum. Senden hoşlanıyorum Beth. Bu o kadar korkunç mu?”

Beth buna nasıl karşılık vermesi gerektiğini bilemedi. “Özür dilerim Todd ama kapatmam lazım.”

“Beth, bekle lütfen.”

“Hayır Todd. Hoşça kal.”

Beth telefonu kapattı.

Jodi odasına girdiğinde Beth hâlâ yatağında oturuyordu. “Anne kulaklığımı gördün mü?” Jodi annesinin yüzüne şaşkınlıkla baktı. “Anne... Neyin var?”

Beth omzunu silkti. “Hiçbir şey. Her şey.” İçini çekti. “Todd,” diye mırıldandı. “Durmadan arıyor ve yemeğe çıkmamızı istiyor.”

“Oh, bu korkunç bir şey. Peki, ne yapmayı düşünüyorsunuz?”

Beth kızının sırttan ifadesine dik dik baktı. “Hiç de komik değilsin.”

“Sorun ne anlayamadım.”

“Niçin benimle çıkmak istediğini anlayamıyorum,” dedi sonra elini kaldırdı. “Biliyorum, biliyorum. Mükemmel özelliklerim var, harika biriyim ama keşke hangisini önemseddiğini bilseydim.”

Jodi onun yanına oturdu. “Belki de sen onun açısından ille de kazanılması gereken bir ödülün. Erkekler nasıldır, bilirsin. Sahip olamadıkları şeyi isterler. Elde edemezlerse ölürlər.”

Beth kızının yüzüne öylece bakakaldı. Bu kadar basit miydi? “Haklı olabilirsin,” diye mırıldandı.

Restoranda onu bırakıp gitmesi egosuna korkunç bir darbe etkisi yapmış olmalıydı. Belki de bu kadar ısrar etmesinin sebebi Beth’in kendisi değildi. Muhtemelen o sadece bir semboldü. İçinde yükselen hayal kırıklığını bastırmaya çalışıyordu. Bütün bunların sadece kendisiyle ilgili olmasını isterdi. İhtiyacı olan buydu.

“İlle de ondan kurtulmak istiyorsan, ona istediğini vermen gerek anne. Hem elde edilmesi gereken bir ödül olup olmadığını onunla görüşmeden anlayamazsın.”

“Yani onunla çıkmak zorundayım.”

“Kesinlikle. Hem hoş bir adam, onunla zaman geçirmek zor olmamalı.”

“Şu kadarını söylemeliyim ki— ” kızına gururla baktı. Ne kadar da büyümüşü. Büyümüş de annesine akıl veriyordu. “İnsanın on altı yaşındaki kızından fikir alması çok garip ama guru verici,” dedi.

Jodi güldü. “Ne zaman istersen, yardıma hazırım anne.”

~ DOKUZUNCU BÖLÜM ~

TODD sürekli saatine bakıyor ve sabırsızlanıyordu. Beth'le görüşmesine daha beş saat vardı. Neyse sakın olmalı kendisini oyalamayı bilmeliydi. Sonuç olarak Beth'i bugün görebilecekti ve bu muhteşem bir haberdı. Bütün bir hafta Beth'i günde birkaç kez aramıştı. Sonunda Todd'la yemeğe çıkmayı kabul etmişti.

Todd perakende piyasasının canlanmasını sağlayacak önerileri içeren sunuma kendini vermeyi denedi. Bu onun işiydi ve ilgilenmesi gerekirdi. Ancak uzun süre odaklanamıyordu. Düşündüğü tek şey Beth'ti.

Onu özlemişti. Genellikle biriyle çıktığında onunla sadece hafta sonları görüşürdü. Çok nadir olarak da hafta içi bir gün. Hayatında önceliği işiydi. Ancak şayet Beth o kadar katı dav-

ranmasa, bu haftanın her akşamı onunla görüşmeye can atardı. Telefonda her gün birkaç kez konuşmalarına karşın, bu yeterli değildi. Beth'le aynı ortamda olmalı ve onun yüzünü görmeliydi. Ona dokunmak, onunla konuşmak zorundaydı. Bu nefes almak kadar yaşamsal bir ihtiyaçtı. Todd'a çok tuhaf gelmişti ama çocukları bile görmek istiyordu.

Ancak işin acı yanı Beth kendisiyle ilgilenmiyormuş gibiydi. Bütün davetlerini geri çevirmişti. Bu akşam çıkmayı güçlükle kabul ettirmişti ama Beth sadece akşam yemeğiyle sınırlı olması konusunda kararlıydı. Todd'un dünyasında bir gün geçirmeyi reddetmişti. Galiba Todd'un evini, yatını ya da zenginliğini göstermesinden korkuyordu. Todd, Beth'i ikna ederse hayatını göstermeyi daha sonraya bırakacaktı. Şimdilik sadece görüşmeleri yeterliydi.

Proje analisti sunumunu bitirip Todd'a baktı. Todd önündeki not defterini şöyle bir göz attı. Normalde sayfa sorularla dolu olurdu ama bugün bomboştu.

"İyi bir sunumdu Theresa," dedi gülümseyerek.

Ufak tefek, esmer analist soran bir ifadeyle baktı. "Teşekkür ederim Bay Graham. Ayrıntılı bir dosya da hazırladım. Bakmak ister miydiniz?"

"Daha sonra ofisime bırakırsın."

"Şimdi görmek istemez misiniz?"

"Korkarım hayır."

Todd dikkatini toplayamazken, kendini çalışmaya zorlamanın anlamsız olduğunu düşünüyordu. Üstelik çalışanlarının enerjisini de boşuna harcamış oluyordu. Ayağa kalktı. "Bunu Pazartesi gününe bırakalım."

Toplantı salonunda sessizlik oldu. Theresa kolay vazgeçecek gibi görünmüyordu. "Emin misiniz?"

"Bugün Cuma," dedi Todd gülümseyerek. "Güzel bir bahar öğleden sonrası. Düşünüyorum da... Niçin hepimiz işi biraz erken bırakıyoruz?"

Theresa'nın gözleri kocaman açıldı. Todd onun niçin bu denli şaşırdığını biliyordu. Genellikle saat dokuza kadar çalışır, yönetici kadrosunun da çalışmasını beklerdi.

Theresa'ya yaklaştı. "Sadece bu seferlik," diye mırıldandı. "Patrona söylemeyelim."

Theresa patronunun ciddi olup olmadığını anlamak için Todd'un yüzüne dikkatle baktı.

Todd ona aldırmadı. Salondan çıkıp doğrudan sekreterinin masasına gitti. Bayan Alberts on yıldır yanında çalışıyordu. Todd'dan birkaç yaş büyüktü. Üç çocuğundan en büyüğü önceki yıl kolejden mezun olmuştu.

Bayan Alberts, Todd'un geldiğini görür görmez bir kâğıt uzattı. "Restoranların listesini çıkardım," diye haber verdi. "Son ikisi dışında hepsinin iyi olduğundan eminim. O ikisinin ismi çalışanlardan geldi."

Bayan Alberts siyah küt saçları, gri tayyörüyle oldukça sert bir kadındı. Ancak işini iyi yapar Todd'un çıkarlarını can-siperane korur, kollardı.

"Restoranların hepsi de iyi, iyi olmasına ama hiç biri de sizin tarzınız değil."

"Biliyorum, dedi Todd. "Farklı bir yer istiyorum. Yemekleri iyi ama daha mütevazı bir yer." Todd geçen sefer Beth'in yüzündeki o ürkmüş ifadeyi düşünmeden edemedi. Bu kez fiyatların mönüde bulunmasını, ortamın Beth'i germeyecek kadar makul olmasını istiyordu.

Todd elindeki listeyi inceledi. Birkaç İtalyan restoranı ve Amerikan mutfağını yansıtan iki restoran bulunuyordu. "Sen karar ver," dedi sonunda sekreterine.

"İlk restorana rezervasyon yaptırdım bile. Çok sakın bir yer. Masaları oldukça aralıklı yerleştirilmiş. Mönü İtalyan mutfağının çeşitli örneklerinden oluşmuş. Şarap çeşitleri etki-leyici ve birçok insan pahalı bir yer olduğunu düşünse de, eminim sizin için mütevazı bir restoran sayılabilir."

Todd sekreterine sert bir bakış fırlattıysa da kadın hiç al-dırmadan gülümsedi. Bayan Alberts'ın en şaşırtıcı özellikle-rinden biri de patronundan hiçbir şekilde çekinmemesiydi. Bir konuda Todd'dan ne denli farklı düşünürse düşünsün fikirleri-ni söylemekten geri durmazdı.

“Kulağa harika geliyor,” dedi Todd ve kâğıdı cebine attı. “Benim için çiçek yolladığında hangi çiçekçiyi kullanıyor-sun?”

“Occasions,” dedi Bayan Alberts. “Çok iyi iş çıkarıyorlar. Genç hanım için çiçek yolluyor muyuz?”

Todd birden Bayan Alberts otuzlarında bir kadınla çıkaca-ğını öğrense ne kadar şaşırırdı, diye düşünmeden edemedi. “Kendim seçsem iyi olacak. Adresi verirsen, hemen çıkmak niyetindeyim.”

“Elbette.” Bayan Alberts küçük bir kâğıda hemen adresi yazdı.

Todd yüksek sesle dile getirilmese de sekreterinin bütün sorularını neredeyse işitimişti. Neden bu kez bu kadar değişik-lik yapıyordu? Doğru bir restoran olması konusunda bunca telâş, çiçekleri ilk kez kendi eliyle seçmeler...

Bu kez farklıydı. Elbette bu kadar incelemesinin nedenini sekreteriyle tartışacak hali yoktu. Her ne kadar sekreteriyle mükemmel bir iş uyumları varsa da, Todd'un özel hayatından bahsetmezlerdi.

Todd uzanıp çiçekçinin adresinin yazılı olduğı kâğıdı aldı. “Bek ne diyeceğim,” dedi. “Bugün ikimiz de erken çıkalım. Bugün Cuma ve oldukça yoğun bir hafta geçirdik.”

Bayan Alberts en az Theresa kadar şaşırmıştı. “Saat üç bu-çuğa geliyor,” dedi gözlerini kısıp saatini kontrol ederek.

“Biliyorum,” dedi Todd omzunu silkerek. Sonra da gü-lümsedi. “Harika, öyle değil mi?”

“Ama Bay Graham, geç saatlere kadar çalışmayı severdi-niz de. Cuma günleri bile.”

“Ara sıra kendimize iyi davranmalıyız.”

“Peki, telefona yanıt vermeyecek miyiz,” diye sordu Bayan Alberts çalan telefonu başıyla işaret ederek.

Todd telefonun üstüne elini koydu ve sekreterinin yanıt vermesini engelledi. “Bırak mesaj kutusuna gitsin. Yarın sabah ben bakarım.”

Bayan Alberts halen çalan telefona kaşlarını çatarak baktı. Nihayet telefon susunca, “İyi misiniz,” diye sordu kaygı dolu bakışlarla.

“Kesinlikle.” Todd ceketini ve arabasının anahtarını almak için ofisine yöneldi. Omzunun üstünden sekreterine, “Pazartesi günü görüşürüz,” diye seslendi.

Todd önce evine gidip duş aldı ve üstünü giydi. Sonra çiçekçiye bulup Beth için çiçek seçti. Saat geçmek bilmiyordu, buluşmalarına halen iki saat vardı. Kendisini Beth’in evine erken gitmekten alıkoymak için onun evinin yolundaki büyük bir alışveriş merkezine gitti.

Alışveriş merkezi hafta sonu tatilinin tadını çıkarmaya başlayan gençlerle ve ailelerle doluydu. Todd küçük çocukları ayakta denerken ya da ne yiyeceğini seçerken sabır ve sevgi dolu gözlerle onları bekleyen babaları, kuyumcu dükkânının vitrinindeki takıları inceleyen çiftleri izliyordu. Gördüğü kadıyla herkesin yanında biri vardı. Muhtemelen alışveriş merkezindeki pek az yalnız erkekten biri Todd’dur.

İşte Beth’in dünyası buydu. O ve çocukları buradan alışveriş ediyor olmalıydı. Birden Beth’in elinde alışveriş listesiyle burada dolaştığını hayal etti. Olduğu yerde durakladı. Neler oluyordu? Kafası allak bullaktı. Son günlerde saçma sapan davranmıyor muydu? Yeniyetme bir delikanlı gibi gündüz gününe hayaller kuruyor, kendisini işine veremiyor, günün neredeyse ortasında işi paydos ediyordu. Niçin Beth’i düşünmekten kendisini alamıyordu. Beth çok güzel görünüyordu ama Todd onun dünyanın en güzel kadını olmadığını ama

kendisine öyleymiş gibi geldiğini biliyordu. Beth’le zaman geçirmek harikaydı fakat çevrede Beth gibi binlerce kadın bulunabilirdi. Peki, niçin ona takılmıştı? Niçin gecelerini o kadar huzursuz geçiriyor, günlerini Beth’in esir almasına nasıl izin veriyordu? Niçin onu hayatında hiç kimseyi istemediği kadar çok istiyordu?

Todd’un bu sorulara yanıtı yoktu. Tek bildiği Beth’le birlikteyken sanki bir yere aitmiş gibi hissettiğiydi... Hayatında ilk kez. Beth şu kısacık sürede Todd’a daha önce hiç hissetmediği şeyleri hissettiriyor, hiç inanmadığı şeylere inanmasını sağlıyordu.

Todd birkaç dakika daha dolaştıktan sonra daha fazla dayanamadı. Beth artık onun biraz erken gitmesine katlanmak zorunda kalacaktı. Saat altıda Beth’in kapısındaaydı. Olması gerekenden yarım saat erken gelmişti. Belki de Beth henüz giyinmemişti. Todd açısından sorun değildi. Bu arada Jodi ve Matt’le konuşurdu. Beth’in çocuklarını daha yakından tanımayı ve onlarla zaman geçirmeyi zaten istiyordu.

Arabadan çiçekleri alıp ön kapıya gitti ve zile bastı. Kapı açılmadı. Tekrar denediyse de yine bir hareket olmadı. Todd cep telefonunu almak için arabaya yöneldiğinde evin içinden bir ses işitip döndü.

Aynı anda kapı da açılmıştı. Beth ayakları çıplak, saçları dağınık, üstünde bir şort ve tişörtle kapının ağzında dikiliyordu. Yüzü solgundu. Ayrıca bitkin ve gergin görünüyordu. Todd’u gördüğüne hiç de memnun olmuş gibi değildi.

Todd hayal kırıklığının içini sarmasına engel olamadı. Kendisini Noel’de güzel bir hediye sözü verilmiş ama kutudan hediye çıkmadığı için hüsrana uğramış bir çocuk gibi hissediyordu. “Selam,” dedi Beth’in konuşmayacağını anlayınca. “Bu akşam çıkacağımızı sanıyordum.”

Beth ona içeriye girmesi için eliyle işaret etti. “Biliyorum. Öbür dilerim ama ben çok—bitkinim. Seni daha önce arama-

lıydım ama zaman bulamadım. Ofisini aradım. Yani yemeği iptal etmek için ama kimse yanıt vermedi.”

“İptal etmek mi?” Todd şaşkına dönmüştü. “Ama bunu yapamazsın.” Beth bunu yapamazdı. Bu akşamı bütün bir hafta dört gözle beklemişti. Beth onu görmeyi ne kadar çok istediğini bilmiyor muydu? Beth kendisiyle görüşmeyi hiç mi istemiyordu?

“Matt yüzünden,” dedi Beth. “Hastalandı, onu yalnız bırakamam.”

Beth, Todd’un yüzünün gerildiğini fark etti. İnanmamıştı. Beth’in son gücü de tükenmişti. Tek istediği yere çöküp ağlamaktı. “Ben de hayal kırıklığına uğradım,” dedi. “Bu akşamı dört gözle bekliyordum.”

“Mutlaka,” dedi Todd. “Hele davetimi nasıl istekle kabul ettiğini düşünüyorum da...”

Beth onu üzmüş olduğunu görebiliyordu. Buna inanamıyordu ama doğrudu. Todd’un ifadesinden ne denli kırıldığı anlaşılıyordu. Todd inanamasa da bugünü Beth de heyecanla beklemişti. Kendisine yeni bir elbise almış, her gün gazeteyi dikkatle okumuş, ülkede ve dünyada neler olduğunu takip etmiş ve böylelikle Todd’la çıktığında her konuda konuşabilmeyi ve ona kültürlü olduğu izlenimi verebilmeyi ummuştu. Tek düşüncesi Todd’u her bakımdan etkileyebilmektir.

Elinde kocaman bir buket çiçekle holde dikilen uzun boylu, yakışıklı adama endişeyle baktı. Takım elbisesi geniş omuzlarını daha da belirginleştirmiş, boyunun uzunluğunu daha da vurgulamıştı. Belli ki saçlarını kestirmiş ve yeni tıraş olmuştu. Bütün bu hazırlıkları kendisiyle görüşeceği için yapmıştı.

Beth derin bir nefes aldı. “Bugün o yemeğe gitmek istiyordum. İster inan, ister inanma ama doğrusu bu. Ne yazık ki Matt midelerini üşütmüş. Gece birden beri hepimiz ayaktaız. Daha doğrusu ben hiç uyumadım, çünkü saat bire kadar yazı-

mı yazdım. Bugüne kalmasını istememiştim. Saçlarımı yaptırmayı ve biraz bakım yapmayı düşünüyordum.”

Todd’un ifadesinde hiçbir değişiklik olmadığını fark eden Beth konuşmaya devam etti. “Güzellik salonundaki randevumu iptal ettim. Yazımı dergiye teslim edip Matt’in başına döndüm. Bu sabah Jodi de okula gidemedi. Fakat öğleden sonra sınavı olduğu için sonradan gitmek zorunda kaldı. Matt hâlâ çıkarıyor. Çamaşır makinem bozuldu. Bütün gün kirlelenleri elimde yıkayıp, kuruttum. Alışveriş bile yapamadım. Dediğim gibi seni aradım ama ulaşamadım.”

Beth gerçekten de bitkindi. Sinirleri iyice bozulmuştu. Gözlerinin dolduğunu hissetti. Ancak kendisine hâkim olmıyordu. Todd’un önünde ağlamamalıydı.

“Anlıyorum,” dedi Todd ve çiçekleri Beth’e uzattı.

“Üzgünüm.”

“Hayır. Buna gerek yok. Herhalde şu an ihtiyacın olan son şey onunla randevunu iptal ettin diye hayal kırıklığına uğramış bir adamla uğraşmak.”

Beth bir şey söyleyemedi.

Todd bunları söyledikten sonra, “Görüşürüz,” dedi ve kapıyı açıp çıktı.

Beth kapıyı onun ardından kapattı. Gözlerinden akan yaşlara engel olamadı. Gitmişti. Bir şey söylemeden çekip gitmişti. Çiçekleri göğsüne bastırdı. Asıl kendisi hayal kırıklığına uğramıştı, öyle değil mi? Daha fazlasını ummuştu. Sinirleri o kadar zayıflamış, kendisini o kadar güçsüz ve bitkin hissediyordu ki; belki de beyaz atlı prensinin gelip kurtarmasını, zorlukları aşmasına yardımcı olmasını beklemişti. Ancak anlaşılan Todd’un böyle bir tarzı yoktu. Belki de hiçbir erkeğin tarzı değildi. Beth birden kocaman ve acımasız dünyada kendisini yapayalnız hissetti.

Todd’la beraberliğin farklı olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. Her ne kadar Todd’un kendisiyle ilgilenemeye-

ceğini, ayrı dünyaların insanları olduklarını, onun kısa bir süre sonra kendisinden vazgeçip kendi hayatına döneceğini düşünse de, kalbinin derinliklerinde bütün bunların, Todd'un ilgisi- nin gerçek olmasını dilemişti. Onun ayaklarını yerden kesmesini istemişti.

Elbette bu tür şeyler peri masallarında olurdu. Todd'un hiç var olmayan bir şahsiyete bürünmesini dilemekle hata etmişti. Kendisini de bu türden bir beklentiye sokmuş ve boşu boşuna üzmişti. Todd elbette ki samimi bir çaba sarf etmişti ama çocuğu hasta bir kadınla zaman geçirmek istememişti.

Beth kendi kendine bir söz verdi. Bir daha bu tür hayaller kurup kendini aldatmayacaktı. Çiçekleri mutfığa taşıdı ve vazoya yerleştirdi. Ardından da oğluna bakmak için yukarıya çıktı.

Yaklaşık yarım saat sonra Matt yeniden kusmuş, Beth onun yatağına dönmesine yardım ediyordu ki kapının zili çaldı. Beth neredeyse açmamayı düşündü ama zil üst üste çalınıyordu.

Kapıya ilerlerken uzun boylu silueti gördüğüne şaşırdı. Todd muydu yoksa? Geri mi gelmişti?

Beth içinin sevinçle dolduğunu fark etti. Kapıyı açtı. Todd'un kolları alışveriş torbalarıyla doluydu. "Beth, yarı yoldan dönüp bunları aldım. Aslında hasta çocukları olan kadınlarla uğraşmanın benim tarzım olmadığına karar vermiştim ama bilemiyorum... Buradayım işte."

"Ne söyleyeceğimi bilemiyorum," dedi Beth. Onun geri dönmüş olmasına inanamıyordu.

Todd'un gri gözleri Beth'in yüzünü araştırdı. "Beni gördüğüne sevindin mi?"

Beth onun elindeki torbalardan bir kısmını almış olmasa Todd'un boynuna sarılır ağlardı. Başını salladı. "Hem de çok sevindim."

“Güzel. Bunları yerleştirelim mi?”

“Ne aldın?”

“Daha çok yiyecek. Şarküteride bir kadına midesi hasta bir çocuğun ne yiyebileceğini sordum. Çorba, ekmek ve soda başta olmak üzere bir sürü şey saydı. Ben de aldım. Bu arada birkaç bilim kurgu filmi de kiraladım. Belki biraz olsun oyalanır. Bizim içinse Çin yemeği getirdim.”

Beth’in başı dönüyordu. Todd bütün bunları onun için mi yapmıştı?

Todd elindeki torbaları tezgâha bıraktı. Beth’in elindekileri de alıp diğerlerinin yanına koydu. Sonra Beth’e döndü. “Sen Matt’e yemek hazırlarken ben de çamaşır makinesine bir bakayım. Söz vermiyorum ama makineler konusunda iyiyimdir. Sonra ben çocukla otururken sen de biraz dinlenirsin.”

Beth parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. “Oh, Matt’in yanında durursan, acele bir duş alırım,” dedi.

Todd onun gözlerinin içine baktı. “Bence bu tür şeyler söylemesen iyi edersin,” dedi boğuk bir ses tonuyla. “Bütün bir haftanın çoğunu seni çıplak hayal ederek geçirmiş bir adama bu kadar eziyet etmemelisin. Sen... Ne yapacaksan yaptıktan sonra yemeğimizi ısıtırız. Bize de şu romantik komedilerden aldım. Ne dersin?”

Beth konuşmak istediye de yapamadı. Todd’un sözleri başını döndürmüştü. Tanrım! Hayalden de öteydi. Todd bütün bunları kendisi için yapıyordu öyle mi? O güzelim takımıyla çamaşır makinesini onarmaya mı çalışacaktı? Romantik komedi mi? Erkekler bu tür filmler sever miydi? Bütün hafta kendisini mi düşünmüştü? Hem de çıplak...

“Beth... Planımı nasıl bulduğunu sormuştum? Yanlış bir şey mi söyledim?”

Beth gözlerini kırıştıtırıp burnunu çekti. “Hayır,” dedi. “Her şey mükemmel.” Sonra da kendisini Todd’un kollarına attı.

Todd kollarıyla onu sardı. “Ağlıyor olmasan inanırdım ama...”

“Hayır, bunlar üzüntüden değil,” dedi Beth yine burnunu çekerek. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

“Yardım etmek istiyorum. Ne gerekiyorsa söyle. Elimden geleni yaparım.”

“Sadece sarıl,” diye fısıldadı Beth.

Todd onu sıkıca tuttu. “Bu kolay,” diye mırıldandı. “Bunu bütün gece yapabilirim. Gerçi her yanımıza kramp girebilir ama bence değer.”

Beth güldü. “Teşekkür ederim.”

“Gerek yok.”

Beth, Todd’un ilgisinin çok uzun süre devam etmeyeceğini biliyordu ama yanında olduğu sürece onunla birlikte olmanın tadını çıkaracaktı.

Üç buçuk saat sonra Beth kalkıp televizyonu kapattı. Todd şaşkınlıkla ona baktı. “Sonu bu olamaz ki. Altın madalyayı kazandılar mı?”

Beth güldü. “Elbette ama konu bu değildi ki. Bu romantik komedi. Madalya bir araç. Önemli olan birbirlerine âşık olduklarını anlamaları.”

“Tanrım,” dedi Todd başını iki yana sallayarak. “Kadınları anlamak mümkün değil. Film bir spor müsabakasına odaklanmamış mıydı? Hatta yanlış bir tür aldığımı sanmıştım. Film sonuna dek altın madalyadan söz etti. Emin olmak istiyordum. Sonuçları görmek istiyordum.”

“Pekâlâ,” dedi Beth. “Tiyatro oyunun da madalyayı kazandıklarını vermişlerdi. Hatta kötü adam ve yanındakiler nehre uçmuşlardı. Şimdi mutlu musun?”

“Evet ve yalan söylediğini bilmek umurumda bile değil.”

Todd CD’yi kutusuna yerleştirdikten sonra Beth’e döndü. “Kalmama izin verdiğin için teşekkür ederim,” dedi.

Beth bütün bedeninin titrediğini Todd'un anlamaması için mücadele ediyordu. Saat çok geç olmuştu ve evde yalnız sayılırlardı, çünkü Matt nihayet uyumuş ve içtiği çorbayı iki saat-tir çıkarmamıştı. Jodi ise her şeyin yolunda olduğunu görünce bir arkadaşında kalmaya gitmişti. Dolayısıyla onları engelle-yecek bir şey kalmamıştı.

"Evet, senin yaptığın bunca şeyden sonra lafı bile olmaz," dedi Beth gergin bir ifadeyle. "Bizim için alışveriş yaptın, çamaşır makinemi tamir ettin. Ne kadar teşekkür etsem azdır. Çamaşır makinesinin bozulması benim için korkunç bir şey. Bir defasında hep birlikte tatile gidecektik ve makinem bozul-du. Düşünebiliyor musun? Ne yapacağımı şaşırdım ve—"

"Beth..."

Beth yutkundu. "Efendim..."

"Yine fazla konuşmaya başladın."

"Hayır, hayatımı paylaşıyordum sadece. Arada fark var. Arkadaşlar birbirlerine anlatırlar, değil mi? Biliyorum, senin hayatına göre benimki fazlasıyla sıkıcı ama bazen eğlenceli günler de geçiriyorum. Hatta bir keresinde..."

Todd işaret parmağıyla onun dudaklarına dokundu. Bu Beth'i susturmak için ilginç bir yöntemdi. Etkiliydi de. Beth böylece kaldı.

Todd ona yaklaştı. "Sanırım seni öpeceğim," diye fısılda-dı. "Endişelenmeni istemiyorum. Evinin salonunda oturduğu-muzu ve çocuğunun yukarıda hasta yattığının, iyi olup olma-yacağını ya da birden aşağıya inip inmeyeceğini merak ettiğ-i-nin farkındayım. Fakat ayak seslerini duyacağımızı umuyo-rum."

Beth derin bir nefes aldı. "Sanırım, bir öpücükten bir şey olmaz."

Todd gülümsedi. "Korkarım buna söz veremem. Beni çok beklettin." Bunu söyledikten sonra Beth'i omuzlarından tutup kendine çekti. Dudakları Beth'in dudaklarını buldu.

Beth kendi kendine bunun çok doğal olduğunu tekrarlayıp duruyordu. Ancak Todd dudaklarını aralaması için dudaklarıyla baskı yaptığında eli ayağı boşandı. Bu arada bedeni alev alev yanmaya başlamıştı. Todd'un da kendisi kadar heyecanlanıp heyecanlanmadığını merak etti.

Todd'un dili bir kor parçası gibi ağzının içini yakıyordu. Beth onun yüzünü titreyen parmaklarıyla okşamaya başladı. Ardından parmakları Todd'un saçlarının arasına daldı. O sırada Todd dudaklarını çekti, Beth tam itiraz edecekti ki, Todd'un dudaklarını boynunda, boğazında hissetti. Heyecanı katlanmıştı. Bu anlatılmaz bir duyguydu.

"Beth," diye inledi Todd. Sonra Beth'i kucağına çekti. Artık Beth göğüslerinin onun göğsünün altında ezildiğini hissediyordu. Todd'un fazlasıyla tahrik olduğunun farkındaydı ama kendisi de ondan pek farklı durumda değildi. Todd şortunun içinde elini gezdirirken, Beth buna bir son vermek istiyordu, yaptıkları, hissettikleri çılgıncaydı ama öylesine karşı konulmaz bir zevkti ki bu.

Todd göğüslerini öperken Beth zevkten öleceğini sandı. Soluk soluğa kalmıştı. Todd'un ellerini şortunun fermuarında hissettiğinde olacaklara karşı koyamayacağını düşündü. Tanrım! Sevişiyorlardı ve bunun bir dönüşü yoktu. Burada, kendi salonunda nasıl... Hayır, ya şimdi geri çekilecek ya da olanlar olacaktı. Buna hazır değildi. Hayır, çok güzeldi, muhteşemdi ama yapamazdı. Yapmamalıydı.

Beth kendine geldiğinde ayağa kalkmıştı. Kendisini hayal kırıklığına uğramış hissediyordu. Aynı zamanda aptal ve güvensiz.

"Beth... İyi misin?"

Neyse ki sandığının aksine Todd bozulmuş gibi bakmıyordu.

"Evet. Evet, iyiyim."

"Buna sevindim."

Beth saatine baktı ve sesinin doğal çıkmasına gayret ederek, “Oh. Saat ne kadar geç olmuş,” dedi. Bir yandan da üstünü başını düzeltmeye çalışıyordu. “On biri geçmiş. Vaktin nasıl geçtiğini hiç anlamamışım.”

Todd da saatine baktı ve ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Haklısın. Pekâlâ.” Todd ayağa kalktı. “Ben artık gideyim.” Eğilip Beth’i yanağından öptü. “Uyurken seni düşüneceğimden emin olabilirsin.”

~ ONUNCU BÖLÜM ~

BETH odasının penceresinin önüne oturmuş çatıların gerisinde doğan güneşi izliyordu. Gökyüzü şu an için açıktı ama ilerleyen saatlerde yağmur yağacağı söylenmişti. Yağmur, kararan gökyüzü ve şimşek Beth'in ruh haline oldukça uygun hava olayları sayılabilirdi.

İskemlesine yaslanıp her şeyin yoluna gireceğine olan inancını tekrarladı. Gerçi buna inandığı pek söylenemezdi. Özellikle de önceki gece yaşananlardan sonra.

Önceki gece Todd gittikten sonra Beth'i bir suçluluk duygusu esir almıştı. O duygu halen terk etmemişti, üstelik bir de yüreğine korkunç bir ağırlık oturmıştu. Önceki akşam olayların o kadar ileriye gitmesine nasıl izin vermişti? Tanrı aşkına! Darren ne olacaktı? Onca yıl süren aşkları... Bunun hiçbir

anlamı yok muydu? O kadar aklını başından alan neydi? Kendi evinde, Matt'in her an aşağıya inme riskini umursamadan onunla sevişmişti. Israr etse, sonuna kadar gidebilirdi de. Bereket versin ısrar etmemiş, gerçek bir beyefendi gibi davranmıştı.

Beth ağlamak istiyor ama ağlayamıyordu. Artık gözlerinde yaş kalmamış olmalıydı. İçi tükenmişti. Elinde tuttuğu çerçevenin içindeki resme yeniden baktı. Beş yıl önce çekilmiş bir aile resmiydi. Darren Cumartesi günü iki dirhem giyinip fotoğrafçıya gitme fikrinden pek hoşlanmamıştı. Ancak Beth ısrar etmişti.

Çocukların yüzlerine baktı tek tek. Sonra da kendi yüzü kadar tanıdık, hayatındaki en önemli insanın, neredeyse son yirmi yılını geçirdiği kocasının yüzüne baktı.

Ondan başkasının eli eline değmemişti. Ondan başka kimseyle öpüşmemişti. Darren'dan başkasına ihtiyaç duymamıştı. Oh. O yaşarken, bazen şikâyet ettiği olurdu, diğer bütün eşler gibi. Kendisini yeterince anlamadığını, yeterince konuşmadıklarını söyler, tartışır. Fakat hiçbir tartışmalarının bir önemi yoktu. Kısa sürede anlaşmazlıkları tatlıya bağlar, birbirlerine sarılırlardı. Başkasına sarılmaya hiç ihtiyaç duymamıştı. Ta ki önceki geceye kadar.

Darren'la birlikte büyümüş, olgunlaşmışlardı. Beth konuşmadan önce düşünmeyi ondan öğrenmişti. Darren evde ona yardımcı olmayı zamanla öğrenmişti. Sebepsiz çiçek getirmeyi, uzun uzun sohbet etmeyi, düşüncelerini paylaşmayı da. Yıllar geçtikçe kırılgan yatağa girmenin işleri daha da zorlaştırdığını keşfetmişlerdi. Biri sinirliyken, diğeri susmaya başlamıştı. Çocuklar doğduktan sonra iyi anne baba olmanın yollarını birlikte okuyup öğrenmişlerdi.

Beth onun güzel yüzünün üstünde parmağını dolaştırdı. Kocasının mutlu gülümsemesi yüzünü güldürdü. Sanki Darren kendisine gülümsüyordu. Bu resmi çektirirken üç yılının kal-

dığını bilse, böyle gülümser miydi? Birlikte yaşlanmayacaklar mıydı? Bunun hayalini ne çok kurarlardı. Çocuklar koleji bitirdikten sonra Darren işi bırakacak, birlikte bir tekne alacaklar ve seyahate çıkacaklardı. Çok erken evlenmiş ve çoluk çocuğa karışmışlardı. Günlük sorunların içinde birbirlerine yeterince zaman ayıramamışlardı. Çocuklar gidince o şansı yakalayacaklardı. Darren'a göre acısını çıkaracaklardı.

Beth çerçeveyi göğsüne bastırdı ve ileri geri sallanmaya başladı. Darren mükemmel bir adamdı – sevgi dolu, kibar ve hayat dolu biriydi. Hayatlarında yolunda gitmeyen ne olursa olsun, Darren bir kez şikâyet etmemişti. İkiisi birlikte ayakta kalmışlardı ve badireleri atlattırken birbirlerine olan aşklarını yitirmemişlerdi.

Beth onun ölümünden sonraki o kötü günleri hatırlarken üst üste yutkundtu. Çocuklarının sayesinde ayakta kalabilmişti. Çünkü onların ihtiyaçları devam etmiş, her sabah erkenden kalkmasını gerektirecek ihtiyaçlara karşı duramamıştı. Sonunda o keskin acı yerini bütün göğsünü kaplayan bir ağırlığa bırakmıştı. Sonra da Todd Graham hayatına adım atmıştı.

Beth yerlere saçılmış kutulara dönüp baktı. Darren'la hayatının parçalarıydı onlar. Tatilden aldıkları hediyelik eşyalar, fotoğraf albümleri ve düğün resimleri, Jodi henüz bebekken ve Matt'e hamile olduğu sırada bir yıllığına Darren'ın işi nedeniyle ayrı kaldıklarında birbirlerine yazdıkları mektuplar...

Önceki gece uyuyamayınca hepsini ortaya dökmüştü. Resimlere bakmış, hediyelik eşyaları okşamış, mektupları okumuştur. Ancak hiç biri Beth'in kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı olmamıştı. Ne yaparsa yapsın, ne kadar uykusuz kalırsa kalsın ve her ne kadar bütün benliğiyle çağırırsa da, Darren'ı geri getirememişti. Geçmişe yaptığı uzun gece yolculuğu, kendisini her zamankinden daha yalnız daha mutsuz, daha tükenmiş ve daha çaresiz hissetmesinden başka bir işe yaramamıştı.

Darren'a sadece ihanet etmemiş onu sonsuza dek kaybetmişti de. En acı gelen de buydu. Darren sonsuza dek gitmişti. Darren öldükten sonra bir süre onunla iletişim kurduğunu hissetmişti. Bazen, acısı dayanılmaz bir hal aldığında Beth onunla konuşurdu. Ona nasıl hissettiğini anlatırdı, sonra da böyle bir durumda onun ne söyleyeceğini hayal ederdi. Bu tuhaf ritüel biraz olsun içini rahatlatır, bir süre dayanabilmesini sağlardı.

Artık onunla konuşamıyordu. Darren'la iletişim kuramıyordu. Konuşmayı başarabilse bile cesareti yoktu. Ona ne söyleyecekti?

Sevgilim, dün gece neredeyse bir adamla seviştim. Buna ne dersin?

Tanrım! Beth gözyaşlarına boğuldu. “Oh, Darren,” dedi soluk soluğa. “Çok üzgünüm. Özür dilerim. Sana ihanet etmek istemedim...”

Gözlerini sımsıkı kapattı. Tanıdığı bazı insanların şu an kendisine suçluluk duymasının anlamsız olduğunu söyleyeceklerinden emindi. Darren'ın on sekiz ay önce gittiğini söyleyecekler, yüzüne çıldırdığını düşünerek bakacaklardı. Onlara göre gençti ve anılarına bağlı kalarak, ölen kocasının yasını tutarak ömrünü geçirmesi doğal değildi. Bu sözler iyiydi hoştu da, Beth uygulamaya geldiğinde, yani Todd'la yaşadıklarını düşününce bunların çok da geçerli sözler olmadığı anlaşıyordu.

Beth elleriyle yüzünü sıvazladı. Her şey karmakarışık. Beth, Darren'ın kendisinden, hayatından vazgeçmesini beklemeyeceğini elbette biliyordu. Şayet o kazada ölen Darren değil de kendisi olsaydı, onun olabildiğince çabuk atlatmasını ve kadınlarla görüşmesini, hatta çocuklara iyi davranacak bir kadınla evlenmesini isterdi.

O zaman sorun neydi? Niçin kendisini bu kadar alçalmış ve değersiz hissediyordu? Belki de bunun Darren'la ilgisi yoktu. Sorun Todd'du.

Bu mümkün müydü? Yoksa gerçeklerle yüzleşmekten korktuğu için geçmişin ardına mı saklanıyordu?

Beth başını iki yana salladı. "Todd'dan sadece hoşlandım, hepsi bu. İnsan hayatında sadece bir kez gerçek aşkı yaşar. Ben sıramı savdım. Gerçek aşkım Darren'dı. Başka bir aşk yaşamam mümkün değil."

Beth bir an kendini çok uzak bir anıyı gözlerinin önünde canlandırırken buldu. Dört ya da beş yaşlarındaydı. Annesi yakışıklı prensi tarafından öpülünce uyanan prensesin masalını okuyordu.

"Ve sonsuza dek mutlu yaşadılar," diye okumasını bitirmişti annesi.

Beth endişelenmişti. "Nereden biliyorsun anne," diye sormuştu. "Sonsuza dek mutlu yaşadıklarını nereden biliyorsun?"

"Çünkü prens onun gerçek aşkıymış canım," demişti annesi. "Her genç kızın gerçek bir aşkı olur."

"Peki ya birkaç tane istersek..."

Annesi gülmüştü. "Üzgünüm hayatım. Senin de bir tane olacak."

Beth annesine inanmıştı. Çünkü dört beş yaşında bir kız, annesinin sırf çocuğunu memnun etmek için pembe tablo çizebileceğini düşünemezdi. Beth o bilgiyi hep içinde saklamıştı. Evliliklerinin ilk dönemlerinde Darren'la tartıştıklarında, bazen ikisi de hayal kırıklığına uğrar, bir süre hiç konuşmadan bir kenara çekilirler, bundan sonra atmaları gereken adımın ne olduğunu bilemezlerdi. Genellikle Beth ilk adımı atar ve içinden, "Mutlaka bir yolunu bulur, bunun da üstesinden geliriz," diye düşünürdü. "Sonuç olarak bizimkisi gerçek aşk ve sonsuza dek birlikte olacağız."

Beth başını yavaşça salladı. “İnanmak istedim,” diye hıçkırdı. “Halen gerçek olmasını istiyorum.”

Ancak Beth zaman içinde sevdiklerini söyledikleri insanlardan ayrılıp başkalarına âşık olan insanlar da tanımıştı. Kendisiyse o masalın ardına gizlenmiş ve risk almaktan kaçınmıştı. Gençken âşık olmak çok sancılıydı ama aslında kaybedilecek fazla şey yoktu. Ancak şimdi, kırk yaşına yaklaşırken âşık olmaya kalkmak demek bütün yaşamını riske atmak anlamına geliyordu. Bu yaşlarda bir hata yapma lüksünüz yoktu. Bir adım atacaksanız, onun doğru olduğundan emin olmak zorundaydınız, tereddütleriniz varsa, o adımı hiç atmamak en doğru yoldu.

Galiba sırasını savdığını söyleyerek oyundan çıkmak, risk almaktan çok daha kolaydı.

Beth pencereden dışarıya baktı. Bir karar vermesi gerekiyordu. Bugünden değilse de kısa bir zamanda, her şey için geç olmadan karar vermeliydi. Şayet korktuğu için o adımı atamayacaksa, sorun yoktu. Ancak artık yalnız kalmak istemediği için çıkmaya başlayacaksa, yine sorun yoktu. Fakat artık kendisine yalan söylemekten vazgeçmeliydi. Geçmişin ardına saklanmaktan da vazgeçmeliydi. Darren'ın dönmeyeceğini kabul etmesi gerekiyordu. Beth bir yetişkindi ve kendi yaşamıyla ilgili kararları kendisi almak zorundaydı.

Beth ölesiye korktuğunu kabul ediyordu. Önceki gece Todd gittikten sonra Darren'a ihanet ettiğini düşünmüştü ama asıl neden korkmasıydı. Çünkü Todd Graham'a tutulmuştu. Todd bir kadının bir erkekte aradığı bütün özelliklere sahipti. Yakışıklı, varlıklı, eğlenceli, güçlü... Üstelik çocukları ve kendisini seviyor gibi görünüyordu. Ona tutulmaması mümkün müydü? Kaç kadının karşısına onun gibi biri çıkardı ki?

Beth ayağa kalktı. Todd'un kendine olan ilgisi geçici olabilir. Yine de denemeye değmez miydi? İşler umduğu gibi

gitmezse, Todd sıkılır ve kendisini terk ederse, yıkılırdı belki ama anılarıyla yaşamaya devam ederdi.

Birkaç hafta öncesine dek yaşamı ne kadar da kolaydı. Sadece kendisi ve çocukları vardı, bir de anıları. Ancak artık hatırlamıştı. Bir erkek tarafından ilgi gösterilmenin, heyecanlandırılmanın, yalnız kalmamanın ne demek olduğunu hatırlamıştı.

Jodi saat on buçuk gibi arkadaşından döndü. Arka kapıyı hızla kapattı, çantasını iskemlenin üstüne attı sonra masadaki tabaktan iki kurabiye kaptı. "Matt nasıl oldu," diye sordu annesine. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Daha iyi. Hey şey kontrol altında. Dün akşamdan beri çıkarmadı ve bütün gece uyudu. Şimdi benim odamda film izliyor."

Jodi kaşlarını kaldırdı. "Peki, dün akşam nasıl gitti?"

Beth bu sorunun geleceğini biliyordu. Olabildiğince normal davranmaya çalışmalıydı. "İkimizin de beklediğimiz gibi gitmedi tabii. Yine de güzeldi. Çin yemeği getirmiş. Kalanlar dolapta. Öğleyin yersin diye düşünmüştüm."

"Oh harika. Teşekkürler. Evet, nerede kalmıştık? Başka neler oldu?"

"Çok ilginç bir şey yok," dedi Beth. "Çamaşır makinesini onardı, yemeğimizi yedik, sonra da film seyrettik. On bir olmadan da gitti."

"Eğlendin mi?"

Beth elini kurulama bezine sildi. "Evet, eğlenceliydi. Bu seni rahatsız eder mi?"

"Todd iyi birine benziyor," dedi Jodi. Bazı arkadaşlarının annelerinin erkek arkadaşlarına benzemiyor. Yine de biraz tuhaf geliyor."

"Evet, biliyorum," dedi Beth. "Ben de bu durumdan dolayı pek rahat olduğumu söyleyemem."

“Babamı sevdiğini biliyorum anne. O da bunu biliyordu. Ama babam gitti ve gelmeyecek.” Jodi bunu söylerken alt dudağını ısırdı. “Anne senin mutlu olmanı istiyorum. Matt liseye başladı. Benimse koleje gitmeme bir yılım kaldı. Senin yalnız kalmanı istemiyorum.”

“Evi kedilerle doldurup o kendi kendine konuşan yaşlı kadınlara dönmemden mi korkuyorsun?”

Jodi kıkırdadı. “Tanrım! O zaman eve gelmeye korkarım.”

“Bilemiyorum. Yalnız kalmamak için ille de birlikte olmak zorunda değilim. Belki de kendi kendime olmayı tercih ederim. Şu an çok mutluyum. Ama gelecek neler getirir bilemiyorum. Sadece ikinizin de her şeyden önce geldiğinizi bilmenizi istiyorum.”

“Biliyoruz.”

Jodi annesinin yanına gidip ona sarıldı. Beth kızını sımsıkı tutarken sadece bir yıl sonra evden ayrılacak olmasına üzülmeden edemedi. “Peki, Todd’la görüşmeye devam edersem, sizin için sakıncası olmayacak mı, diyorsun?”

“Hayır. Ondan hoşlandım. Hem kendi çocukları olmadığına göre, bizi şımartır diye düşünüyorum.”

“Nasıl yani?”

“Seni etkilemek için, bizimle ne kadar iyi anlaştığını göstermeye çalışacak. Babalığın nasıl bir şey olduğunu bilmiyor, o yüzden de bizi satın almaya çalışacak. Matt’le bunu uzun uzun konuştuk. Çok zengin biri, bir arabaya ihtiyacım olacağını şimdiden ima etmeye başlayabilirsin.”

Beth ellerini beline koydu. “Bunu düşünmek bile korkunç!”

“Oh, lütfen anne, Sanki benim yerimde olsan, sen deneyecek miydin?”

Beth ağzını açtı, sonra hemen kapattı. On altı yaşında olsa, tam olarak aynı şeyi yapardı. “Araba iması falan olmayacak.

Hediyeye gelince, haklı olabilirsin ama unutma ki ben her şeyi kontrol edeceğim, o nedenle fazla umutlanmayın.”

“Tamam,” Jodie bir kurabiye daha alıp ikiye böldü. “Gerçekten anne, Bay Graham iyi birine benziyor. Matt de onu sevdi. Bizim için biraz garip olacak, biliyorum. Çünkü babamı özlüyoruz ve hiç kimse onun yerini alamaz. Ama sana güveneriyoruz.” Jodi bunları söyledikten sonra mikrodalganın saatine baktı ve kaşlarını çatı. “Oh, o kadar çok ödevim var ki, hemen başlasam iyi olacak. Yukarı çıkınca Matt’in nasıl olduğuna bakarım.”

Kızı, kızıl atkuyruğunu sallayarak gözden kayboldu. Beth kızının ardından gururla baktı. Hayatında neler olursa olsun, mükemmel bir şey vardı ki, o da çocuklarıyla aralarındaki ilişkiydi.

Todd arabasını beysbol sahasının önünde park etti ve indi. Çarşamba öğleden sonraydı ve pazarlama birimiyle toplantı halinde olması gerekiyordu. Ancak Matt’in maçını izlemek için toplantıyı ertelemişti.

Aslında daha erken gelmeye niyetlenmişti ama iki kez fikrini değiştirmiş ve dolanıp durmuştu.

On dört yaşında bir çocuğun beysbol maçını niçin bu denli önemsiyordu? Daha da önemlisi niçin çocukları olan bir kadınla görüşmeye kalkmıştı? Çocuklara babalık mı etmeyi planlıyordu?

Yüzünü ekşitti. Babalarla ilgili bildiği tek şey pek ortalıkta görünmemeleriydi. Babalıkla ilgili bilgisi yoksa nasıl olacaktı? Bu ilişkiyi yürütmesi buna mı bağlıydı? Peki, kendisi ne denli iyi niyetli davranırsa davranırsın, babaları ölmüş çocukların kendisini benimsemesi mümkün müydü? İşlerini ertelemesine, kendini tam olarak çalışmaya vermemesine, verememesine değer miydi?

Todd arabanın yanında durakladı. Buraya zorla gelmemiştir ki. Ofiste duramamıştır. Beth'i görmek için sabırsızlanmıştır. Hem Beth'i hem çocukları görmek hoşuna gidiyordu. Beth'le aralarındaki farklar ve benzerlikler hoşuna gidiyordu. Evet, belki belasını arıyordu ve pek yakında bulacaktı da ama geri dönmeye hazır değildi.

Todd park alanından çıktı ve tribüne ilerledi. Takım saha-ya çıkmıştı ama Todd'un gözü taraftarlardaydı. Beth çocuğun okula başladığını ve antrenmanlara da başladığını ama maça çıkacağından emin olmadığını, çünkü halen güçsüz olduğunu söylemişti.

Matt saha kenarındaydı. Todd'u görünce yanına koştu. "Hey, selam!"

Todd az önceki kaygılarına karşın, çocuğu görünce gülmeden edemedi. "Selam. Maç nasıl gidiyor?"

Matt kaşlarını çatı ve gözlüğünü burnunun gerisine itti. "Çok kötü. Üç sayı gerideyiz."

"Oh, buna üzüldüm. Tabii sen oynasaydın, eminim maç dönerdi. İki hafta önce seni izlediğimde çok iyiydin."

Matt'ın yüzü aydınlandı. Todd da okul takımında maça çıktığı dönemi anımsadı. Hiç kimsenin izlemeye gelmemesine ne kadar üzülmüştü. O yaşlarda insan birinin gelip iyi ya da kötü yorum yapmasını, hiç değilse ilgilenildiğini bilmeyi isterdi. Oysa Todd'un ailesi maçların ne zaman olduğunu bile bilmezlerdi.

"Annem uğrayabileceğinizi söylemişti. Ama çok da ihtimal vermiyormuş gibi konuşmuştu."

"Annen burada mı?"

"Evet. Şurada." Matt başıyla tribünlerin üstünü işaret etti. "Göstermemeye çalışıyor ama siz geldiğinizde gerçekten şoke oldu."

"Bazen kadınları kuşkuda bırakmak iyidir, yoksa sıkılıverirler."

Matt başını salladı. Sanki erkek erkeğe konuşmaya değer bulunduğuna memnun olmuştu. “Sanırım sizi beğeniyor,” dedi ciddi bir ifadeyle. “Sanki onu biraz strese sokuyorsunuz ama sizden söz ettiğinde gerçekten güzel şeyler söylüyor.”

“Söylediğin için teşekkür ederim,” dedi Todd. Çocuğun kendisini kabul etmesine memnun olmuştu. “Seninle önceki konuşmamızı hiç unutmadım. Onu üzmem istemiyorum. Çok özel biri olduğunu düşünüyorum.”

“Buna sevindim.”

Bu sırada Matt’ın koçu onu çağırdı. “Sanırım gitmem gerek,” dedi Matt.

“Umarım yakında görüşürüz. Gidip anneni göreyim. Belki de ona bir yere gitmeyi teklif ederim.”

Matt sırttı. “İyi şanslar.”

“Teşekkürler. Sanırım ihtiyacım olacak.”

Todd tribünlere yöneldi. Beth onu görünce ayağa kalkıp elini salladı. Sonra da yarı yolda Todd’la buluşmak için merdivenleri indi. “Buraya gelme konusunda ciddi olduğundan emin değildim. Hem Matt oynamıyor bile.”

“Düzeldiğinden emin olmak istedim. Tabii seni de görmek istedim.”

Beth yine üniforması haline gelen tişörtünü ve şortunu giymişti. Gerçi annelerin çoğu aynen Beth gibi giyinmişti ama hiç biri Beth kadar güzel görünmüyordu. Todd onun şortunun açıkta bıraktığı bacaklarına dikkat etmemeye çalışıyordu. Seyircileri ve sahayı incelermiş gibi yaptı ama olmuyordu. Beth’ten gözünü alamıyordu. Beth olağanüstü biriydi. Todd’u sadece güzelliğiyle değil, dürüstlüğü, samimiyeti, çocuklarına ve evine olan düşkünlüğüyle de etkilemişti. Todd’un yüzüne baktığında doğrudan bakıyordu. Gözlerinde ne gizli bir plan ne de entrika vardı.

Todd haklıydı. Beth buradaki en güzel kadındı ve anlaşılan maçtan çok kendisi ve Beth dikkat çekiyordu.

“Korkarım epeyce ilgi çekmemize neden oldum,” dedi Todd, Beth’in gergin yüzüne bakarak. Elbette o da kendilerine dikilen bakışları fark etmişti.

“Herhalde akşam haberlerine çıkmayız ama kenarda köşede kulaklarımızı adamakıllı çınlatırlar.”

“Affedersin. Sorun yaratmak istemezdim. Sadece Matt’i görmek ve seninle bir iki dakika konuşabilmek istemiştım.”

“O kadar yolu birkaç dakika için mi geldin?”

“Niçin şaşırdın?”

Beth omzunu silkti. “Bilmem. Şaşırdım işte.”

Todd meraklı gözlerle aldırmadan elinin sırtıyla onun yanağını okşadı. “Seni yeniden görmek istiyorum.”

“Her aradığında böyle söylüyorsun.”

“Çünkü hiç evet demiyorsun.”

Beth gülümsedi. “Çünkü hiç belli bir gün ve saat vermiyorsun.”

Vermemiş miydi? Tevekkeli değil Beth’den bir yanıt alamıyordu. Ne kadar dalgındı ki, en önemli şeyi unutmuştu. “Tamam,” dedi. “O zaman dinle. Cumartesi sabahı seni alayım mı? Bütün günü birlikte geçiririz. Bu kez benim dünyamda. Bütün gün süreceğ bir macera.”

“Macera... İlginç bir sözcük...” Beth birbirine kenetlediği parmaklarına bakarak boğazını temizledi.

Todd onun birden gerildiğini fark etmişti. Bu durumu nasıl düzelteceğini biliyordu. “Niçin endişelendiğini biliyorum.”

“Oh, bundan kuşkuluyum.”

“Son kez birlikteyken neler olduğunu düşünüyorsun ve sanırım seninle sevişmek isteyeceğimden korkuyorsun.”

Beth yutkundu ve bir adım geriledi. “Hayır... Evet, sanırım aklımlı okuyorsun.”

Todd onun çenesini tutup kaldırdı. Beth, Todd’un yüzüne bakmak zorunda kalmıştı. “Bunu elbette istiyorum. Yani seninle sevişmeyi... Hem de çok istiyorum. Ama seni huzursuz

edecek bir şey yapmam. Benim için önemlisin Beth. Bu işin doğru ilerlemesini istiyorum. Her ne kadar geçen sefer olanlar doğru dürüst uyumamı engelliyorsa da, biraz hızlı gittiğimizi kabul ediyorum. Seni acele ettirmek istemiyorum.”

Beth onun gözlerinin içine baktı. Todd onun gözlerinin derinliklerinde bir şaşkınlık ifadesi gördüğünden emindi. “Bekleyeceğimi mi söylüyorsun?”

“Sen ihtiyaç duyduğun kadar.”

“Niçin? Muhtemelen çıktığın diğer kadınlar için beklemen gerekmiyordu.”

Todd başını hafifçe salladı. “Çünkü genellikle onları pek önemsemiyorum diyelim. Sense benim için önemlisin.”

“Bu erkekçe bir şey değil mi? Değer veriyorsa hemen yatmaz, vermiyorsa beklemesine gerek yoktur. Biraz tuhaf değil mi?”

“Bunun erkeklerle ilgisi yok. Beth’e göre bir şey. Sadece seni korkutup elimden kaçırmak istemiyorum ve dürüst olmama gerekirse, bu ağırdan alma olayı hoşuma gidiyor. Seni tanımak istiyorum. Her şeyinle. Şayet iki sevgili olacaksak, bunun ikimiz için de özel olmasını istiyorum.”

Beth bütün bu konuşmaları kızarmadan dinleyebilmişti. Ancak sevgili sözcüğü irkilmesine yol açmış, Todd da bunu derhal fark etmişti. Ardından da Beth’in yüzü kızarıvermişti.

Todd onun yeterince ikna olmadığını fark etmişti etmesine de, daha başka ne söylemesi gerektiğini bilemiyordu. Beth’e gerçeği söylemişti – Onu özel buluyordu ve kısa süreli bir gönül macerasını hak etmiyordu. Todd bu kez, yaşamı boyunca ilk kez, daha fazlasını istemeye başlamıştı. Aslında bilmediği bir şeyi istediğinin farkındaydı. Beth’e itiraf etmemişti ama beklemeyi kendisi için de istiyordu, çünkü ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Ancak Todd’un içinde kötü bir his de vardı. Beth’le ilişkisini bir kez derinleştirdiği takdirde, işlerin şimdikinden çok

daha zorlaşacağını sanıyordu. O zaman çekip gitmek çok güç, belki de imkânsız olacaktı. Bunu düşünmesi çok doğaldı, çünkü Todd her zaman terk eden taraf olmuştu.

“Yaşlı olduğum için mi?”

Todd inliyormuş gibi yapıp başını iki yana salladı. Etraftan ilgiyle gözlenmelerine karşın, Beth’i kendisine doğru çekti. “Son kez evinde olduğumda olanları hatırlıyor musun,” diye fısıldadı Beth’in kulağına.

Beth başını salladı.

“Aklım başımdan gitti. Ne denli tahrik olduğumu fark etmemiş olamazsın. Bunun nedeni sendin.”

Beth onun gözlerinin içine baktı. Hafifçe gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Gerçekten. Seni istiyorum. Ama senin huzursuz olmaman benim için çok önemli.”

Todd burnunu onun yanağına dokundu. “Bana inanıyor musun? Yoksa daha ikna edici mi davranmalıyım?”

“Oh, sana inanıyorum,” dedi Beth heyecan içinde.

Todd onun dudaklarına minik bir öpücük kondurdu. “Öyleyse Cumartesi sabahı. Erkenden. Saat sekizde gelirim. Sırtına herhangi bir şey geçir. Elbiseni yanına al. Akşam partiye katılacağız.”

“Harika. Uzun zamandır bir partiye gitmedim. Dünyanın geri kalanının nasıl eğlendiğini görmek için sabırsızlanıyorum.”

Todd elleriyle onun yüzünü tuttu. “Hoşuna gideceğine söz veriyorum.”

Beth o kadar da ikna olmuş gibi görünmüyordu. “Çocuklara kaçta eve döneceğimi söylemeliyim?”

“Pazar günü öğleye doğru.”

Beth kaşlarını kaldırdı. “Lütfen, ciddi ol.”

“Pekâlâ. Gece yarısı dersin. Balkabağına dönüşmeni istemiyorum. Görüşürüz.”

Todd arabasına yöneldi ama o sırada Beth arkasından seslendi. Sonra da koşarak geldi. Todd'a yetiştikten sonra atılıp boynuna sarıldı. "Her şey için teşekkür ederim."

"Neden? Bir şey yapmadım ki."

Beth gülümsedi. "Düşündüğünden fazlasını yaptın."

~ ON BİRİNCİ BÖLÜM ~

“BU harika bir fikirdi,” dedi Beth, Cindy’le. Şık giysiler satan bir butikte ürünlere bakınıyorlardı. “Todd’un götüreceği parti için ne giyeceğimi düşünüp duruyordum. Konukların pahalı ve şık giyineceklerinden eminim ama bütçem öyle marka elbiseler almaya müsait değil.”

Cindy güzel, payetli bir elbiseyi askısından alıp gösterdi. “Hiç birimizin müsait değil. Fakat burası gerçekten bir şans.”

Beth başını sallayıp arkadaşının sözlerini onayladı. Cindy’nin önerisi üzerine ikinci el özel tasarım giysiler üzerine yoğunlaşmış bir butiğe gelmişlerdi. Fiyatlar Beth için burada da yüksekti ama giysiler orijinal fiyatlarının neredeyse dörtte birine satılıyordu. Tek sorun yeni sezonun kıyafetleri olmamalarıydı. Ancak Cindy’nin dediğine göre, her dönem

giyilebilecek ve insanın dolabında bulunması gereken, hiçbir zaman vazgeçilemeyecek bir elbise buldukları takdirde, sezon fark etmezdi.

“Benim tek korkum,” dedi Beth, pudra rengi zarif bir elbiseyi okşarken. “Aldığım elbisenin ilk sahibiyle karşılaşmak.”

Cindy bir kahkaha attı. “Hiç merak etme. Hiçbir kadın elbiselerini sattığının bilinmesini istemez. Muhtemelen kocasına bile söylemiyordur.”

“Belki de. Ama bu beni tuvalette falan kıştırıp aşağılamayacağı anlamına gelmez.”

“Bu huyuna bayılıyorum Beth,” dedi Cindy gülmeye devam ederken. “Hayal gücün fazla mesai yapıyor. Dinle, çok büyük bir tesadüf eseri elbisenin sahibi olan kadın da partiye gelirse ve dediğin gibi seni sıkıştırırsa, inkâr edersin olur biter. Hatta ben o modacıya gösteririm, nasıl olur da benim elbiseden bir başkasına da yapar falan diye kükrersin.”

“Tam da bana göre bir tepki.”

Cindy arkadaşının kolundan tuttu. “Lütfen yapma. Eğlenmeye gideceksin. Böyle korkular üretip kendine zehir etme.”

Beth çeşit çeşit güzel elbiselerle dolu askılara baktı. “Haklısın. Olumsuz düşünmekten vazgeçmeliyim. Herhalde biraz gerginim, hepsi bu.” Pudra rengi elbiseyi kabine götürmesi için satış elemanına uzattı. “Geçen gece kendimle uzun bir konuşma yaptım. Sonunda geçmişin gölgesine sığındığıma karar verdim. Oysa hayatıma devam etmeliyim. Birkaç yıl daha bu şekilde devam etmek istersem, sorun değil, yok biriyle çıkmak istersem, o da sorun değil, diye karar verdim.”

Cindy mavi bir elbiseyi kaldırıp Beth’e tuttu. “Bence gayet makul bir sonuca varmışsın hayatım. Peki, madem öyle sorun ne?”

“Hâlâ her birimizin bir kez gerçek aşkı yaşayabileceğine inanmaya devam etmek istiyorum. O zaman Todd’la olanları irkilmeden kabullenebilirim. Diğer yandan yeniden âşık ol-

duklarına tanıklık ettiğim insanları düşünmeden edemiyorum.”

“Bu analizlere gitmene sevindim.”

“Ben sevinemiyorum,” dedi Beth mutsuz bir ifadeyle. “Hâlâ niçin bu denli dehşete kapıldığımı çözemedim. Galiba bir kısmı, yeniyetmeler gibi biriyle çıkma olayına geri dönmek zorunda kalmama üzüliyor olmaktan kaynaklanıyor olmalı. Bu yaşta, hele iki çocuğun varken ve o kadar korkunç bir travma yaşadktan sonra çok zor geliyor. Ayrıca ben yetişkinim. Âşık olmak falan istemiyorum. Gençken bunu yaşamak muhteşemdi ama insanı çok üzdüğünü ve inanılmaz derecede yıpratıldığını da hatırlamadan edemiyorum.”

Cindy bir şey söylemedi. Düşünceli bir ifadeyle sarı, şifon bir elbiseyi kaldırıp gösterdi.

Beth başın salladı. “Kırk beden olduğundan emin misin,” diye sordu. Benim bedenimde çok az elbise var. Anlaşılan zengin kadınların çoğu incecik ve ben de bu durumdan nefret ediyorum. En kısa zamanda diyetle başlayıp fazlalıklarımı atacağım ama üç günde gram oynamaz tabii.”

Cindy bu konuda yorum yapmadı. Akli Beth’in daha önce söylediği sözlerdeydi. Arkadaşının aşk hakkında söylediklerine takılmıştı. “Ben de Mark’la ilk tanıştığım ve ondan hoşlandığımı hissettiğim sıralarda dehşete kapılmışım. Bütün erkeklerin terk edeceğinden o kadar emindim ki, birine bağlanmaktan ödüm kopuyordu. Mark da sürekli seyahat etmesini gerektiren işi nedeniyle korkularımı yatıştıramıyordu. Bütün eşyasının bir bavula sığdığını öğrendiğimde yaşadığım şoku sana anlatamam.”

“Peki, nasıl aştın?”

“Başka şansım yoktu ki. İki çocuklu, çalışan bir kadın olarak uzun zaman kendimi ona karşı soğutmaya çalıştım. Onun bir arkadaştan öte bir anlamı olmadığı konusunda kendimi kandırmaya çalıştım. Sonra bir gün - muhtemelen seninle yap-

tığımız uzun bir konuşmadan sonra – ona hiçbir şans vermeden sırtımı dönmektense âşık olmayı göze almaya karara verdim. Evet, birine âşık olmak bazen acı verebilir ama bu aynı zamanda bir canlı olduğunu anlamanın muhteşem bir yolunu sunuyor.”

Beth bir süre arkadaşının söylediklerini düşündü. “Uzun zamandır kendimi canlı hissetmiyordum,” diye kabul etti.

Beth mürdüm eriği rengindeki bir elbiseyi askısından çıkarıp üstüne tuttu. Satış asistanına verdikten sonra, “Sanırım seçtiklerimi denemek için hazırım,” dedi.

Cindy onun ardından butiğin arkasına yöneldi. Kabinlerin önündeki rahat görünen puflardan birine oturdu, Beth’in çantasını kucağına aldı ve beklemeye başladı.

“Hazırlıklı geldim,” diye seslendi Beth kabinin kapısını kapattıktan sonra. Çabucak kot pantolonunu ve tişörtünü çıkardı. Siyah, askısız bir sutyen giydi. İlk payetli siyah elbiseyi denedi. Ancak kolları fazla uzun geldi ve üstüne tam olarak oturmadi. Diğer siyah elbiseyi denemeye karar verdi. Elbise kısa kolluydu ve göğüs kısmında hafif işlemeleri vardı. Cindy’e göstermek için dışarıya çıktı ama onun yorumunu beklemeden yüzünü buruşturdu. “Korkarım bu da bana uygun değil,” dedi. “Ne yazık ki bir partiye gidecek bir vücudum yok.”

“Saçmalama. Hiç fena durmadı. Bence hepsini dene, sonra konuşalım. En iyisini bulmak için uğraşmamız gerek. Biliyorsun, en iyiyi bulmak hiç kolay değildir.”

“Biliyorum. Güzel şeylere ulaşmak mücadele gerektirir. Keşke Darren hâlâ yaşıyor olsaydı. Ne kadar uyumlu ve mutlu bir yaşamımız vardı.”

“Beth! Lütfen yine başlama,” diye çıkıştı Cindy arkadaşına. Onun gözlerinin dolduğunu fark etmişti. “Sadece yeniden denemeye korkuyorsun, hepsi bu. Bütün bunlar sana angarya

gibi geliyor. Oysa yaşamak tam da bu. Yıkılmayacak ve devam edeceksin. Hepimiz öyle yapmadık mı?”

“Sen de mi korkuyordun?”

“Elbette. Bunu en iyi senin bilmen gerekir. Benimle az mı konuşmuştun? Mark’ı ne kadar uzun zaman reddettiğimi hatırlamıyor musun? Şayet Mark o denli ısrarcı davranmasa, emimin halen yalnız yaşıyor olacaktım.”

Beth bu duyguyu o kadar iyi biliyordu ki. Bir yanı Todd’la her şeyi olurluna bırakması gerektiğini söylerken, içinden bir ses, vazgeçip eski güvenli, programlı yaşamına dönmek için en kolay yol olduğunu fısıldıyordu.

Beth kabine dönüp siyah elbiseyi çıkardı ve mürdüm rengi elbiseyi giydi. Elbise vücudunu sararak aşağıya doğru adeta kaymıştı.

Elbisenin yakası güzel bir yuvarlak çiziyordu. İpek kumaş bedenini sarmıştı. Etek boyu düşündüğünden biraz kısaydı, dizinin üstünde kalmıştı. Fakat bacaklarını adamakıllı uzun göstermişti. Cindy’e göstermek için dışarıya çıkarken yüzü aydınlanmıştı.

“Vay canına! Muhteşem görünüyorsun,” diyerek ayağa kalktı Cindy. Beth’in etrafında dönerek elbisenin her yanını inceledi. Sonra Beth’in yüzüne baktı. “Bundan iyisi olamaz. Üstelik gözlerini ortaya çıkardı. Pırıl pırıl parlıyorlar.”

Beth de beğenmişti ama eğilip etiketeki fiyata bakınca hoşnutsuzlukla inledi. “Tanrım! İkinci el bir elbise için üç yüz yirmi dolar mı?”

“Bu demektir ki, gerçek fiyatı bin beş yüz doların üstündeymiş,” dedi Cindy hayranlık dolu bir ifadeyle. “Biliyorum çok para ama gerçekten muhteşem durdu. Todd’un sana hayran kalmasını istiyorsan, hatta partiye gelen bütün erkeklerin, demeliyim, bunu almak zorundasın.”

Beth kararsızlıkla aynada kendisine baktı. Bu kadar pahalı bir elbiseyi alacak bütçesi yoktu ama son on sekiz aydır ken-

disine hiçbir şey almamıştı. Bundan sonra alacağı da yoktu. Zaten önleri yazdı ve yaz gardırobu daha zengin sayılırdı.

“Sanırım almalıyım,” diye mırıldandı. “Hem kendimi bunun içinde çok iyi hissettiğim için, hem de Todd’u etkilemek konusundaki sözlerin nedeniyle.”

Cindy güldü. “Çok akıllıca. Ayrıca klasik bir elbise bu. Başka yerlerde de kullanabilirsin.”

Beth kendi kendine gülümsedi. Todd’u etkileyecek olma ihtimali hoşuna gitmişti. Son iki karşılaşmalarında Todd’un üzerinde hiç de iyi bir izlenim bırakmamış olmalıydı. Matt’in hasta olduğu gün berbat bir haldeydi. Beysbol maçındaysa, ter içinde kalmıştı. Üstelik her iki seferde de hiç makyajı yoktu. Özenli bir makyaj ve saç bakımıyla Todd’un karşısına bu kez farklı bir Beth olarak çıkabilirdi.

“Korkarım bu partiden sonra Todd’u başından o kadar kolay savamayacaksın, dedi Cindy arkadaşına anlamlı bir ifadeyle gülererek.

“Hayır, ne kadar uzun süre gerekirse gereksin, bekleyecek.”

Cindy’nin gözleri kocaman açıldı. “Ne dedin?”

Beth, birden ne söylediğini fark etti. Oysa bu kadar özel bir konuyu kimseyle paylaşmamaya kararlıydı. En yakın arkadaşı Cindy’le bile. “Ben—şey, Tanrım! Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Üzgünüm ama başka seçeneğin kaldığını sanmıyorum. Şimdi en başından başla ve yavaş anlat. Bütün ayrıntıları istiyorum.”

Beth elinde olmadan güldü. “Söylenecek fazla bir şey yok.”

“Bırak da ona ben karar vereyim. Sen anlat.”

“Todd benimle sevişmekle ilgilenmediğini söyledi.”

“Bunu söylediğine inanmam.”

Beth omzunu silkti. “Ben yeterince rahatlayana dek bekleyeceğini söyledi. Sonra bu konuyu konuşacakmıyız. Belki de bahane öne sürüyordur. Aslında beni çıplak görmeye dayanamayacağı için. Bunun için onu suçlayamam.”

Cindy elleriyle yüzünü kapatıp tuhaf iniltiler çıkardı. “Bazen gırtlığını sıkamak istediğimi saklamayacağım. Elbette ki seninle sevişmek istiyor. Sadece bir beyefendi gibi davranmaya çalışıyor.”

Beth başını iki yana salladı. “Davranmasa daha iyi olacak gibi geliyor bana. Bu kadar fazla düşünmesi, benimle yeterince ilgilenmediğini düşünmeme yol açıyor. Gerçi umurumda bile değil. Ben de onunla yatmaya çok meraklı değilim.”

Cindy işittiğine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Sen çıldırmışsın. Onunla sevişmek istemiyorsun ama onun istemesini istiyorsun, öyle mi?”

“Elbette.”

“Pekâlâ. Belki bunu anlayabilirim, ama anlayamayacağım bir şey varsa, o da adamın bir beyefendi gibi davranmaya çalışmasına niçin karşı olduğun. Önemsediği bir kadın konusunda hata yapmak istemiyor. Ağırdan alıyor.”

Beth elbiseyi çıkarıp kendi giysilerini giydi. “Buna inanmak istiyorum. Ama onun otuz sekiz yaşındaki göğüsleri görmekten korktuğunu da düşünmeden edemiyorum.”

Cindy son derece ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Ama on iki on üç yaşına kadar göğüslerin yoktu ki,” dedi.

Beth kaşlarını çatı. “Yani...”

“Yani teknik olarak göğüslerin yirmili yaşlarda.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” dedi Beth gülerek. Cindy gerçekten de birlikte olunması oldukça eğlenceli bir arkadaşı. “O genç kadınlarla kıyaslanmak istemiyorum.”

“Tanrı aşkına Beth! Todd sana bir yarışmaya katılacağını falan söyledi mi?”

Beth arkadaşına ters ters baktı. “Böyle mantıklı konuşmaya devam edersen, bir daha sana hiçbir şey anlatmayacağım.”

Cindy teslim olduğunu anlatmak istercesine ellerini kaldırdı. “Tamam, mantığı unutuyorum. Şuraya geri dönelim. Demek adamın seni istemesini istiyorsun ama karşılığında onu istemek istemiyorsun, öyle mi?”

“Evet.”

“Çünkü seni çıplak gördüğü takdirde ne düşüneceğinden korkuyorsun, değil mi?”

“Evet. Çünkü giyinikken kendime güvenim tam ama soyduğumda artık genç olmadığımı fark ediyorum. Darren'a göre ben hâlâ evlendiği genç kızdım. Elbette Todd'un beni onun gözüyle görmesi olanaksız.”

“Biliyor musun bu haksızlık,” dedi Cindy. “Erkekler bedenlerini bizim kadar dert etmiyorlar. Ve kadınlar onları beğendiklerini söylediklerinde hiç sorgulamadan kabulleniyorlar.”

“Sanırım haklısın. Bu konuyu biraz daha düşünmeliyim. Neyse, şimdi bu elbiseyi alıp, kafamı fazla karıştırmamalıyım.”

“İyi fikir.”

Evin önünde ayrılırken, “Benimle geldiğin ve sızlanmalarımı dinlediğin için teşekkür ederim,” dedi Beth. “Biliyorum, bazen saçmalıyorum ama olanlara uyum sağlamak için elimden geleni yapıyoruz.”

Cindy uzanıp arkadaşının yanağına bir öpücük kondurdu. “Seni görünce bayılacak, inan bana,” dedi. “Göreceksin.”

Matt ve Jodi Cumartesi sabahı saat sekizden önce kaldırıldıklarına hiç de memnun olmadılar. Ancak Beth onların uyandıklarında kendisini bulamamalarındansa, gittiğini görmelerini tercih etmişti.

Kendi kendine bütün bir günü ev dışında geçirecek kadar büyüdüğünü, bir yetişkin olduğunu tekrarlayıp duruyordu ama bunu yüreğine anlatamıyordu. Kendini bildi bileli düşünmesi gereken sorumlulukları vardı. Evden uzun saatler dışarıda kaldığını hiç hatırlamıyordu. Gittiği her yerden telaşla döner, her şey için koşturması gerekirdi.

Beth huzursuzca saatine baktı. Sekize iki vardı. Todd'u tam zamanında geleceğini bilecek kadar tanımıştı. Birden göğsünün sıkıştığını hissetti. Çocuklarıyla güzel bir hafta sonu geçirmek varken, yabancı bir erkekle günün geçirecekti! Kendisini niçin sıkıntıya sokuyordu? Çocuklarının ona ihtiyacı yok muydu? Belli etmiyorlardı ama belki de üzüyorlardı. İkisinin de uyku mahmuru yüzlerine sırayla baktı. Vazgeçmek için artık çok geç kalmıştı.

Kim bilir kaçınıcı kez söylemişti ama yine tekrarladı. "Gece yarısı evde olacağım."

Jodi esnedi. "Evet, anne. Biliyoruz. İhtiyacımız olabilecek bütün telefon numaralarını aldık. Bir şey olacak olursa, Cindy ve Mike buralarda olacak. Bin kez söyledin. Çocuk değiliz. Sorun yok."

Beth ellerini beline koydu ama kızına çıkışmaya fırsat bulamadı. Bir arabanın kapısının kapanma sesini işitmişti. Matt çoktan kapıya koşmuştu. "Selam Todd!"

"Hey, erken kalkmışsınız."

Matt gözlerini yuvarladı. "Annem kaldırdı. Bizim için en-dişeleniyor, sanki siz çıkar çıkmaz evi ateşe verecekmişiz gibi. Bu kadar saçma bir şey duydun mu?"

Todd gülümsedi. "Selam Jodi." Sonra da bakışlarını Beth'e çevirip göz kırptı.

Beth onun haki şortu ve gömleğiyle ne kadar yakışıklı göründüğüne dikkat etmemeye çalıştı. "Demek çocuklara işken-ce yapıyorsun."

"Sadece gece yarısı döneceğimi birkaç kez söyledim."

Todd hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Ama geceyi dışarıda geçireceğine söz vermiştin."

Beth birden kızardığını hissetti.

"Vay canına," diye bağırdı Matt. "Gerçekten geceyi dışarıda geçirecek olursan, biz de evde müthiş bir parti veririz anne!"

Beth oğlunu kendisine çekip kucakladı. "Sizi en yakın yurda bıraktıktan sonra özleyeceğim ama hiç olmazsa evde yer açılacak."

"Benden asla vazgeçmezsin," dedi Matt güvenli bir gülümsemeyle.

"Sen de bensiz bir parti vermeye kalkışmazsın."

Matt içini çekti. "Evet, ama düşünmesi bile eğlenceli."

Beth oğlunu bırakıp Jodi'ye sarıldı. "Bugün ne yapacağınızı tekrarla bakalım."

"Anne!"

Beth bir şey söylemeden bekledi. Jodi başladı. "Tanrım! Sabah ödevlerimi yapacağım. Öğleye doğru Sarah'nın annesi beni almaya gelecek. Öğle yemeğinden sonra film seyredeceğiz. Sonra Andersonlar'a gidip bebeklerine bakacağım. John-sonlar da çocuklarını oraya getirecekler. Sonra Sarah'ın evine döneceğim ve orada kalacağım. Cindy'nin telefonunu ezberledim. Sarah'nın anne ve babası bütün gece evde olacaklar. Sorun yok."

Jodi bunları söyledikten sonra Matt'e döndü. "Sıra sende."

"Beysbol," diye başladı Matt. "John'un ailesi beni almaya gelecek. Maçtan sonra da bırakacak. Duşumu alıp abur cubur yiyeceğim..." Matt elinde olmadan güldü. "Sonra Zack'in babası beni almaya gelecek. Orada kalacağım. Cindy'nin, Andersonlar'ın ve Sarah'nın numarasını ezberledim. Çocuklarım olduğunda onlara böyle işkence çekirtmeyeceğim."

"Görürüz," dedi Beth. Ardından elbise torbasını alıp Todd'a döndü. "Hazırım."

“Benim de günümü nasıl geçirmemi ve ezberlediğim telefon numaralarımı duymak ister misin,” diye güldü Todd, elbise torbasını onun elinden alırken.

“Evet. Şaşırt beni,” dedi Beth tüm gerginliğine karşın gülmeyi başarak.

Beth çocuklarına son bir kez daha sarıldı. Sonra da Todd’un son model BMW’sine ilerlediler.

Beth kemerini bağladıktan sonra dönüp çocuklara el salladı ve yola çıktılar.

Sokağın sonuna ilerlediklerinde, Todd arabayı durdurdu ve uzanıp Beth’in dudağına bir öpücük kondurdu. “Selam.”

Beth birden kalp atışlarının hızlandığını hissetti. “Selam.”

“Bugünü benimle geçirmeyi kabul ettiğine çok memnunum. Seni eğlendireceğim.”

“Bundan eminim ama programı bilmediğim için biraz meraklandığımı söyleyebilirim.”

Todd arabayı hareket ettirdi. “Bugünü teknemde geçireceğiz. Akşam da bir hastane yararına verilen partiye katılacağız. Gündüz ve akşam muhteşem yemekler yiyeceğiz. Ayrıca partide bir de açık arttırma yapılacak.”

Tekne mi? Hastane balosu, açık arttırma... Beth hangisinden daha çok korkması gerektiğini bilemiyordu. Denize açılmaktan mı yoksa bir sürü zengin insanın arasında bulunmaktan mı?

“Şey, yüzme bilmediğimden falan değil,” diye başladı, bir yandan da acaba deniz tutar mı diye meraklanarak. “Ama herhalde Galveston’a gitmemiz gerekir. Yani teknen oradadır. Zaman yetecek mi?”

Todd onun elinin tuttu ve dudağına götürdü. Beth çığlık atmamak için kendisini güç tutuyordu. “Güven bana,” diye fısıldadı Todd.

“Elbette.”

Konuşmadan bir süre yol gittiler. Beth birden nefesini tuttu. “Su—Sugar Havaalanı mı?”

“Merak etme,” dedi Todd gülümseyerek.

“Teknen kanatlı mı?”

Todd havaalanının park yerine ilerlerken güldü. “Maalesef. Sahile helikopterle gidiyoruz. Zaman kaybını önlemek için.”

“Oh, tabii,” dedi Beth. “Bir yere yetişmem gerektiğinde hep bunu yaparım. Helikopter harika bir fikir.”

Todd güldü. “Tedirgin olmana gerek yok.”

“Kim? Ben mi? Tedirgin olduğumu da nerden çıkardın?”

Beth dalga geçermiş gibi yapmıştı ama gerçekten de içten içe tutuşmuştu. Bu arada Todd arabayı park etmiş ve elbisesini yanına almak isteyip istemediğini soruyordu. Beth sadece çantasını alacağını söyledi.

Helikoptere yaklaştıklarında Jodi ve Matt’in böyle bir yolculuktan ne denli hoşlanacaklarını düşünmeden edemedi.

“Bir dahaki sefere çocukları da getirebiliriz,” dedi Todd, sanki onun düşüncelerini okumuşçasına.

Beth şaşkınlıkla ona baktı. “Düşüncemi okudun.”

“Buna sevindim.”

Todd’un gülümsemesi bile Beth’in sinirine dokunmuş hatta biraz korkutmuştu. Kendisine sormadan böyle bir program yapmaya ne hakkı vardı? Tanrı aşkına ya helikopter düşse veya korkudan kalp krizi geçirse, ne olacaktı. İki çocuğu vardı. Anneleri de giderse ne yaparlardı? Tanrım! Matt yetimler yurduna giderdi, buna hiç kuşkusu yoktu.

Pilot inanılmaz derecede genç biriydi. Beth kaygılarını Todd’la paylaşmadı ve kendisine gösterilen yere oturup kemerini bağladı. Ardından dua etmeye başladı. Dua etmek endişelerini yatıştırmamıştı. Ne tür bir adam elli kilometrelik mesafe için helikopter kiralardı?

“Hazır mısınız,” diye sordu pilot.

Todd başparmağını keyifle kaldırıp onay verdi. Pilot Beth'e döndüğünde, o da gönülsüzce Todd'un hareketini taklit etti.

Birkaç dakika içinde havalanmışlardı. Beth tüm açıklığıyla önlerine serilen Sugar Land'e baktı. Kuzeydeki alışveriş merkezini seçebiliyordu. Bu yükseklikten Houston dümdüz görünüyordu. Manzara görülmeye değerdi.

Todd onun elini ellerinin içine aldı. "Harika değil mi?"

Todd'un ifadesinde çocuksu bir gurur vardı, Beth onun bakışlarını, Matt'in bir video oyunu kazandığındaki haline benzetti. Bu erkekçe bir şey, diye düşündü Beth.

Neyse ki uçuş kısa sürdü ve Beth, Todd'un yardımıyla helikopterden indi. Uzun, siyah limuzin onları bekliyordu ve onları çabucak marinaya götürdü.

Beth rıhtımda gözlerini kocaman açıp bir Todd'a, bir de önünde durdukları tekneye baktı. "Bu senin mi," diye sordu.

Todd omzunu silkti. "Öyle gibi. Birkaç arkadaşımın ortak aldık. Hiç birimizin de teknede yeterince uzun zaman geçirme imkânımız yok. Bu nedenle kimin ne zaman kullanacağına dair bir planlama yapıldı. Giderleri de paylaşıyoruz." Todd bunları söyledikten sonra Beth'e tekneye yönlendirdi.

Merdivenlerin başında otuz yaşlarında üniformalı bir adam belirdi ve elini uzattı. Hoş geldiniz, hanımefendi." Beth pırl pırl güverteye çıktığında görevli Todd'a döndü. "Günaydın, efendim. İstedığınız an harekete hazırız."

"Teşekkürler Richard." Todd adamın elini sıktı. "Bu hanım Beth Davis. Denize pek alışık değil, o yüzden kendisini olabildiğince rahat hissettirmeye çalışalım. Öğle yemeğini on iki sularında yiyebileceğimizi ve saat dört gibi geri dönebileceğimizi düşünmüştüm."

"Elbette efendim."

"Bu arada hareket için biz hazırız."

Peki efendim."

Richard yanlarından ayrıldıktan sonra kendisi gibi üniforma giymiş diğer personele bir şeyler söyledi ve hep birlikte ortadan kayboldular.

Beth iyice şaşırmıştı. Teknede mürettebatınız mı var?”

“Sadece beş kişilik,” diye karşılık verdi Todd sanki sıradan bir şeyden söz ediyormuşçasına. “Bu güzel hanım yirmi metre boyunda ve oldukça iyi donanımlı.”

“Mutlaka,” diye mırıldandı Beth. Todd’un kendisinden ne denli bir yaşam sürdüğünü daha iyi anlamıştı. Ancak şikâyetçi değildi. Onun dünyasına yaptığı yolculuk şimdilik gayet iyi gidiyordu.

“Hadi sana tekneyi gezdireyim.”

Lüks teknenin rahat mobilyalar döşenmiş ve muhteşem manzaralı büyük bir salonu, beş geniş kamarası ve oldukça iyi donanımlı bir mutfağı bulunuyordu.

Tekne körfeze doğru yola çıkmıştı. Todd salonun yana kayan kapılarını ve pencerelerini açtı ve Beth’i kanepeye oturttu. “Aslında klima var,” dedi Todd. “Ama sanırım okyanus havası daha çok hoşuna gider.”

“Evet, gerçekten harika,” diye karşılık verdi Beth içtenlikle. Şikâyet etmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Üstelik Todd muhteşem bir adamdı. Beth ondan gözlerini ayıramıyordu.

“Şu an ne düşünüyorsun,” diye sordu Todd bir ara. “Yüzünde ilginç bir ifade var.”

“Sadece eğleniyorum.”

“Ben de öyle. Bir dahaki sefere çocukları da getirelim. Hatta o zaman bütün hafta sonunu kalırız. Belki de Corpus Christi’ye gideriz. Ya da Meksika’ya. O yol üstünde muhteşem koylar var. Okullar ne zaman kapanıyor?”

“Mayıs sonuna doğru,” dedi Beth. Şaşırmıştı. Daha Nisan başındaydılar. Todd geleceğe yönelik planlar mı yapıyordu?

Erkeklerin böyle davranmadıklarını sanırdı. Bütün kadın dergilerinde bundan söz edilmez miydi?

“Sana tekneyle ilgili çizelgemi getireceğim,” dedi Todd. “Teknenin ne zaman bana ait olduğunu görürsün. Böylece ortak zamanlarımızı belirler, ona göre hareket ederiz.” Todd durakladı. “Tabii sen ve çocuklar isterseniz.”

“Bence harika bir fikir,” dedi Beth, Todd’un planlarından hem şaşkına dönmüş hem de heyecanlanmış bir halde. Demek Todd kendisiyle yaz boyunca görüşmeyi düşünüyordu. Todd Graham gerçekten kendisiyle ilgileniyor muydu?

Beth bir iki gün önce olsa Todd’a düşündüklerini sorardı ama hayır, susacaktı. Hatta konuyu değiştirecekti.

“Tekneyi ne zaman aldınız?”

Todd hem sorusunu yanıtladı, hem de tekne geçirdiği birkaç ilginç olayı nakletti. Yemekten sonra teknenin arka tarafındaki sezlonglara yerleştiler.

Beth önlerinde çarşaf gibi uzanan okyanusa baktı. “Burası çok derin değil, değil mi?”

“Hayır. Su sıcaklığının ılık olmasının bir nedeni de bu. Batı sahillerindeyse derinlik çok fazla ve su buz gibi.”

“O yüzden de biz kasırgalardan bol bol nasibimizi alıyoruz. Kaliforniyalılar ne rahat.”

“Onlar da depremden muzdarip,” dedi Todd. “Hangisini tercih ederdin?”

“Tanrım! Hiç birini,” dedi Beth.

Todd kolunu onun omzuna attı. Beth bu temastan hiç de irkilmediğini fark etti. Aksine kendisini güvende hissetmişti. Derin bir nefes alarak etrafına bakındı. “Hımm. Gerçekten burada olmak çok güzel,” dedi. “Darren burada olsa, öylesine mutlu olurdu ki.”

Beth düşünmeden konuşmuştu. “Şey,” diye mırıldandı. “Sanırım düşüncesizlik ettim.”

“Hayır,” dedi Todd. “Ondan söz etmenin sakıncası yok. Yıllarca birlikte yaşadınız ve hayatının çok önemli bir parçasıydı. Kimse senden onu unutmanı bekleyemez. Benimse buna hiç niyetim yok.”

Beth uzun süre onun yüzüne baktı. “Çok iyisin. Teşekkür ederim.”

“Darren denize açılmayı sever miydi?”

Beth onun kibarlık olsun diye mi yoksa gerçekten merak ettiği için mi sorduğunu bilemedi. Ancak bunu kendisi başlatmıştı. “Evet. Bir tekne almayı planlıyorduk. Elbette bundan daha küçük olacaktı. Ama birkaç yıl daha beklemeye karar vermiştik.”

Beth içinin üzüntüyle dolmasına engel olamadı. Darren'la birlikte yapmak istedikleri birçok şeyi ertelemişlerdi. Gitmek istedikleri birçok yeri, almak istedikleri birçok şeyi ilerideki belirsiz bir tarihe ertelemişlerdi. Sonsuza dek birlikte olacaklarını sanıyor olmalıydılar. Beth acı bir ifadeyle gülümsedi. İkisi de birlikte geçirilecek ne denli az zamanları kaldığını hiç akıllarına getirmemişlerdi. Ne kadar saçmaydı! Ölümü hiç düşünmemişlerdi. Birinden birine bir şey olursa, diye hiç konuşmamışlardı.

Beth gözlerini acıyla kapattı. Bunu konuşmamaları, akıllarına getirmemeleri hiç de saçma değildi. O kadar gençlerdi ki. Darren sadece otuz sekiz yaşında genç bir adamdı. Ölümü düşünmek için önlerinde uzun bir zaman olacağını sanıyor olmalıydılar.

Beth göğsünün üzerinde dayanılmaz bir ağırlık varmış gibi hissetmişti. Kocasını ve en yakın arkadaşı olan adamı kaybetmiş olmayı hiçbir zaman atlatamayacaktı.

“Onu halen özlüyorsun.”

Beth gözlerini yavaşça açtı. “Eskisi kadar değil,” dedi. “İçimdeki boşluk hissi biraz azaldı. Yüreğimdeki ağırlıkla zaman zaman rahatsız etse de hafifledi. Elbette onu her zaman

hatırlayacağım ve bir parçamı kaybetmişim gibi hissedeceğim. Sanırım boşansaydık, her şey çok farklı olurdu. Ve bazen keşke boşansaydık, diyorum.”

Todd hiçbir şey söylemedi. Beth onun ifadesinden ya da beden dilinden ne düşündüğünü anlayamadı. Ancak Todd kolunu çekmese de, Beth onun kendisinden uzaklaştığını hissetti.

“Özür dilerim,” dedi yine. “Düşünmeden konuştuğum için üzgünüm. Biriyle çıkma konusunda daha deneyimli olsaydım, ne söyleyip ne söylememem gerektiğini bilirdim.”

“Sana söyledim. Darren'dan söz etmeni dert etmem.”

“Yine de seni kırmışım gibi hissettim. Yanımdasın ama ruhun burada değil gibi.”

Todd şaşkınlıkla Beth'e baktı. “Bunu nasıl bilebilirsin?”

“Hissettim, hepsi bu.”

“Hayır,” dedi Todd. “Kırılmadım. Sadece... Bilemiyorum ama kendimi şöyle rahatlatıyorum. Şayet onca yıl birlikte yaşadığı kocasını hiç düşünmeyen türde bir kadın olsaydın, senden o kadar da etkilenmeyebilirdim. Senin anlayacağın hislerimle ağzımdan çıkanlar çoğunlukla çelişiyor.”

Todd bunları söyledikten sonra kalkıp teknenin korkuluklarına doğru gitti. Güneş gökyüzünde iyice yükselmişti. Beth'in yön bilgisi o kadar iyi değildi ama Galveston'a dönüş geçtiklerini tahmin ediyordu.

“Seni öptüğümde onu mu düşünüyorsun,” diye sordu Todd birdenbire. “Kendini benim değil de onun kollarındaymışsın gibi mi hayal ediyorsun?”

Beth onun ellerinin korkulukları sımsıkı kavradığını görebiliyordu. Ne söyleyeceğini bilemedi.

“Saçma sapan sorular,” dedi Todd onun konuşmasına fırsat bırakmadan. Arkası Beth'e dönüktü. “Yanıt vermek zorunda değilsin.”

Beth onun ses tonundaki hayal kırıklığının farkındaydı. Ancak ne düşüneceğini şaşırmıştı. Bir kere Todd'un bunları söylediğine inanamıyordu. Todd Graham rol yapıyor olamazdı. Gerçekten Darren'ı mı kıskanıyordu?

~ ON İKİNCİ BÖLÜM ~

BBETH az önce ulaştığı sonucu kafasının içinde evirip çeviriyordu. Todd, Darren'ı kıskanıyordu, öyle mi? Bu nasıl mümkün olabilirdi?

Beth buna inanmak istiyordu. Kim istemezdi ki? Onun gibi çekici, zengin ve etrafı güzel kadınlarla çevrili bir müzmin bekâr merhum kocasını mı kıskanıyordu. Aynı zamanda Beth tuhaf bir şekilde Darren'la gurur duyuyordu. Todd'un daha fazla parası ve istediği her şeye sahip olabileceği imkânları olabilirdi ama mütevazı imkânlarına karşın Darren yaşasaydı onunla boy ölçüşürdü. Hatta hayatta belki de Todd'dan çok daha büyük bir başarısı vardı. Mükemmel bir aile kurmuştu. Sadık bir koca, kusursuz bir baba olmuştu.

Elbette Todd bunları duymak istemiyordu. Önemsemediğini ya da sakıncası olmadığını söylese de halen sırtı Beth'e dönük, denizi izliyordu. Keşke Beth şu an ne söylemesi, nasıl davranması gerektiğini bilebilseydi.

Beth ayağa kalktı ve gidip Todd'un yanında durdu. Aklına keşke ortamın ağır havasını dağıtacak komik ya da akıllıca bir söz gelseydi. Ancak mademki bu tür bir şey düşünemiyordu, o zaman en doğrusu gerçeği söylemekti.

"Beni öptüğünde Darren'ı hiç düşünmedim," dedi. "Bir şey düşünmek istediysem de mümkün değildi. Beni öptüğünde yapmayı başardığım tek şey, ayaklarımın yerden kesilmesine engel olabilmek için uğraşmaktı."

Todd ona inanmak istiyordu. Kahretsin, hangi erkek istemezdi? Yoksa ortaya onun evlenmiş olduğu adamla rekabet etmesi gerektiği gerçeği kalıyordu ki, Todd bunu nasıl başara-bilirdi? Yaşayan bir rakiple mücadele edebilirdi. Adil bir savaştta hiç kimseyle mücadele etmekten çekinmezdi ama Darren'la savaşılamazdı. Darren yıllarca Beth'in en yakınındaki insan olmuştu. Çocuklarının babası, kocasıydı. Fakat artık gitmişti. Artık hiç yaşlanmayacak, Beth'in doğum gününü unutmayacak, sinirlenmeyecek ve kavga etmeyecekti. Zaman onu daha yakışıklı, daha mükemmel bir koca yapacak ve ona fazladan bir parıltı ekleyecekti.

Todd'un buna aldıracağı yoktu. Beth'le o kadar da ilgilenmiyordu ki... Birden ne kadar, diye sordu kendine. Beth'le ne kadar ilgileniyordu? Onunla tam olarak ne için çıkıyordu? Derin bir nefes aldı. Bir nedeni Beth'in ona hissettirdikleriydi. Onunla birlikte olmak hoşuna gidiyordu. Onunla konuşmak kolaydı. Ortak birçok konuları vardı... Var mıydı? Todd bundan çok emin değildi ama birlikte konuşup gülüyorlardı ve Todd onunla geçirdiği saatlerin bitmemesini istiyor, zamanın onun yanındayken çabuk geçmesinden şikâyet ediyordu, öyle değil mi? Sonra Beth'in çocuklarından da hoşlanıyordu. Peki

Beth'den... Ondan çok hoşlanıyordu, buna kuşku yoktu. Bunlar onunla çıkması için yeterli nedenler değil miydi?

"Darren konusunda ne yapmam gerektiğini bilemiyorum," dedi Todd sonunda. "Bugüne dek böyle bir durumla karşılaşmamıştım. Yani birlikte olduğum diğer kadınların hiç biriyle böyle bir durum yaşamamıştım."

Beth gülümsedi. "Buna hiç şaşırmadım. Genellikle henüz reşit olmuş kadınlarla çıktığını düşünecek olursak..." Beth bunu gülerек söylemişti.

"Yanılıyorsun. On sekizini en azından birkaç yıl geçmiş kadınlarla çıktım ben..."

"Pekâlâ, diyelim ki yasalara göre reşit insanlardı ama yine de dul kalamayacak kadar gençlerdi."

Todd onun yanağına dokundu. Bugüne dek çıktığı kadınlar, erkekler konusunda Beth'den çok daha tecrübeliydiler ama onun kast ettiği şey farklıydı. Onlar hayatın güçlüklerini yaşamamışlardı.

"Ben bu işi nasıl çözeceğimi bilemiyorum. Neyi söylemem, neyi söylememem gerektiğini bilemiyorum. Seni üzmem istemiyorum, yanlış şeyler de söylemek istemiyorum. Ama bütün bu olanlar beni şaşırtıyor."

Beth'in onu üzmekten korktuğu iddiası Todd'u hem kızdırmış hem de memnun etmişti. Onu kaygısının şefkatinden geldiğini bilecek kadar iyi tanıyordu, yoksa Beth onu zayıf bulmuyordu. Todd onun doğru şeyleri söyleme konusunda kaygılanıyor olmasını takdir ediyordu, çünkü bu aralarında olanların Beth için anlamını olduğu anlamına geliyordu.

"Sorun değil," dedi işaret parmağıyla Beth'in yanağını okşarken. Beth'in saçları hafif meltemle uçuşuyordu. Saçlarının inanılmaz bir tonu vardı. İnsanın gözlerini alan, büyüleyen bir kıvılcık. "Ne düşünüyorsan, söyleyebilirsin. Sonuçlarını... Ortaya çıktıkça konuşuruz."

“Bazen kendimi gerçekten bir sersem gibi hissediyorum. Bundan nefret ediyorum. Zekice davranmak, seni güldürmek, seksi ve kültürlü görünmek istiyorum ama yapamıyorum tabii. Çünkü öyle biri değilim.”

“Öyle birisin, hatta daha fazlan da var.”

Todd bugünü planlarken, Beth’le tekne de herhangi bir yakınlığa kalkışmamayı planlamıştı fakat yine de eğilip onu öptü. Arka güvertede, mürettebatın bakışları altında daha ileriye gidemeyecek olmasına neredeyse sevindi. Yoksa kendine hâkim olmayı başaramayabilirdi.

Beth ellerini Todd’un göğsüne dayadı ve dudaklarını araladı. Todd içinden yükselen arzuyu nasıl dizginleyeceğini bilemiyordu. Derin bir nefes aldı ve “Bir söz verdim,” dedi geri çekilerek. Alnını Beth’in alnına dayadı. “Bunun seni istemiyor olmamla falan ilgisi yok. Hazır olmadığını hissettiğim için...”

“Hazır olduğumu hissettiğinde ne olacak,” diye fısıldadı Beth.

“O zaman seninle sevişmek isteyeceğim ve ilişkimize yeni bir boyut gelecek.”

Beth bütün bedeninin titremesine engel olamadı. Todd sözlerinin Beth’in üzerindeki etkisini fark etmişti. Onunla o an, orada sevişmemek için neler vermezdi.

“Ne kadar bekleyeceksin,” diye sordu Beth.

“Ne kadar gerekiyorsa.”

Beth başını kaldırdı ve Todd’un gözlerinin içine baktı. “Keşke doğru olsaydı ama hiç sanmıyorum. Bıkacaksın. Şayet çok uzun zaman alırsa, bana olan ilgin kaybedeceksin. Kadın dergilerinin söylediği bu. Ben... Korkarım her şeyi berbat edeceğim. Senin alışıktı olduğun kadınların bu tür durumlarda nasıl davrandığını merak edip duruyorum. Ben de güvenli bir kadın olmayı istiyorum. Ne yazık ki yapamıyorum.”

“Bazen seni anlayamıyorum,” diye karşılık verdi Todd. “Senin gibi bir evliliği çok genç başlamış olmasına karşın, başarıyla sürdürmüş ve çocuklarını mükemmel yetiştirmiş bir kadının bu denli güvensiz olmasının nedenini anlayamıyorum.”

Beth huzursuz bir ifadeyle Todd’a baktı. “Belki de sadece şanslıydım,” diye mırıldandı.

Todd onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Senden ne kadar hoşlandığımı göremiyor musun?”

Beth genzini temizledi. “Belki.”

“Sadece belki mi?”

Beth dudaklarını ıslattı. Gözlerinde kararsız bir ifadeyle okyanusa doğru baktı. “Belki de azıcık,” dedi. “Benden hoşlanıyor olabileceğini sanıyorum.”

“Peki, senden bu kadar hoşlanıyorsam, sence niçin beklemeyi göze alıyorum?”

Beth bir süre düşündü. “Çünkü erkekler böyledir. Bir kadını elde edemediklerinde, gururları incinir. Onu elde edene dek vazgeçmezler. Ancak çok bekletildiklerindeyse, ilgilerini kaybedip bir başkasına giderler.”

Todd güldü. “Bunları nereden öğrendiğini merak ediyorum. Yetişkin bir erkekten değil de on altı yaşında bir yenisetmeden bahsediyor gibisin. Darren hamileliğinin son aylarında ya da çocuklar doğduğunda sen uygun olmadığında seni aldattı mı?”

Beth şaşırmıştı. “Elbette hayır. Onun çocuklarına hamileydim.”

“O zaman bu minnettarlıkla ilgili bir şey diyorsun, karakteriyle ilgili değildi.”

“Hayır, sadece...” Beth ne düşüneceğini şaşırmıştı. “Beni şaşırtmaya mı çalışıyorsun? Nedenini anlayamıyorum.”

“Hayır, şaşırtmaya çalışmıyorum. Sadece bazı şeylerin beklemeye değeceğini göstermeye çalışıyorum. Belki de be-

nimle birlikte olmak için kendini hiçbir zaman hazır hissetmeyeceksin. Belki de benim buna değmeyeceğime karar vereceksin.” Todd bunları söylerken bütün bedeninin gerildiğini fark etti. Bu onun en büyük korkularından biriydi. “Yine de beklemeye istekliyim.”

“Ama neden?”

Todd onun yüzüne uzun uzun baktı. Nasıl anlayamaz, nasıl bu denli güvensiz olabilirdi? Söylediği bunca şeyden sonra... Ona yüreğini açıyor, düşündüklerini olabildiğince paylaşmaya çalışıyordu. Birden aklına korkunç bir şey geldi. Beth kendisiyle değil de bir başka erkekle karşılaşsaydı... Bu kadar anlayışlı davranmayacak biriyle. Göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu halen mümkündü. Her şey Todd’a bağlıydı. Onu kendisinden ve diğer erkeklerden korumalıydı.

“Çünkü senden hoşlanıyorum,” diye fısıldadı.

Beth yüzünün kızardığını hissetti. Oh.”

Onun bu özelliği de Todd’un vazgeçilmezleri arasındaydı. Beth’i elinden tutup şezlonga götürdü. Kıyıya dönene dek sessiz oturdular.

Houston’a doğru yola çıktıklarında Todd, Beth’in elini tuttu. Beth ona bakıp gülümsedi, ardından pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Todd yanındaki kadının varlığının bile mutluluk verdiğini hayretle fark etti.

Beth’le ilgili ne yapacaktı? Şu ana dek kadınlarla ilgili bütün kurallarını yerle etmişti. İki âşık olmaktansa, iyi birer dost haline gelmişlerdi. Böyle bir durum hiç başına gelmemişti. Bir kadının dostluğuna hiç ihtiyaç duymamıştı. Doğrusu kadınlar ona dost olacak kadar yaklaşmamışlardı. Buna izin vermemişti. Çünkü Todd’a bu tür ilişkiler anlamlı gelmezdi. Zaten uzun süreli ilişkilerde de inanmazdı ve ilişkinin en başında bu konuda dürüst davranma âdeti vardı. Kadınlarla birlikte iyi vakit geçirmek, yatakta iyi bir uyum yakalamak ve kırgınlık olmaksızın vedalaşmak Todd için oldukça önemliydi.

Oysa Beth'le birlikteyken, gelecekle ilgili planlamalar yapmaktan kaçınmıyordu. Bu beyninin ilişkilerinin birkaç haftadan fazla sürmesine karşı olmadığını gösteriyordu. Sevişme konusunu bir kenara bırakmıştı bile. Daha doğrusu bilinmeyen bir tarihe ertelemişti. Onu tüm benliğiyle arzulamasına karşın, bu flört etme, kovalama aşamasının hoşuna gittiği bile söylenebilirdi. Hiç alışık olmadığı bir başka şeyse, ona gittikçe bağlanmasıydı. Onun yaşamına ilgi duyuyor ve onun da kendi yaşamı için aynı şeyleri hissetmesini istiyordu.

Bütün bunların mantıklı bir izahı var mıydı? En son çıktığı kadından on beş yaş büyük bir kadınla çıkıyordu. Üstelik bu kadın orta sınıftan bir mühendis olan kaybettiği kocasına hâlâ âşıktı. Başka... Evet, normalde ayak bağı olarak düşünülecek iki çocuğu vardı. Yine normal şartlarda tipi olmayan ve ortak hiçbir yanları bulunmadığını düşüneceği bir kadındı.

Ancak bütün bunlara rağmen onun ilgisini çekmek için elinden geleni yapıyordu. Beth Davis'e kendini kanıtlamak için her şeyi deniyordu. Onu görmeden duramıyordu. Ona hangi yanını kanıtlamaya çalışıyordu peki?

Todd çılgınca düşünüyordu. Bulduğu sonuca şaşırmadan edemedi. Beth'in kendisini değerli bulmasını istiyordu. Bunu kanıtlamaya çalışıyordu. Belki de başından beri, ölmüş bir adamla girdiği mücadeleyi kazanmasının tek yolu buymuş gibi geliyordu.

Bu mücadelede parasının hiçbir önemi yoktu. Todd para gibi geçerli bir silahtan yoksundu. Çünkü Beth zenginliğini önemseyen bir kadın değildi. Hatta bundan biraz da rahatsızmış gibi görünüyordu. Zaten dopdolu bir hayatı vardı ve Todd'u o hayata kabul etmeye ihtiyacı yoktu. Çocukları gayet iyi yetişmiş ve uyumluydular. Beth onun sahip olduğu hiçbir şeyden etkilenmezken bu mücadeleyi kazanması mümkün müydü?

Todd dikkatini yola vermeye çalıştı. Sorulması gereken soru şuydu: Beth'i kazanmak için bu denli umutsuzca savaşıma ya niçin ihtiyaç duyuyordu?

Akşamı yerel bir kanser araştırması hastanesi yararına verilen bir partide geçireceklerdi. Beth içten içe bunun dedikodu basınında yer verilmesi muhtemel bir organizasyon olabileceğinden korkuyordu.

Kirpiklerini renklendirdiği maskarayı tutan elleri titremeye başlamıştı. "Hayır," diye mırıldandı kendi kendine. "Panîğe kapılma. Sakın! Basit bir çözümü var, çok zorlandığını hissedersen, onu yaparsın. Kendini banyoya kilitlersin ya da parti-deysen tuvalete, olur biter."

Süitin geniş banyosuna ürkerek baktı. Helikopterden indikten sonra Todd onu Galleria'da, partinin verileceği otele getirmişti. Beth onun aynı otelde bir süit tutacağını hiç tahmin etmemiş, üstlerini giymek için Todd'un evine gideceklerini sanmıştı.

Beth daha önce bu kadar lüks bir otele hiç girmemişti. Banyonun dekorasyonu bile insana bir sarayda olduğunu düşündürüyordu. Dört kişinin rahatlıkla sığabileceği jakuzi normal şartlar altında insanı davet edecek kadar rahat görünüyordu. Ancak Beth fazlasıyla gergindi. Aynanın önündeki mermer sette zarif altlıklarıyla mumlar ve envai çeşit sabunlar duş jelleri bulunuyordu. Bembeyaz havluların her biri işlemeliydi. Beth yumuşacık görünen havlulara dokunurken bile gerginliğinin azalmadığını fark etti. Banyoda fazla zaman geçirmesinin bir nedeni de odanın merkezine yerleştirilmiş kocaman yatakla yeniden yüzleşmek istememesiydi. Düşününce avuçlarının terlediğini, boğazının kuruduğunu hissetti.

Beth titremesinin geçmesi ümidiyle elleriyle yüzünü kapatıp bir süre durdu. Todd söz vermişti. Onu bu konuda zorlamayacaktı. Şu ana dek sözünü tutmuştu. Ne diye şimdi kuşku-

lanıp kendisini strese sokuyordu? Niçin ona inanmayı denemiyordu?

Çünkü belki de istemiyorsun, diye fısıldadı içinden bir ses. Beth gözlerini kapattı ve içindeki sesin haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Makul yanı Todd'un verdiği sözü tutmasının muhteşem bir güven duygusu getirdiğini söylüyordu ama galiba bir taraftan da onun ayaklarını yerden kesmesini istiyordu. Bütün kararları kendisine bırakmasını istemiyordu. Bu durumda mantıklı davranan bir yetişkin olmayı istemiyordu. Mazeretsizliğin mazeretine sığınmayı istiyordu. Elbette Todd'un kendisini zorlamasını değil ama onun kendisini karşı çıkamayacak kadar ikna etmesini tercih ederdi. Todd bunu yapmazsa... Bir beyefendi gibi davranırsa, seçimi Beth'e bırakırsa, Darren konusunda suçluluk duymaktan kurtulamayacaktı.

Beth derin bir nefes aldı ve makyajına geri döndü. Kirpiklerini rimelledikten sonra, rujunu sürdü. Darren'ı düşünmek anıların gözlerinin önünde canlanmasına yol açmıştı. Zaten teknele ondan söz ettiğinden beri anılarıyla boğuşuyordu.

Belki de Todd'la çıkmak en başından büyük bir hataydı. Belki de hayatını çocuklarına ve kocasının anılarına adanması gerekiyordu. Düzgün kadınların yapması gereken bu değil miydi? Darren'ın ölümüyle birlikte kendi yaşamının da bir anlamda bitmiş olması gerekmez miydi?

Ancak kendisini yaşamı bitmiş gibi hissetmiyordu. Suçluymuş gibi hissetmekten de hoşlanmıyordu. Darren için iyi bir eş olmuştu. Çocukları için de iyi bir anneydi. Darren'ın içinde olamayacağı bir yaşamı kabullenmesi kötü bir şey miydi? Ondan başka birini istemesi yanlış mıydı? Darren'ı yüreğinin derinliklerinde muhafaza etmesi mümkün değil miydi?

Banyonun kapısının hafifçe çalınması düşüncelerinin dağılmasına yol açtı. "Hazırlığın bitmek üzere mi?

Beth aynadan bir adım uzaklaşıp kendisine baktı. Elbise mağazada giydiği zamandan daha iyi durmuştu. Bunun banyonun aydınlatmasından dolayı olduğunu düşündü. İçine giydiği korse de etkili olmuş olabilirdi. Gerçi bu yüzden pek fazla yiyemeyecekti ve derin nefes alamayacaktı ama güzel görünmenin de bir bedeli vardı.

“Hazırım,” dedi banyonun kapısını açıp içeriye girerken.

Todd odanın ortasında duruyordu. Beth onu smokin giymiş olarak ilk kez görüyordu. Siyah kumaş yapılı bedenini adamakıllı belirginleştirmişti. Mavimsi gri gözleri sanki Beth’in yüreğine işliyordu. Duş almış, tıraş olmuştu. Romantik bir filmde başrolü oynayacak kadar yakışıklı görünüyordu. Beth hâlâ banyo kapısını tutuyor olmasa onun eşsiz görünüşünden etkilenip sendelerdi.

Todd kaşlarını kaldırıp gülümsedi. “Muhteşem görünüyorsunuz,” dedi. “İnanılmaz derecede güzelsin ve partide bütün erkeklerin beni kıskanacağından eminim.” Todd bunu söyledikten sonra Beth’in yanına gelip usulca yanağından öptü. “Çıkalım mı?”

Beth, bir saat geçmeden ayakkabılarının ayaklarını vuraçağını, korsesinin nefessiz bırakacağını ve elbisesini ikinci el satan bir mağazadan aldığını söyleyecekti ama vazgeçti ve teşekkür etmekle yetindi. Hayatında ilk kez bir erkeğin bilmesine gerek bulunmayan ayrıntılar olduğuna karar vermişti.

On beş dakika sonra balo salonunun girişindeydiler. Etraflarında neşeyle sohbet eden inanılmaz sık ve hoş insanlar vardı. Beth derin bir nefes almayı denediyse de başaramadı. Tir tir titriyordu. Bu kesinlikle büyük bir hataydı. Gümüş rengi küçük çantayı kavramış olan parmakları uyuşmuş gibiydi. Todd az önce yukarıda herhalde kendisiyle eğlenmiş olmalıydı. Yoksa Houston sosyitesiyle boy ölçüşecek durumda değildi.

“Sakinleş,” diye fısıldadı Todd, onu kolundan tutup salona götürürken. Girişte ismini söylemiş ve masalarının numarasını gösteren bir kart almıştı. “Nefesimi kesiyorsun, inan bana. Eminim şu an herkes kim olduğunu merak ediyordur.”

“Teşekkür ederim ama sözlerin benim rahatlamamı sağlamıyor,” dedi umutsuzlukla. Bir üçüncü dünya ülkesini bir ay doyuracak kadar büyük bir elmas kolyeye takılan gözlerini kırıştırdı. Hayır, elbise seçimi de yanlıştı. Saçı, makyajı, her şeyi yanlıştı. Kahretsin! Elbette ki öncelikle elbise seçimi yanlıştı!

“Ya o da buradaysa?”

“Kim?”

Beth yüksek sesle düşündüğünün farkında değildi. Birden ağzını sımsıkı kapattı.

Ancak Todd soruyu geçiştirecek gibi görünmüyordu. Durup dikkatle Beth’e baktı. Beth huzursuzca kımıldandı. Todd’a söylemek istemiyordu. Ancak artık çok da geç kalmıştı. Geçiştirmesi mümkün değildi. Ne yazık ki Todd yanıtını duymazsa, sonsuza dek böyle yüzüne bakarak dikilecekmiş gibi görünüyordu.

“Elbisenin ilk sahibi.”

Todd, Beth’i duymamış gibi uzun uzun yüzüne baktı.

“Bu akşam için iyi bir şey almak istedim ama bu elbise için verdiğimin dört katını da veremezdim doğrusu. Mecburen ikinci el satan mağazalardan birine gittik. Cindy’le.”

Todd halen yüzüne bakıyordu. “Buradaysa,” dedi yavaşça. “Ki bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum, düşüneceği tek şey, elbisenin sende çok daha güzel durduğu olacaktır. Olağanüstü görünüyorsun, çok zeki ve komiksin de. Bu akşam yanımda olduğun için çok şanslıyım. Başka hiçbir şeyi dert etme.”

Beth biraz olsun gerginliğinden kurtulduğunu hissetti. Balo salonu oldukça büyüktü ve masalarına ulaşmak için Beth’e

çok uzun gelen bir koridoru geçmeleri gerekti. Masalarında üç çift daha vardı. Anlaşılan Todd buradaki herkesi tanıyordu. Çiftleri Beth'le tanıştırdı, sonra da oturmasına izin vermeden tuttu ve dans pistine götürdü.

Salonun aydınlatmasının hafifliği Beth'in hoşuna gitmişti. Neyse ki dans konusunda sorun yaşamıyordu, Todd'un adımlarına kolayca uyum sağladı.

Orkestra oldukça romantik bir parçaya geçtiğinde Todd onu kendisine doğru çekti. "Hoşuna gidiyor mu," diye sordu usulca.

"Hem de çok."

"Ama hâlâ biraz gerginsin, öyle mi?"

Beth başını iki yana salladı. Elbisenin ikinci el olduğu artık umurunda bile değildi. Hatta derin nefes alamamasını ya da ayaklarının şimdiden acımaya başlamasını da önemsemediği yoktu. "Daha önce bir baloya gitmemiştim. Dans ve yemek... Başka ne var demiştin?"

"Bu akşam sessiz bir açık arttırma da var. Ben ofis için daha çok sanatsal yönü bulunan bir iki şey seçtim." Todd bunu söyledikten sonra güldü. "Kızmayacağını bilsem, hafta sonu gezisini seçerdim. Bembeyaz kumsalı ve masmavi deniziyle bir cenneti çağrıştıran özel bir adadaydı."

"Oh. Kulağa çok hoş geliyor."

Todd başını geriye atıp Beth'in gözlerine baktı. "Fakat dediklerine göre adanın yerlilerinin giyinmeyi yasaklayan bir gelenekleri varmış."

Beth güldü. "Haklısın. Kızardım."

Todd da güldü. "Ben de bunu göze alamadım zaten. Bana tatlı tatlı gülümsemeni tercih ederim. Şu an son derece mutluyum. Seni ne denli istediğimi aklıma getirmemeye çalışıyorum."

Beth gülümsemeyi sürdürdü. Bir erkeğin bu yaşta üstüne düşmesi, on altı yaşındayken düşmesinden çok daha heyecanlı görünüyordu.

Bir saat sonra Beth soyadını unutmuş olduğu Mary Alice'le sohbet ediyordu. Todd ve Mary Alice'nin kocası iş dünyasına dalmış görünüyorlardı. Gerçi Todd sık sık dönüp Beth'e bakıyor ve gülümsüyordu. Zaman zaman da ona dokunma fırsatını kaçırmıyordu.

"Todd senin hastane balosuna ilk kez geldiğini söyledi," dedi Mary Alice, ana yemeğin servis edilmesini bekledikleri sırada. "Komite organizasyonu her yıl biraz daha büyütüyor."

Beth etkileyici salona göz attı. "Oldukça iyi hazırlanmışlar. Umarım istediklerini elde ederler."

"Bütün bu masrafların yanı sıra komite iki milyon dolara yakın bir bağışta bulunacak," dedi Mary Alice. Kırk yaşlarında, yeşil gözlü oldukça hoş bir sarışındı. Beth onun kusursuz uzun tırnaklarını görünce, ellerini kucağına saklamayı tercih etti.

Etrafına bakıp sesini alçaltan Mary Alice, "Doğrusunu istersen, Todd yeni biriyle çıktığını söylediğinde, hepimiz sessizce inledik. Bugüne dek üst üste iki mantıklı cümle kuran bir kadın bulmayı başaramamıştı. Fakat bunu ona da söylediğimizde, Todd senin farklı olduğun konusunda oldukça ısrarcıydı. Şimdi sana bakınca, onun sözlerinin doğru çıktığına çok memnun oldum."

Beth, Mary Alice'in iltifat ettiğinden emin olamadı. Sözlerinin arasında hakaret varmış gibi gelmişti. Yoksa yaşından falan mı dem vurmuştu? Kendisini gösteriye çıkarılmış bir kukla gibi hissediyordu.

Mary Alice uzanıp Beth'in koluna dokundu. "Yanlış bir şey mi söyledim? Şayet öyleyse, Martin canıma okur. Ben seni getirmesine ne kadar sevindiğimi anlatmak istemiştim.

Çok hoş birisin ve umarım Todd ne denli şanslı olduğunun farkındadır.”

Beth güvensizliği yüzünden içinden kendisini azarlayıp duruyordu. En azından Mary Alice’den yaşlı değildi. Bu yaş meselesini unutsa daha iyi olmaz mıydı? “Çok nazıksın,” dedi kadına içtenlikle gülümseyerek.

O gece eve planladıkları gibi tam on iki de gelmişlerdi. Beth bunu söylediğinde, “Tanrım! Balkabağına dönüşmene dayanamazdım,” diye güldü Todd.

Beth onun içeriye girip girmeyeceğinden emin değildi. Bu nedenle anahtarını çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Todd anahtarı elinden aldı, kapıyı açtı ve sanki son derece doğal bir davranışmış gibi içeriye girip salonun ışığını açtı. Sonra da kanepeye geçip Beth’e baktı.

Beth çaresiz geçip Todd’un yanına oturdu. Mademki oturmuşlardı, kafasını kurcalayan her şeyi sormaya kararlıydı. Ancak tek sorun kelimelerin boğazında düğümlenmesiydi. Çocuklar arkadaşlarında kaldıkları için yalnızlardı.

Todd ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını dirseğine kadar katlamıştı. Kolunu kanepenin sırtına attı ve Beth’in saçlarıyla oynamaya başladı. “Çok sessizsin. Yoksa bu gece senin için hain planlarım olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Ne gibi?” Beth o kadar masum bir ifadeyle bakmıştı ki Todd gülmeden edemedi.

“Seni baştan çıkarmaya niyetlenmek gibi.”

“Hiç... Aklıma gelmedi.”

“Çok kötü bir yalancısın. Ve bence bu da oldukça iyi bir özellik.”

Beth kendisini savunmayı düşündüyse de, bunun iyi bir yalancı olduğunu iddia etmek olacağından korkup sustu. Hem Todd haklıydı. Yalan söylemeyi hiçbir zaman becerememişti. “Bugün çok iyi zaman geçirdim,” dedi konuyu değiştirmenin

hayırlı olacağına karar vererek. “Tekne, helikopter yolculuğu, parti... Her şey harikaydı.”

Todd parmaklarını onun ensesinde gezdirdi. “Partideki insanlar ile uyum sağlayamayacağından korkuyordun ama sorun çıkmadı, değil mi?”

Beth başını salladı. “Tanıştığım insanlar son derece kibarlardı.” Beth durakladı. “Galiba Mary Alice’le kocası senin yakın dostların...”

“Evet, onları yıllardır tanırım.”

Beth onun bronzlaşmış kolunu omzuna atmasına aldırmıyormuş gibi görünmeye çalışıyordu. “Mary Alice, benim hakkımda konuştuğunuzdan söz etti.”

Todd omzunu silkti. “Evet. Niçin o kadar gizli bir şey açıklıyormuşçasına endişelendiğini anlamadım. Tabii ki senden söz ettim. Bunun gizli bir yanı yok ki. Seninle çıkıyoruz, öyle değil mi?”

Beth düşündü. Todd ikisini bir çift olarak mı düşünüyor-du? Bütün dostlarına bahsedebileceği, tanıştırabileceği biri... Sevgilisi gibi bir şey...

“Yanılıyor muyum,” diye üsteledi Todd.”

“Hayır.” Beth kararsızlıkla kımıldandı. Todd Graham’la çıkmak... Vay canına! “Şey, çıktığın başka biri var mı?”

“Hayır. Senin?”

Beth onun kendisiyle eğlendiğini düşündü ve güldü ama Todd’un ciddi ifadesinde bir değişiklik olmamıştı.

“Şaka yapmıyorum,” dedi Todd. “Bana göre bu özel bir birliktelik. Senin de böyle düşünüp düşünmediğini doğrusu merak ediyorum.”

Beth kalbinin göğüs kafesinden fırlayacakmışçasına çarp-tığını hissediyordu. “Ben... Sadece seninle çıkıyorum,” dedi cılız bir sesle. “Bir erkekle ancak... Başa çıkabiliyorum.”

“Güzel. Böyle devam etmen hoşuma gider.”

Todd'un ses tonu oldukça sahiplenilen bir havaya bürünmüştü. Bakışlarından sanki bir ısı yayılıyordu ve hiçbir konuda oyun oynamaktan hoşlanmadığı konusunda Beth'i uyarıyordu.

"Sanırım bir süre... Böyle devam etmeye itirazım yok."

"Bunu duyduğuma sevindim. Sanırım bu ilişkinin potansiyeli yüksek. Yüzeyde farklı yaşamlar sürüyor gibi görünüyoruz ama gerçekte birçok ortak yanımız var. Espri anlayışımız aynı ve bence hayata ve insanlara da aynı açıdan bakabiliyoruz. Ayrıca çocuklarını seviyorum ve sanırım onların da bana pek itirazı yok."

"Haklısın... Galiba tek sorun neredeyse seninle aynı yaşta olmam," Bunu söyler söylemez de pişman oldu. Bunu sürekli hatırlatmasına gerek var mıydı sanki?

"Bu kötü bir şey değil."

Todd böyle söylüyordu söylemesine ama bir kez hevesini aldıktan sonra çekip gittiğinde ne olacaktı? Ya o zamana dek Beth ona âşık olmuşsa ne yapacaktı? Onun peşinden gidip yalvaracak değildi? Ona herhangi bir yerde rastlama ihtimali de yoktu. Peki nasıl ayakta kalacaktı?

Todd'la konuşmalıydı. Bu çıkma fikrinin pek de akıllıca olmadığını belirtmeliydi. Ona hayır demeliydi. Tek kelime. Hayır! Her şey için hayır. Todd'la görüşmeye devam ederse, ona tutulması kaçınılmaz bir sondu. Fakat...

Beth, Todd'un yakışıklı yüzüne dikkatle baktı. Bakışları sanki mutluluğunun veya mutsuzluğunun Beth'e bağlı olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Gerçekten onun üzerinde herhangi bir etkisi var mıydı? Hayır, olamazdı.

"Neden korkuyorsun," diye sordu Todd.

"Kalbimi kırmandan."

"Kalbi kırılacak biri varsa, korkarım ben olacağım. Benim Darren'la boy ölçüşmeyeceğime karar verdiğime."

Beth şaşkınlıkla onun yüzüne baktı. “Sen... Sen de mi korkuyorsun?”

“Evet,” diye fısıldadı Todd. Beth onun sesini güçlükle işitti.

“Ama gitmeyi düşünmüyorsun,” öyle mi?”

“Gidecek olursam, seni kaybederim.”

Beth bunu daha önce niçin düşünemediğine şaşırdı. “O zaman ben de cesur davranacağım.”

Todd ona sarıldı. “Korkarsan söyle, korkun geçene dek seni sınımsız tutarım.”

~ ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ~

BETH saçlarını fırçaladı ve tarağını banyonun rafına bıraktı. Saçlarını ne kadar havalandırırsa havalandırsın bu, gergin olduğu gerçeğini değiştirmeyecekti.

“Gergin olmam için bir neden yok,” diye söylendi kendi kendine. Todd’la üç ayı aşkın bir süredir çıkıyorlardı ve artık kendi kendine konuşmaya alışmıştı.

Makyajını son bir kez kontrol ettikten sonra banyodan çıktı. “İyiyim. Her şey yolunda. Todd’la çıkıyorum. Yine... Ve bu da her zamankinden farklı olmayacak.”

İstediği kadar kendine yalan söylesin, gerginliği yatışacak gibi görünmüyordu. Aslında bu her zamanki gibi bir görüşme olsaydı, kendisini daha kolay ikna edebilirdi. Çünkü görüşmelerini belli bir rutine oturtmuşlardı. Haftanın birkaç günü çıkı-

yorlardı. Çocuklar evdeyse dördü birlikte zaman geçiriyor ardından yakınlarda bir yere yemeğe gidiyor ya da yiyeceklerini eve getiriyorlardı. Çok sık olmamakla birlikte Beth'in de yemek yaptığı oluyordu. Ancak Todd onun yeterince yorulduğunu, bir de yemekle uğraşmasını istemediğini söylüyordu. Hafta sonlarıysa yalnız çıkmayı tercih ediyorlardı. Bazen bir tiyatro ya da sinemaya gidiyor, bazen de sadece yemek yiyorlardı. Bir defasında Todd onu Dallas'a, bir country müzik konserine götürmüştü.

Beth aşağıya indi. Todd'la birlikte olmak çok keyifliydi. Onunla başlangıçta fark etmediği kadar ortak noktaları vardı. Birlikte çok gülüyor, politikadan sanata kadar konuşacak birçok şey buluyorlardı. Todd, Beth'in yazacağı makalelerle ilgili muhteşem fikirler veriyordu. Çocuklarla ilişkisiyse mükemmeldi. Ayrıca o ana değin ilişkilerinin fiziksel yanıyla ilgili sözüne sadık kalmıştı. Beth'i bol bol öpüyordu ama hepsi bu kadardı. Aylar önce ilk çıktıkları zaman Beth'in salonundaki yakınlaşma bir daha gerçekleşmemişti. Todd gerçek bir beyefendi ve bu haliyle Beth'i çıldırtıyordu.

Beth içini çekti. Hem Todd'dan daha fazlasını bekliyor, hem de almaktan korkuyordu. Her hafta sonu Todd'dan ayrıldığında, onun kendisini terk ettiğinden korkuyor ama Todd yine arıyordu. Todd'u kendisine çeken şeyin ne olduğunu düşünmekten yorulmuştu. Her seferinde neden geri döndüğünü anlamakta güçlük çekiyordu. Artık en kötüsünün olacağını bekleyerek yaşamaktan bıkmıştı. Bütün bu korkular Beth'i deli ediyordu.

Beth zaman zaman Todd'un hastane balosundan sonra söylediği sözleri düşünmeden edemiyordu. Beth'in, Darren'la boy ölçüşemeyeceğini düşünmesinden ve kalbini kırmasından korktuğunu söylemişti. Beth halen onun niçin böyle bir ifade kullanmış olduğunu anlayamıyordu. Daren'la mutlu bir evlilik geçirmişlerdi ama onunla yaşadığına benzer bir ilişki aramı-

yordu ki. Darren'ın evlendiği on dokuz yaşındaki kız değildi. Hem kendisi hem de ihtiyaçları değişmişti. Darren yaşasaydı, elbette ki ona halen âşık olacaktı ama şimdi onun bir kopyasını beklemiyordu.

Peki ne bekliyordu?

Kendisine dürüst davranabildiği nadir zamanlarda Todd'u istediğini söylüyordu. Todd'u... öylece, olduğu gibi Todd'u. Ancak onun sadece kendisine ait olabileceğinden kuşkuluydu. Kalbinin kırkacak olmasından müthiş kokuyordu ve bu nedenle de kendisini geri çekiyordu. Sürekli tetikteydi. Her an onun artık görüşmemeye karar verdiğini söylemesini bekliyordu.

Peki Todd böyle bir şeyi hiçbir zaman söylemeyecek olur-sa...

Beth bunun düşünmekten de hoşlanmıyordu. Todd'un bir gün bıkağını düşünmek daha kolay geliyordu. Bıkmazsa... İşte o zaman Todd'a âşık olurdu ve bunu düşünmek de Beth'i dehşete düşürüyordu.

Arka kapının çalındığını işitince Beth daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Cindy'i görünce içi rahatladı.

"Oh, nihayet döndük," dedi Cindy kendisini mutfakta iskemleye atarken. "Haziran ayında tatile gitmek mi? Tanrım! Yorgunluktan bittim. Sıcak, kalabalık, en sonunda da yağmur. Düşünebiliyor musun?"

Beth güldü. "Eminim eğlenmişsinizdir."

"Doğrusunu istersen evet. En çok da Mark..."

Beth ikisine birer bardak buzlu çay doldururken Cindy geçirdikleri haftanın değerlendirmesini yaptı. Sonra da kaşlarını kaldırıp Beth'e baktı. "Eee, sevgilinle aran nasıl?"

Beth sevgili sözcüğü nedeniyle irkilse de, "Gayet iyi," diye karşılık verdi. "Jodi'ye bir arkadaşının yanında harika bir iş buldu. Bir reklam şirketi ve Jodi işine tapıyor. Çalışma saatleri uzun ama iyi kazanıyor, üstelik eve de yakın. Şimdiden o alanda çalışmak istediğinden söz etmeye başladı. Matt'e ge-

lince, o da beysbol takımıyla hafta sonu kampına gitti. Yarın akşam dönüyor.”

“O zaman ikiniz baş başa bir sürü zaman geçirdiniz. Peki, hâlâ ondan hoşlanıyor musun?”

“Elbette. Harika biri. Çok düşünceli ve eğlenceli biri.” Gerçekten de sorun ondan hoşlanmamak değildi.

“Bu harika,” dedi Cindy coşkuyla. “Peki, niçin mutluluk cümleleri kurmuyorsun?”

“Kuruyorum.”

Cindy kaşlarını kaldırdı.

Arkadaşını ikna edemediğini anlayan Beth omzunu silkti. “Yani genellikle. Ama hâlâ onun benden ne istediğini düşünmeden edemiyorum. Onun her an sıkılıp gitmesini tetikte bekliyorum ama kalmaya devam ediyor. Bu kuşkusuz muhteşem bir şey ama beni geriyor da. Duygularımı kontrol etmekte zorlanıyorum. Her an gidebilecek birine tutulmaktan korkuyorum. Her neyse, şu an her şey yolunda ve mutluyum.”

Beth bunları söyledikten sonra derin bir nefes aldı ve fırının saatine baktı. “Yarım saate kadar burada olacak. Onun evine gideceğiz. Bana yemek yapacak. Daha önce evine hiç gitmemiştim. Bir çatı katıymış. Gerçek insanların çatı katında yaşadıklarını bilmezdim. Filmlerde olur sanırdım. Oh... Benden geceyi orada geçirmemi istedi ve kabul ettim.”

Cindy birden öksürmeye başladı. Buzlu çayı boğazında kalmıştı.

“İyi misin?”

“Aynı soruyu benim sana sormam gerek,” dedi Cindy normal haline gelir gelmez. “Ne dedin sen? Geceyi onunla mı geçireceksin?”

Beth bunu düşünmemeye çalışıyordu. “Sanırım. Çünkü kabul ettim.” Beth bunu söyledikten sonra iskemlenin üzerindeki çantayı işaret etti. “Yanıma giysi alıyorum.”

“Tanrım! Yani onunla sevişeceksin... İlk kez.”

Beth günlerdir bunu düşünüyordu. Todd'un önünde soyunacak olması düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Nasıl, nasıl yapacaktı? Tabii Todd'un onu çıplak görür görmez kaçmaya çağının da garantisi yoktu.

"Biliyorum," diye mırıldandı Beth. "Bunu düşünmemeye çalışıyorum. Bunu yapmak istemiyorum." Beth mutfakta sürekli dolanıyordu. Birden durup başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Belki de istiyorum ama korkuyorum. Gerçi eninde sonunda bunu yapmam gerekecekse, güvendiğim biriyle olmasını tercih ederim. Todd'a güveniyorum."

"Böyle düşünmene sevindim," dedi Cindy. "Ama ne yalan söyleyeyim şaşırdım da. Kolayca güvenmezsin."

"Evet ama ona gitmesi için birçok fırsat tanıdım. İstedیği kadını elde edebilecek olmasına karşın, kaldı."

"Sen de nedenini anlayamıyorsun," dedi Cindy ellerini masaya yapıştırıp. "Her kadını elde edebilecek bir adamın niçin seni tercih ettiğini düşünüp duruyorsun."

Beth başını salladı. "Beni çok iyi tanıyor olmalısın. Düşüncelerimi okuduğuna göre."

"Bunun rolü var tabii. Ama başka bir nedeni daha var. Senin yerinde olsam, ben de aynı soruyu kendime sorardım. Yerinde olmadığım için dışarıdan bakabiliyorum. Senin için mükemmel bir yanıtım var."

Beth hemen arkadaşının karşısındaki iskemleye geçti. "Söyler misin," dedi yalvarırcasına. "İyi bir şey duymaya ihtiyacım var."

Cindy gülümsedi. "Todd kadınlar konusunda deneyimli biri, değil mi?"

Beth başını salladı.

"O zaman ne istediğini anlamasına yetecek kadar kadınla birlikte olmuştur. Anlaşılan istediği sensin. Bu kadar basit."

Beth ağzını açtı ama birden durakladı. "Bu mantık hoşuma gitti," diye mırıldandı.

“O zaman buna inan ve korkunu yen. Todd mükemmel bir erkek gibi görünüyor. Sana ve çocuklara tapıyor. Bunun muhteşem bir şans olduğuna inan.”

“Ben de böyle düşünmek istiyorum. Ama bu korkmamı engellemiyor. Ona bağlanmaktan korkuyorum. Üzülmekten korkuyorum. Keşke hata yapıp yapmadığımdan emin olabilseydim.”

“Bunu hepimiz isteriz ama sen de biliyorsun ki, yapmadan önce emin olamazsın canım.”

Beth arkadaşının haklı olduğunu biliyordu ama yine de keşke demekten kendisini alamıyordu. O şimdi emin olmak istiyordu. Hata yapmadan önce. Todd’la geceyi geçireceği için, gergin, cesaretsiz ama bir o kadar da heyecanlıydı.

“Peki önlem almak için hazırlıklarını yaptın mı,” diye sordu Cindy sesini alçaltarak.

“Evet, hazırım. Ne alacağıma karar veremedim, o yüzden de üç farklı prezervatif aldım.”

Cindy kendini tutamayıp güldü. “Tanrım! Keşke onları çıkardığında Todd’un yüz ifadesini görebilseydim.”

“Çok komiksin,” diye azarladı Beth arkadaşını ama o da kendisini tutamamıştı. Birlikte epeyce güldüler.

Beth, Cindy gibi sorunlarını paylaşabildiği, akıl alabildiği bir arkadaşısı olduğuna memnundu. Derin bir nefes aldı. Bu akşam her şey yolunda gidecek, sorun çıkmayacaktı. Yetişkin biriydi, değil mi? Üstelik karar da kendisine aitti. Todd geceyi birlikte geçirmelerini önerdiğinde, onun aslında ne teklif ettiğini biliyordu ve buna rağmen kabul etmişti. Ayrıca şayet fikrini değiştirse ve kalmaktan vazgeçse, Todd kabul ederdi. Belki anlayış göstermez, içten içe bozulurdu ama kabul ederdi.

Üç ay boyunca Todd en başında söz verdiği gibi onu zorlamamıştı. Yakınlaşmaları, ilişkilerini bir sonraki aşamaya

taşıyacaktı ve makul olan da buydu. Keşke düşüncesi bile bu denli korkunç gelmeseydi.

“Peki, ya bütün korkularım gerçekleşirse, üstelik bunca yıldır iyi sevişmeyi hiç öğrenememişsem...”

Cindy şaşkınlıkla arkadaşına baktı. “Tanrı aşkına, bir ömür boyu evliydin, iki çocuk yaptın. Nasıl öğrenememiş olabilirsin?”

“Mark’la ilk kez seviştiğinizde sen de böyle hissetmiş miydin?”

Cindy başını salladı. “Ne bahaneler öne sürdüğümü tahmin edemezsin. “Zavallı Mark’ı kahvaltıdan sonra saçma, öğle yemeğinden sonra olmaz, akşam yemeği ağır geldi, diye günlerce süründürmüştüm. Sonunda ona korkularımı anlatmak zorunda kaldım. Korkarım, çok hoş bir anım değil bu.”

Cindy birden saatine baktı ve ayağa fırladı. “Tanrım! Hemen gitmeliyim. Todd’a yakalanmak istemem. Akşam bir bahane bulursun da sevgilin benden bilir, neme lazım.”

Beth güldü. “Saçmalama. Biraz daha otur.”

“Hayır, sadece bir merhaba demeye gelmiştim. Çok bile kaldım. Unutma, geldiğinde bütün ayrıntıları duymak istiyorum.”

Todd saat tam sekizde Beth’in kapısındaydı. Yine dakik davranmıştı. Evlerinin arasındaki uzaklığa karşın, ya zamanında ya da erken gelirdi. Çünkü her seferinde onunla geçireceği zaman için sabırsızlanırdı. Beth’le birlikte olmak, muhtemelen zaman geçirmeyi garantilemek anlamına gelirdi.

Gerçi bu akşam fazlasıyla gergindi. Beklenti, diye söylen-di kendi kendine. Onu kendi evine götürmekten dolayı biraz kaygılıydı. Bugüne dek bu durumdan sürekli kaçınıyordu, çünkü onunla hiç kimsenin rahatsız etmeyeceğinden emin bir şekilde, kendi evinde olduğunda, neler olabileceği konusunda

endişeliydi. Daha doğrusu kendisini kontrol edebileceğinden emin değildi.

Beth her ne kadar davetini kabul etmişse de, Todd kendi kendine onun halen olacaklara hazır olmayabileceğini söyleyip duruyordu. Beth'in hayatından bahsedişine bakılırsa, yaşamına Darren'dan başka kimse girmemişti. Bir başka erkekle birlikte olmak ona çok zor geliyor olmalıydı. Doğru şeyi yaptığından emin olmak istiyor olmalıydı. Aslına bakılırsa bir ilişkide seks doğal bir adımdı ama konu Beth olunca bunun çok daha farklı bir anlamı vardı.

Todd her ne kadar onu çılgınca arzuluyorsa da, beklemeye itirazı yoktu. Beth'in ihtiyacı olan buysa beklemeye devam edecekti. Çünkü onun kocasından sonra yaşayacağı ilk deneyimin mükemmel olmasını istiyordu ve o deneyimi kendisiyle yaşamsını istiyordu.

Todd kapıyı çaldı ve Beth hemen açtı. Üstüne kolsuz bir elbise giymişti. V yaka elbise önden düğmeli ve dolgun göğüslerini ortaya koyacak kadar cüretkârdı. Ayaklarında sandaletleri vardı. Kolaylıkla soyunabilmek istermiş gibi bir kıyafet seçmişti sanki. Düşünce Todd'un birden gülümsemesine yol açtı.

"Oh, hayır. Fazlasıyla mutlu görünüyorsun," dedi Beth, onu içeriye alırken. "Haince planlar yaptın, değil mi?"

Todd gülmekten kendisini alamadı ve ona sarıldı. "İşte benim Beth'im. Her zaman düşündüğü şeyi söyleyiveren. Senin en sevdiğim özelliklerinden biri de bu. Hiç değişmeyeceğine dair bana söz ver."

"Değişemem ki," diye mırıldandı Beth. Onun sarılmasından dolayı titriyordu. Belki de Todd heyecanlandığını düşünüyordu. Oysa dehşete kapılmıştı.

"Demek cesur bir asker olmaya karar verdin. Güvenliğini falan bir kenara atıp savaşıma karar verdin."

Beth geri çekildi. "Aslında güvenliğimi bir kenara atmadım. Daha önce hiç konuşmamıştık ama gidip prezervatif aldım. Ne tür sevdiğini bilmediğim için birkaç çeşit almam gerekti."

Todd onun yüzüne dikkatle baktı. Ne kadar da samimi ve dürüsttü. İşte onu sevmesinin en önemli nedenlerinden biri... Todd birdenbire donup kaldı. Az önce kendi kendine ne demişti? Sevdiği mi... Gerçekten böyle mi demişti? Hayır. Aşk olamazdı. Ona âşık değildi. Hoşlanıyordu, hayrandı, hatta tapıyordu. Evet tapmak... Ancak bu kadar ileriye gidebilirdi.

"Aslında genelleme yapıyordum," dedi Todd. "Ama madem bu konuyu gündeme getirdin, bunu düşünmene sevindim. Gerçi evde de var..."

"Oh."

Todd onun kaygılı ifadesine bakıp yeniden kendisine doğru çekti. "Merak etme. Bu gece olacakları ya da olmayacakları sen yönlendireceksin. Her şey sana bağlı. Sana yemek yapacağım için çok heyecanlıyım. Sana iyi yemek, iyi şarap ve iyi bir arkadaşlık konusunda garanti veririm. Gerisi sana kalmış."

"Söz mü?"

"Yemin ederim."

"Teşekkürler Todd."

Beth onun boynuna sarıldı. Ona inanıyor ve güveniyordu. Todd bu anı hayatının sonuna kadar hatırlayacağını düşündü. Fiziksel yakınlaşmalarındansa, Beth'in kendisine olan inancı önemliydi.

"Yemek mükemmeldi," dedi Beth kadehini eline alıp masadan kalkarken.

Todd neredeyse nereden anladığını sormak üzereydi ki vazgeçip gülümsedi. Sonuç olarak Beth somon balığının tadına doğru dürüst bakmamıştı. Masadaki konuşmaları da tutarsızdı. Ya uzun süre susmuş ya da birbiri ardına ilgisiz cümle-

ler sıralamıştı. Sinir krizi geçirecek kadar gergin olduğunu anlamak için onu çok iyi tanıması gerekmiyordu. En iyisi ne denli gergin olduğunu fark ettiğinden hiç söz etmemekti. Şayet yatıştığını hissederse bir adım atardı.

“Beğendiğine sevindim.”

“Ortalığı toplamana yardım etmemi ister misin? En azından masayı toplayabilirim.”

“Öylece kalsın,” dedi Todd. “Daha sonra ilgilenirim. Niçin salona geçmiyoruz? Güneş batıyor, manzara seyretmeye değer oluyor.”

“Tamam.”

Beth boydan boya pencereye yönelen Todd’u takip etti. Houston’un ışıkları gerçekten de görülmeye değer bir manzara oluşturmuştu.

“Evinin konumu ters istikamette olsaydı sanırım Sugar Land’e bakardı,” dedi Beth.

“Muhtemelen.”

Todd bara geçip birer kadeh konyak doldurdu. Beth’in bir yudumdan fazla alacağını tahmin etmiyordu ama en azından elinde tutacağı bir şey olurdu.

“Salonun harika,” dedi Beth, Todd elinde kadehlerle yaklaşırken. “Herhalde dekoratörün vardır, değil mi?”

Todd etrafına şöyle bir baktı. “Doğru,” dedi.

“Çok güzel.”

“Söylemiştin.”

Beth kadehi eline aldı, sonra dönüp kanepeye ilerledi. Kanepenin kenarına oturdu ama Todd yanına gelince birden ayağa fırladı. Ardından Todd’a hafifçe gülümsedi ve yeniden pencerenin kenarına gitti. Konyağını koklayıp, “Teşekkür ederim,” dedi bardağı işaret ederek. “Vay canına! Kuvvetli bir şeye benziyor.”

“Oldukça iyidir.”

“Beni sarhoş etmeye mi çalışıyorsun?”

Beth oldukça ciddi bir ifadeyle sormuştu ama Todd havayı yumuşatmak için gülümsedi. “Hayır Beth. İstemiyorsan içmek zorunda değildi. Sadece elinde tut. Ya da kokla. Güzeldir.”

“Pekâlâ.” Beth küçük bir yudum aldı, gözlerini kırıştırdı sonra başını salladı. “Haklısın. Hoşuma gitti.”

Beth yeniden kanepeye gidip oturdu. “Belki de yapmalısın,” diye mırıldandı.

“Neyi?”

“Beni sarhoş etmeyi denemelisin. Bu her şeyi kolaylaştırır.”

“Neyi kolaylaştırır Beth?”

Beth yüzünü buruşturdu. “Biliyorsun işte,” dedi. “Bu gece yapmamızı planlamamış mıydın? Şeyi...”

Todd gülmek için kendini güçlükle tutuyordu. Yine de ifadesinin ciddi görünmesi için kendini zorladı. Beth o kadar tatlıydı ki, ona hayranlık duymamak elinde değildi. Onu kollarına alıp sakinleştirene dek öpmek için çaba göstermesi gerekti. Beth’in zamana ihtiyacı vardı. Todd ona gerek duyduğu kadar zaman vermeye kararlıydı.

“Şeyi,” diyerek kaşlarını kaldırdı Todd. “Şey nedir?”

Beth kaşlarını çatarak Todd’a baktı. Bakışlarında Jodi ile Matt’in birbirleriyle anlaşımadıklarında kullandıklarına benzer bir ifade vardı. “Bu gece bizim... Yani yatmamızı istediğini sanıyordum.”

“Oh, şimdi anladım.” Todd düşünürmüş gibi yaptı. “Ben elbette bu akşam seninle sevişebilmeyi umuyordum ama doğrusunu istersen herhangi bir plan yapmadım.”

Beth bir süre onun yüzüne baktı. “Korkarım bunu yapamayacağım. Benim deneyimim yok. Aslında bütün o kadın dergilerini okudum, inan bana. Fakat yine de hazır değilim ve... Özür dilerim.”

Todd kanepenin diğer ucuna oturdu ve eliyle yanını işaret etti. “Niçin yaklaşmıyorsun?”

Beth ona bir süre baktı sonra biraz yanaştı. Todd uzansa ona dokunabilirdi ama yapmadı. Onun erkekler konusunda bu denli çekingen olmasına şaşırmadan edemiyordu. Neredeyse yarı yaşında olan kızlar bile onun kadar çekingen davranamazdı.

Todd üç ay önce otuzlu yaşlarda bir kadınla yemek yiyeceğini öğrendiğinde içini bir sıkıntı basmış, randevuya gelmemek için mazeret arayıp durmuştu. Şimdiyse bir başkasıyla birlikte olmayı aklından bile geçiremiyordu. “Sana teşekkür etmeliyim,” diye mırıldandı.

Beth ona döndü. Dizleri Todd’un bacağına dokunmuştu. Todd onun dizlerini okşamamak için kendisini güçlükle tutuyordu.

“Ne için?”

“Beni hayatına aldığın için. Beni eski hatalarımdan kurtardığın için. Başka bir yaşamın varlığını keşfetmeme izin verdiğin için. Bana karşı oldukça cömert davrandın ve bunu takdir etmemem mümkün değil.”

Beth konyağından bir yudum aldı sonra da kadehini sehpanın üstüne bıraktı. “Ben aslında bir şey yapmadım. Dışarıya çıktığımız zamanlar benim ödememe hiç müsaade etmedin. Yemek yapmama da izin vermiyorsun.”

Todd başını iki yana salladı. “Bunun parayla ilgisi yok, Beth. Paylaşmakla ilgili. Bana kendi dünyanı açtın. Çocuklarını ve seni tanımama izin verdin. Bir aile yaşamının güzel bir deneyim olabileceğini sizinle öğrendim. Sevginin ne anlama geldiğini sizinle öğrendim. Sana ailemden ve yaptıkları kısa süreli evliliklerden söz etmiştim. Senin Darren’la paylaştığın evliliğini dinlemek beni şaşkına düşürdü ama aynı zamanda içimi ısıttı.”

Beth uzun süre onun yüzüne baktı. Koyu lacivert gözleri pırl pırl parlıyordu. “Çocukluğundan söz ettiğinde çok şa-

sırmıştım. Bir anne ya da babanın çocuğunu ihmal etmesini aklım almıyor.”

“Çünkü çocuklarını seviyorsun. Onlar da sevildiklerini biliyor. Çocukların için gösterdiğin çabaya saygı duyuyorum. Beni bile sevginin gerçekten var olduğuna inandırdın.”

Beth’in ağzı bir karış açılmıştı. “Gerçekten mi?”

Todd bir an onun soluk soluğa kaldığını sandı. Belki de ona öyle gelmişti. “Evet,” dedi başını sallayarak. “Yakın zamana dek aşkın varlığına da inanmazdım.”

“Peki, bütün o genç kızlar...”

Todd gülümsedi. “Lütfen onlardan genç kadınlar diye söz edebilir misin? Yoksa insanlar bir zamanlar liselilerle falan çıktığını düşünecek.”

Beth’in dudakları hafifçe titredi. “Özür dilerim. Peki ya o genç kadınlar? Onlardan hiç birine âşık olmadın mı?”

“Onlar âşık olmak için değildi.”

Beth oturduğu yerde kımıldandı. Todd onun hafifçe yaklaştığını hissetti. Fakat Todd onun ne yaptığının farkında bile olmadığından emindi. Gözleri petrol mavisine dönüşmüş gibiydi. Todd bir an o gözlerin içinde kaybolmayı istedi. İstekleri bununla da sınırlı değildi. Beth’i bütün bedeniyle sarmak, ona hayatı boyunca hiç yaşamadığı şeyleri yaşatmak ve kendisinden başka hiçbir şey düşünmeyip ismini haykıracağı bir boyuta taşımak istiyordu.

“Bundan nasıl bu denli emin olabiliyorsun? Bazen âşık olduğumuz insanları kendimiz seçemeyiz. Bazen bir de bakarız ki âşık oluvermişiz.”

“Benim hiç başıma gelmedi,” dedi Todd. “Hiç birine bağlanamadım. Onlarsa benim imkânlarıma karşı koyamadılar.” Todd bunu söyledikten sonra uzanıp onun dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Beth içini çekti. “Ben de sana karşı koyamıyorum.”

“Neden karşı koymak istiyorsun ki?”

“Çünkü mantıklı olan bu.”

Todd onun saçlarıyla oynamaya başladı. “Mantıklı davranmanı istemiyorum. Ayakların yerden kesilsin istiyorum.”

“O zaman ayaklarımı yerden kes,” diye fısıldadı Beth.

Todd onun aralık dudaklarını dudaklarıyla hapsederken, bütün bedeninin kasıldığını hissetti.

~ ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM ~

BBETH, Todd'un peşi sıra yürüdü. İyi haber, kendisine sürekli nefes alması gerektiğini söylemiyordu. Çünkü zaten soluk soluğa kalmıştı.

Gerçekten bunu yapacaklar mıydı? Bunu yapabilecek miydi? Belki de Todd'a fikrini değiştirdiğini söylese iyi olurdu. Ancak kendisi de istiyordu.

Todd duraklayıp Beth'in elini tuttu ve yatak odasının kapısını açtı. Kapının yanındaki ışığa dokundu. Birden birkaç ışık birden yandı ve geniş oda ısıltı ısıltı aydınlandı. Beth kocaman yataktan gözlerini ayıramadı. Dört kişi birbirine dokunmadan rahatlıkla yatabilirdi. Neyse ki yatağın ve odanın geniş olmasının bir avantajı vardı. Beth ondan kaçmaya kalkacak olursa, manevra yapacağı alan genişti.

“Kurban edilecekmiş gibi görünüyorsun,” dedi Todd gülümseyerek. “Biliyorsun, hâlâ vazgeçebilirsin.”

Beth onun inanılmaz düzgün yüz hatlarını inceledi. “Hayır, ben istiyorum.” Her ne kadar neler olacağından korkuyor olsa da, Todd’dan hoşlanıyor ve ona güveniyordu.

“Ama yine de konuşmamız gereken birkaç konu olduğunu düşünüyorum,” dedi Beth. Odada oturacak bir yer olup olmadığı görmek için etrafına bakındı. Yataktan başka oturacak bir yer yoktu. “Niçin biraz oturmuyorsun,” dedi Todd’a.

“Pekâlâ.”

Todd’un gayet kendinden emin bir havada gidip yatağa oturması Beth’in sinirlerini bir an için alt üst etmişti. Niçin o da biraz olsun gergin değildi? Gerçi o da gergin olsaydı, bu başlarının iyice dertte olduğu anlamına gelirdi. Birinin sakın kalması ve olayı yönetmesi gerekiyordu, değil mi? Beth için içkti. Hiç de kolay olmayacaktı.

Pencereye gidip manzaraya baktı. Salondaki kadar güzel bir manzara vardı. Birden perdelerin açık olduğu aklına geldi. Hemen perdeleri çekti.

Sonra Todd’a doğru yürüdü ama durduğu yerde duramıyordu. Yeniden dolaşmaya başladı. “Ben otuz sekiz yaşımdayım,” diye başladı.

“Kaç yaşında olduğunu biliyorum Beth.”

“Evet ama bilmek başka, gerçekten bunun bilincinde olmak başka. Otuz sekiz yaşında bir kadını çıplak gördün mü hiç? Tabii şu günde on beş saat çalışan kusursuz vücutlu kadınlardan bahsetmiyorum. Gerçek kadınlardan söz ediyorum.”

Todd gülümsedi. “Seni çok güzel buluyorum. Seni çıplak görmek ve sana dokunmak istiyorum. Bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyor.”

Beth başını salladı. “Demek görmedin.”

“Neyi görmedim?”

“Otuz sekiz yaşında bir kadını çıplak görmedin. Sen heyecanlanırken, ben endişeden ölüyorum. O nedenle ışıkları kapatmamızı öneriyorum.”

“Hayatımda ilk kez hiç söylemediğim bir şeyi ikinci kez söylemek zorunda kalıyorum Beth. Bunu yapmak zorunda değiliz.”

Beth başını iki yana salladı. “Hayır, yapmamız ve bu sıkıntıdan kurtulmamız gerekiyor.”

“Tanrım! Bunun kurtulmamız gereken bir sıkıntı olduğunu mu düşünüyorsun? Beth...”

“Hayır, hayır! Ben başlangıçtan söz ediyorum. Daha sonra eminim ikimizin de hoşumuza gidecek.”

Beth bu kez yalan söylüyordu. Orada öylece yatıp, başka bir yerde olmayı dileyeceğini biliyordu. Başka bir beklentisi yoktu. Ancak düşüncelerini ve beklentilerini Todd’la paylaşacak değildi. Bu kadarını yapamazdı.

“Biliyorum şeyden söz etmiştik. Prezervatiften. Ben herhangi bir önlem almadığıma göre...”

“Ben alırım. Sorun değil.”

“Sanırım hepsi bu. Bir de... Ben Darren’dan başka biriyle birlikte olmamıştım. Yani muhtemelen biliyorsundur ama bilmiyorsan diye söylemek istedim. Bu nedenle de her şeyi yanlış yapmış olabilirim. Yani engin bir deneyimim yok. Şayet yanlış davrandığımı düşünürsen, bunu bana kibarca söylemeni tercih ederim. Birden kahkahadan kırılman falan... Şey, herhalde korkudan ödümü koparır.”

“Beth, çok fazla endişelenmiyor musun?”

Beth, Todd’un sesini işitince irkildi. Arkasında duruyordu. Beth bir şey söyleyemeden onu kollarına alıp öptü. Beth onun tahrik olduğunu anlamakta gecikmedi. Bütün o saçma sapan konuşmalarına, güvensizliğine rağmen hâlâ istiyordu demek. Bunu bilmek biraz olsun içini rahatlatmıştı.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı Todd, onun boynunu öperken. “Seni başından beri istiyorum. Beni hortumla suladığında bile seni istiyordum. Matt hastayken ve sen de gözlerin yaşlı kapıyı açtığında da. Ne olursa olsun, nerede olursak olalım, seni istemeye devam ettim.”

Todd bunları söyledikten sonra Beth’in elbisesinin ilk düğmesine uzandı sonra elini çekti. “Her ne kadar seni çok istesem de, senin kurallarına uymaya gönüllüyüm.”

Beth onun ne demek istediğini önce anlayamadı, sonra gidip ışığı kapattı. Oda birden karanlığa bürünmüştü. Beth birkaç saniye bekleyip gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Karanlık dağılmamıştı. Yatağın yerini biliyordu ama sonuç olarak yabancı bir odadaydı ve eşyalara çarpmak istemiyordu.

“Seni bulmam için bir şey söyler misin?”

“Buradayım,” dedi Todd.

Beth onun sesini takip etti ama ayağını bir şeye çarptı.

“İyi misin,” diye sordu Todd kaygılı bir ses tonuyla.

“İyiyim,” dedi Beth, sesini normal çıkarmaya çalışarak. “Neredesin?”

“Burada.”

Todd’un sesi yatağın diğer yanından geliyordu.

“Oh. Geliyorum.”

Beth kollarını uzattı ve yatağın diğer yanına doğru yöneldi. Birden elleri ona dokundu. Hemen geri çekti. “Sen... Giysilerini mi çıkardın?”

“Sadece gömleğimi. Yeniden giymemi ister misin?”

Beth yüzüne kanın hücum ettiğini hissetti. “Hayır, elbette hayır.”

Beth bunun tahmininden de zor olacağını anlamıştı. Hatta korkunç şeyler olacaktı. “Ben, sadece irkildim,” dedi. “Hepsi bu. Gömleğini çıkarmana sevindim.”

Todd’un eli ilkin elini tuttu, sonra koluna uzandı. Gel uzan buraya ve rahatla.”

Rahatlamak mı? Todd şaka mı yapıyordu? Çığlık çığlığa bağırarak odadan kaçmamak için kendisini güçlükle tutarken rahatlamak mı? Daha fazla dayanamayacaktı. Yataktan kalkmak için bir hamle yaptı ve birden başı Todd'a çarptı. Herhalde yüzüne çarpmış olmalıydı, Tanrım acımış mıydı acaba?

"Çok özür dilerim."

"Sorun değil."

Beth gözlerinin dolduğunu hissedebiliyordu. Ancak alnını çarptığı için falan değil. Bunun işe yaramayacağını anladığı için. Yapamayacaktı.

"Kımıldama," dedi Todd yumuşacık bir ses tonuyla. "Ben geliyorum."

"Tamam."

Todd'un kolları birkaç saniye sonra Beth'i sarmıştı. Beth onun soluğunun hızlandığını ve elbisesinin altından belini, kalçasını okşadığını fark ediyordu ama hiçbir şey hissetmiyordu. Sanki uyuşmuş gibiydi. Korkudan ölecekmiş gibi bir çığlık attı.

Todd birden onu bıraktı ve bir iki saniye sonra da oda aydınlandı.

Beth, Todd'un dikkatle kendinse baktığını gördü. "Özür dilerim."

Todd sesini çıkarmadı. Beth'i uzun uzun inceledi.

"Ne düşünüyorsun," diye sordu Beth. Hâlâ korku içindeydi. Ne yapacağını bilemiyordu. Todd'un nasıl davranacağını bilememek de çok rahatsız ediciydi. Toparlanıp gitmesini isterse ne yapardı?

"Daha fazla zamana ihtiyacın olduğunu düşünüyorum," dedi Todd.

"Hayır, beklemek istemiyorum. Öylece devam edemez miyiz ve bir an önce bitiremez miyiz?"

"İlk kez sevişmemizin böyle olmasını hayal etmedim," dedi Todd. Senin de hoşuna gitmesini istiyorum. Sevişmek, bir

an önce bitirilmesi gereken bir görev değildir. Sevişmek tutku-
lu, duygusal bir deneyimdir. Paylaşılması gerekir.”

Beth başını salladı. Alnı yine Todd’a çarpmıştı. “Oh. Özür
dilerim.”

“Sorun değil.”

“Galiba bir taksi çağırsak iyi olacak.”

“Taksi mi? Niçin peki?”

“Eve gitmem için.”

“Bunu aklından bile geçirme,” dedi Todd. Sesi kızdığını
anlatıyordu.

Beth onun yataktan kalktığını ve gömleğini giydiğini fark
etti.

“Elbiseni çıkar.”

Beth şaşırmıştı. Yataktan kalktı. Soyunmasını mı istemiş-
ti? Birkaç saniye sonra Todd yanına gelmişti. “Bunu giy. Daha
rahat edersin.”

“Nedir bu?”

“Bir bornoz.”

Beth çabucak elbisesini çıkardı ve bornozu el yordamıyla
bornozu giydi.

“Şimdi ne olacak,” diye sordu Beth.

“Bütün olanları unutacağız,” dedi Todd onun gözlerinin
içine bakarak. “Ayrıca öyle bakma. İlişkimizden değil, seksten
söz ediyorum. Şimdi salona gidip eski filmlerden seyredece-
ğiz. Muhteşem bir koleksiyonum var. Sonra uykumuz gelince
buraya döner, birbirimize sarılıp uyuruz. Sevişmek umurumda
bile değil, yanımda uyumanı istiyorum. Sana sarılmak ve ya-
tağımda seninle uyanmak istiyorum. Anlaştık mı?”

Beth ağlamaya başladı ama üzüntüden değildi. Todd belki
niçin bu denli korktuğunu anlayamamıştı ama ne kızmış ne de
hayal kırıklığına uğramıştı. Aksine sabırlı ve anlayışlıydı. Ona
minnet duymaması mümkün müydü?

“Teşekkür ederim.”

Todd gülümsedi ve Beth'in poposuna hafifçe vurdu. "Hadi bakalım. Gidip romantik bir film seçelim."

On beş dakika sonra kanepeye yerleşmişlerdi. Beth içmek için beyaz şarap tercih etmişti. Film olarak *Sabrina*'yı seçmişlerdi. Beth şarabını yudumlarken kendisini sıkıca sarmış olan Todd'un güçlü kollarında gevşemişti. Todd'la tanıştığı için çok şanslıydı. O mükemmel bir erkekti.

Beth biraz sonra kadehini sehpanın üzerine bıraktı. İçinde bir sıcaklık hissediyordu. Gerçi bu şaşırtıcı değildi çünkü doğru dürüst yemek yememişti. Biraz başı da dönüyordu. Kesinlikle sarhoş olmadığından emindi, sadece biraz gevşemişti.

Dönüp Todd'a baktı. Filme odaklanmış gibi görünüyordu. Onun güçlü profilini inceledi. Hiç düşünmeden uzanıp yanığının öptü.

Todd dönüp ona gülümsedikten sonra yine bakışlarını televizyona çevirdi. Bu kez Beth onun kulağını ardından boynunu öptü.

"Ne yapıyorsun?"

"Sen filmi seyretmeye devam et."

"Konsantre olmamı güçleştiriyorsun."

Beth birden cesaretini bulduğunu hissetti. Şarabın etkisi olmalıydı.

"Sadece güç demek. İmkânsız değil."

"Oh. Neredeyse imkânsız."

"Gerçekten mi?"

Beth oturduğu yerde kımıldandı ve sonunda kendini Todd'un kucağında buldu. Eğilip Todd'u öptü. "Sen seyretmeye devam et," diye fısıldadı.

"Yapamam. Televizyonu kapattın."

"İstersen çekilebilirim."

"Böyle kal. Filminden daha çok hoşuma gitti."

Beth ellerini onun göğsüne yerleştirdi ve Todd'u öpmeyi sürdürdü. Todd'un inlediğini hissetti. Onun tahrik olduğunu

fark etmek iyice cesaretlenmesine yol açtı. Daha önce onu engelleyen her neyse ortadan kaybolmuştu.

Bu arada Beth'in üstündeki bornoz sıyrılmıştı. Todd becerikli parmaklarıyla sutyeninin kopçasını açtı. Elleri bir anda göğüslerini okşamaya başladı. Beth nefes nefese kalmıştı. Onun ismini fısıldadı.

"Seni istiyorum," dedi Todd.

"Ben de seni istiyorum."

Todd sutyenini tuttu. "Lütfen çıkar şunu."

Beth bir an tereddüt etti. Sonra sutyenden kurtuldu.

"Mükemmel olduğunu biliyordum," diye fısıldadı Todd onu iyice kendisine çekerken.

Beth onun göğüslerini öptüğünü hissederken, eskisi kadar korkmadığını fark etti. Aksine soluk soluğa kalmıştı. İkisi de birbirini istiyordu ve gerisinin hiçbir önemi yoktu.

"Ayağa kalk," dedi Todd, boğuk bir sesle.

Beth sendeleyerek kalktı. Todd'un iç çamaşırını çekip çıkarmasını sabırsızlıkla bekledi. Todd onu yeniden kucağına oturttu.

"Kendini bana bırak," dedi Todd, Beth'in dudaklarına uzanırken.

~ ON BEŞİNCİ BÖLÜM ~

TODD şafak sökerken uyandı ve Beth'i uyurken seyredebilmek için perdeleri araladı. Beth yan tarafına dönmüş, bir kolunu dışarıya çıkarmış, diğerinin üstüne yatmıştı.

İnanılmaz bir gece geçirmişlerdi. İlk koltukta sonra yerde ve en sonunda da yatakta sevişmişlerdi. Aralarda saatlerce konuşmuşlardı. Todd bir saat ya uyumuş ya uyumamıştı ama hiçbir yorgunluk hissetmiyor, hatta kendisini oldukça zinde hissediyordu. Yıllardır olmadığı kadar enerjikti. Kendisini hiç olmadığı kadar tam hissediyordu.

Beth'e bakarken kendi kendine gülümsedi. Saçları dağılmış, bir tutam kırmızı parıltıya dönüşmüştü. Beyaz teni hafif sızan gün ışığında parlıyordu. Todd'u defalarca kendisinin daha önce çıktığı genç kadınlardan farklı olduğu konusunda uyarmıştı. Haklıydı. Çünkü o herkesten farklı bir kadındı.

Bedeninde hamileliğin getirdiği izler olmasına karşın, Todd onunki kadar güzel bir vücut görmemişti. Canlı, sağlıklı, bir erkeğe bambaşka duygular tattıran bir vücut.

Todd hayatında ilk kez seks yapmakla sevişmek arasındaki farkı anlamıştı. Sevişmenin ilk kez sadece fiziksel bir şey olmadığını fark etmişti. Onunla daha önce varlığından habersiz olduğu ilkleri yaşamıştı. Beth'le birlikteyken, sadece bedenleri değil ruhları da sevişmişti. Hayatında ilk kez biriyle sevişmeden önce onu her bakımdan tanıyana dek sabretmeyi göze almıştı. Beth'le sevişmek onun bir parçası olmak demektir. Beth de onun bir parçasıydı. Böyle hissediyordu.

Todd onun saçlarında parmaklarını gezdirdi. Ona ihtiyacı vardı. Onun yanında olmasına ihtiyacı vardı. Onun yanında uyanmaya, onun her an yanında olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı. Onun her türlü ihtiyacına cevap vermek, onu ve ailesini korumak istiyordu.

Todd yataktan kalkıp pencereye gitti ve sabahı izlemeye koyuldu. Hayatı boyunca ne âşık olmuş, ne de aşka tanıklık etmişti. Ancak olan olmuş ve Beth onu aşkla tanıştırmıştı. Oysa birçok nedenden dolayı ona âşık olmayı istemezdi. Birincisi mükemmel bir evlilik yaşamıştı. Darren hayatta olsaydı, Beth onunla birlikte olacaktı, Todd'la değil...

Peki, bir hayaletle rekabet edebilecek miydi? İmkânsız bir sonuca ulaşmışlardı. Beth kocasını unutup kendisini sevebilecek miydi?

İkinci ve daha önemli bir neden Beth'in çocukları ve sorumluluklarıydı. Todd sadece iş hayatını bilirdi, aile hayatı ona oldukça yabancıydı. Sürekli üvey anneler, üvey babalarla yaşamıştı. O hayat hatırlamak bile istemediği felaket dönemleriydi. Şimdi bu riski göze alabilir miydi?

Todd bir an önce Beth'i uyandırmak ve kaygılarını onunla paylaşmak istiyordu. Ona âşık olduğu gerçeği dehşete düşmesine yol açmıştı. Beth'in başından itibaren kuşkuları vardı.

Belki de ilişkilerini sorgulamakta haklıydı. Beth sadece haftada birkaç gün görüşmeleri konusunda bile sorun yaşarken, sürekli bir ilişkiye gönüllü olabilecek miydi?

Hayatı boyunca aşkın varlığını inkâr etmişti. Çünkü böyle bir ortamı hiç solumamıştı. Bugüne dek kısa süreli ilişkiler kurmasının bir sebebi de bu olmalıydı. İlişkini ciddileşmesinden korkmuştu. Kendini geri çekmişti, çünkü hiç kimsenin onu istediği kadar sevemeyeceğinden kaygılanmıştı. Birisi sevse bile bu konuda ne yapacağını, nasıl adım atması gerekeceğini de bilemezdi doğrusu.

Beth maddi imkânlarından hiç etkilenmemişti. Hayatından memnundu ve fazlasında gözü yoktu. Darren'ın sağladığı imkânların yeterli olduğunu düşünüyordu. Beth biriyle yaşamını birleştirmek istese bile, Todd'u düşünmezdi. Ona göre Todd kısa süreli ilişkiler yaşayan bir playboydan başkası değildi. Böyle düşündüğü için onu suçlayamazdı. Çünkü doğrudu.

Todd başını iki yana salladı. Beth bir gün birini yaşamına almak isterse, mutlaka Darren gibi birini bulacaktı. Orta sınıftan mazbut, güvenilir bir adamı. Todd derin bir nefes aldı. Beth istese bile kendisi onunla yaşamını birleştirebilir miydi peki? Bundan çok emin değildi. Benliğinin derinliklerinde bir aileye bağlanmaya gönüllü olabileceğini sanmıyordu. Bu da Todd'u dünyanın en alçak adamı yapıyordu.

Belki de en büyük iyilik Beth'den ayrılmak ve onun yaşamına kaldığı yerden devam etmesine izin vermektir. Elbette onu unutmakta büyük bir sorun yaşırdı. Hatta unutmasının mümkün olmayacağından emindi. Dönüp yatağa baktı. O kadar güzeldi ki. Zeki, komik, dürüst...

Todd ona bakarken göğsünün sıkıştığını hissetti. Onu seviyordu? Elinden kayıp gitmesine nasıl izin verirdi?

Peki, ne tür bir adam olduğunu bile bile kalmasını nasıl isteyebilirdi?

Beth yatakta kımıldandı. Sonra birden gözlerini açtı. İlk neredede olduğunu düşündü sonra hatırladı. İnanılmaz bir adamla inanılmaz bir gece geçirmişti.

Yatakta doğruldu, sonra halen çıplak olduğunu anlayınca pikeyi vücuduna sardı. Yatağa döndüklerinde Todd'a bugüne dek hiç çıplak uyumadığını söyleyecek ve kalkıp yanında getirdiği geceliğini alacaktı. Fakat Todd onu yeniden okşamaya başlayınca kendisini kaybetmişti. Muhteşem bir adamdı. İçinden bir an suçluluk hissetti. Önceki gece bir başka erkeğe kendini bütün varlığıyla vermişti. Hayır. Böyle düşüncelere yenilerek bu güzel sabahı mahvetmeyecekti. Muhteşem bir gece geçirmiş ve mutlu olmuştu. Bunu hiçbir düşünce bozamazdı.

Todd odada yoktu. Mutfakta olabilir miydi? Kahvenin ve domuz pastırmasının kokusu bu düşüncesini doğruluyordu. Önceki akşam hiçbir şey yememişti. Şimdiyse karnı zil çalıyordu.

Yataktan kalkıp önceki akşam giydiği bornoza uzandı ama alamadan Todd'un kapıda dikildiğini fark etti. Üstünde sadece kot pantolonu vardı. Tıraş olmadığı için çenesi kararmıştı. Hayatında gördüğü en yakışıklı erkekti. Bu arada Todd gülmüsedti. Beth birden elinin ayağının boşandığını hissetti. Önceki geceyi onunla geçirmişti.

"Günaydın. İyi uyudun mu?" Todd'un sesi seksi ve kısık gelmişti.

"Evet ama yettiğini söyleyemem."

"Benim için de öyle. Ama bence değerdi."

"Oh. Ben de şikâyetçi değilim zaten."

Beth ancak o zaman Todd'un elindeki tepsiyi fark etti. Bu arada Todd tepsiyi getirip yatağın ortasına koydu. Tost, omlet, domuz pastırması meyve suyu ve kahve.

"Oh, oldukça etkileyici," dedi Beth. Birden Todd'un evine getirdiği bütün kadınlara böyle birinci sınıf hizmet verip ver-

mediğini düşünmeden edemedi. Nedense bu düşünceden dolayı huzursuz olmuştu. Önceki akşamın Todd için de özel olmasını istediğini kendisinden saklayacak değildi.

“Pek yemek yapmam,” dedi Todd. “Ama kahvaltı konusunda uzmanlaştım.”

Beth dilini tutması gerektiğini biliyordu ama yine de dayanamadı. “Ah. Demek kadınlara kahvaltı hazırlamak hoşuna gidiyor.”

Mavimsi gri gözler öyle yoğun baktı ki, Beth yerinde huzursuzca kımıldandı.

“Kimseye kahvaltı hazırlamam. Normalde kahvaltı da yapmam. Genellikle saat kaç olursa olsun eve dönerim. Yalnız... Ne başkasının yatağında uyanmayı ne de bir yabancıya benim yatağımda uyanmasını severim.”

Beth, üst üste gözlerini kırptı. “Benim de gitmemi istiyordun,” diye fısıldadı. “Ben anlayamadım. Geceyi geçir dediğinde, bütün geceyi kast ettiğini sanmıştım. Sen sadece seksten mi söz etmiştin? Ben...”

Beth utanç içinde kıvranıyordu. Yine kendisini aptal durumuna düşürmüştü. Kahretsin! Böyle olduğunu bilmiyordu. Demek insanlar sevişiyor, sonra da diğeri gidiyordu. Bir yerde hata yapacağını biliyordu ve yapmıştı. İnsanların onu bir yere kilitlemesi gerekiyordu. Yine yanılmış, affedilmez bir yanılığa düşmüştü.

“Kes şunu Beth.” Todd yanına gelmiş ve elini dudaklarına götürmüştü. “Yatağımda bir yabancı görmek istemediğimi söyledim. Daha önceki hayatımdan söz ediyordum. Senden değil. Seni elbette yatağımda istiyorum. Benim yatağımda uyandığına memnunum.”

Beth ona dikkatle baktı. Sözleri ve dudakları etkisini göstermiş, içi rahatlamıştı. Todd böyle tıraşsız, duş almamış haliyle dünyanın en çekici erkeği gibi görünse de, o playboy

Todd Graham'dan çok farklıydı. Kalbini çalan mükemmel adamdı sadece.

Beth'in beyni sürekli çalışıyordu. Bu arada Todd bir şey söylemiş o da otomatik bir yanıt vermişti. Ardından Todd kahvesini doldurmuş, Beth de yudumlamaya başlamıştı. Ne yaptığının farkında bile değildi. Beyni o cümleye odaklanmıştı. *Kalbini çalan mükemmel erkek. Kalbini çalan...*

Bu doğru muydu? Dün gece olanlar, bu denli etkilenmesi, sonra duygularına yenilmesi... Todd kalbini mi çalmıştı? Ona âşık mı olmuştu?

Beth tostunu ısırdı ama yutamıyordu. Todd'a yalnızca kendini değil kalbini de sunmuştu demek. Ona âşık olmuştu. Lokması halen ağzının içinde duruyordu.

Paniğe kapılmıştı. Bir an önce buradan çıkmalıydı Hemen! Kendine güveni yoktu. Aptalca bir şey söylemeden ya da yapmadan buradan kaçmalıydı. Bunun nasıl yapabildiği? Elbette elinde değildi ama Todd Graham'ın âşık olmaması gereken tek adam olduğunu bilmiyor muydu? Duygularıyla hareket etmişti. Artık beynini kullanmanın vakti gelmişti.

Kendine geldiğinde, Todd'un, "Ne düşündüğünü biliyorum," dediğini işitti. Başka ne söylemişti acaba? "Ben de olanlardan dolayı şaşkınım." Todd halen biri elini tutuyor, tutmakla da kalmıyor okşuyordu.

"Bunun özel bir paylaşım olacağından emindim ama ne kadar özel olabileceğini tahmin edememişim. Sen olağanüstü bir kadınsın Beth." Todd bunları söylerken gülümsüyordu. "Ama sabah kalktığımda dehşete düştüm."

Todd'un son sözleri Beth'in bütün endişelerini, sorularını unutmasına yol açmıştı. Dehşete düştüğünü mü söylemişti? Sonunda Todd Graham'ı da kendisine benzetmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"İki çocuğu olan olgun bir kadınsın. Bir hayatın ve hayat tarzın var. En azından birkaç yıl baş başa kalamayız. Çocukla-

rın önceliği olmak zorunda. Ben başka kadınlarla çıktığımda hep onların ilgilerinin merkezinde oldum. Sen elbette böyle bir şey için söz veremezsin.”

Todd başını iki yana sallayıp konuşmasını sürdürdü. “Bu sadece nedenlerden biri. Daha önemli olanı ise, sana ne vaat edebileceğimi bilmiyor oluşum. Annemin ve babamın evlenip boşanmalarına şahit oldum. Bunun çocukları ne denli olumsuz etkilediğini yaşadım. Senin Darren’la ilişkini biliyorum ve aranızda nasıl bir bağ olduğunu... Aynı şeyi yapamayacağıma karar verdim.”

Beth’in ifadesi adeta donmuştu. Yüzünü normale çevirmeye çalışıyor ama kasları yanıt vermiyordu. Ona en ilkel anlamda bağlandığını hissettiği an bittiğini mi söylüyordu?

Titreyen parmaklarıyla yüzünü sıvazladı. Hâlâ elini tuttuğuna inanamıyordu. Nihayet konuşabileceğini hissetti. “İstediğin seksti,” diyebildi, elini çekerken.

Beth nefes almakta güçlük çekiyordu. Bir el boğazını tutmuş, sıkıyordu sanki. Buradan hemen kaçmak istiyordu. Hemen! “Seni alçak!” diye bağırdı. “Alçak!”

“Hayır Beth! Yapma!” Todd kolunu yakaladı. Beth ona vurmak için elini kaldırdığını bile fark etmemişti. “Sandığın gibi değil.”

Beth onun elinden kurtuldu ve yataktan fırladı. “Sakin bana nasıl olduğunu anlatmaya zahmet etme. Dinlemek istemiyorum.”

“Dinlemek zorundasın,” dedi Todd onun önünde dikilerek. “Bunları sana önemli oldukları için anlatıyorum. Kuşkularım vardı. Senin istediğin gibi bir adam olduğumdan emin değilim. İki çocuğun sorumluluğunu almaya istekli olduğumdan emin değildim. Bunun zor olacağını düşünüyordum. Sonra kahvaltıyı hazırladım ve seni yeniden yatağında görünce, istediğimin ne olduğunu anladım. Bizi istiyordum. Birlikte. Her ne olursa olsun.”

Beth ellerini kulaklarına götürdü. “Beni yalnız bırak.”

“Bırakamam. Seni seviyorum. Şayet senin ihtiyacın olan adam değilsem de, olmaya çalışacağım. Zaten değiştiğimin farkındayım. Sen beni olumlu yönde değiştirdin. Bunun bitmesini istemiyorum. Birçok konuda tartışmamız gerektiğini biliyorum. Darren’ın yerini alamayacağımı biliyorum ve bunu istemiyorum da.”

Beth birden açık perdelerin önünde, üstelik günışığında çıplak olduğunu fark etti. Komodinin üzerindeki giysilerini kaptı. İç çamaşırını ve sutyenini çabucak giydi.

“Ne yaptığını sanıyorsun Beth?”

“Gidiyorum. Geç oldu. Evde olmalıyım. Bu—” Beth cümleyi nasıl kuracağını bilemedi. Şimdiden çok uğraşması gerekeceğine karar vermiş bir adama ne söylenebilirdi? Şimdilik yürütebileceğini sanıyordu ama çok yakında yine fikrini değiştirmeyi düşünecekti.

Beth elbisesine uzandı ama Todd ondan önce kaptı. “Yalan söylememi mi tercih ederdin? Kuşklarımı kendime mi saklamalıydım? Ne düşündüğümü merak etmez miydin? Her şeyin mükemmel olduğunu söylesem, olayları analiz etme yeteneğimi sorgulamaz mıydın?”

“Hayır, sana ihtiyacımız yok. Benim sana ihtiyacım yok. Genç kadınlarına geri dön ve ne istiyorsan elde et.”

“Hayır. Çünkü bu her ne kadar zor olursa olsun ve sen de ne kadar inatçı olursan ol, seni sevmekten vazgeçmeyeceğim. İlk günden beri ilişkimizi sorgulayan sendin. Ne yaptıysam seni ikna edemedim. Bir gün seni terk edeceğimden o kadar emindin ki.”

Beth’in verecek yanıtı yoktu.

“Ben duruma gerçekçi bir açıdan baktım. Yapıp yapamayacağımı sorguladım. Sonunda yapabileceğime karar verdim. Bu senin açıdan yeterli değil mi?”

Beth onu işitemiyordu. Midesi bulanıyordu. Hayatı boyunca kimsenin önünde kusmamıştı. Buradan hemen gitmek zorundaydı. Çok geç olmadan çıkmalıydı. “Gitmem gerek.”

Beth elbisesini onun elinden çekip aldı. Hemen sırtına geçirdi ve düğmelerini iliklemeye koyuldu.

Gözlerinin yandığını parmaklarının titrediğini hissediyordu. Hayır, ağlamayacaktı. Burada ve onun önünde ağlamayacaktı. Boğazı yanıyor, vücudu sızlıyordu. Bu haksızlık değil miydi? O kadar muhteşem bir geceden, böylesine korkunç bir sabaha uyanmak haksızlık değil miydi?

“Beth, ne dediğimi duymadın mı? Seni seviyorum. şimdi gidersen, hayatın boyunca bana şans vermediğın için pişman olacaksın.”

“Sen aşkın ne olduğunu bile bilmiyorsun. Bu değil. Kesinlikle bu değil. Pişmanlıktan söz edene bak. Sen hayatında hiç pişman oldun mu? Hiç acı çektin mi? Hayatındaki en önemli insanı kaybettin mi? Ondan sonra kim olursa olsun fark etmez, diye düşündün mü?”

Beth, Todd’un yüzünün kasıldığını görünce ne dediğini fark etti. Bunu nasıl söyleyebilmişti?

“Todd...”

“Gitsen iyi olacak.”

Beth onun yüzünden gözlerini ayıramıyordu. Todd’un bakışlarındaki acıyı görmek içini parçalamıştı. “Özür dilerim,” dedi.

Beth salona gidip ayakkabılarını buldu. Giyerken bütün bedeninin titrediğini hissediyordu.

Todd kapıda bekliyordu. Beth onun kendisini durdurup durdurmayacağını merak etti. “Seni eve götüririm.”

“Teşekkür ederim. Kendim giderim.”

Beth asansöre adımını attı. Kapı kapandığında gözyaşlarına boğuldu. Olanlara inanamıyordu. Todd gerçekten kendisini sevdiğini mi söylemişti? Karşılığında hiçbir şey söylemeyip

kulaklarını mı tıkamaya çalışmıştı? O Darren'ın yerini tutamayacağı kabul edildiğini söylerken, onun herhangi biri olduğunu mu söylemişti? Peki bütün bunları niçin yapmıştı?

Beth lobiden çıktıktan sonra bir süre öylece kaldı. Ne yöne gideceğini ne yapacağını bilemiyordu. Önünde bir taksi durdu. Şoför eğilip, "Hanımefendi, isminiz Beth Davis mi," diye sordu. "Beni kocanız çağırdı ve sizi istediğiniz yere götürmemi söyledi."

Güzelim evi hapishanesi olmuştu. Beth odadan odaya dolaşıyor, oturabileceği ve düzelebileceği sakin bir köşe arıyordu. Fakat bir zamanlar her bir köşesini gözü kapalı bildiği evi kendisine yabancılaşmıştı. Döndüğünden beri dört saat geçmişti ama halen bir yere yerleşememişti. Ne evde oturmak istiyor ne dışarıya çıkabilecek gücü buluyordu.

Beth keşke çocuklar evde olsaydı, diye düşündü. Hiç olmazsa içini kurutan düşüncelerine yoğunlaşmaktan kurtulurdu. Her şeyi denemişti. Ancak Todd'u beyninden uzaklaştıramıyordu.

Niçin böyle davranmıştı? Todd doğruyu söylediği için mi? Onun ilk söylediklerine odaklanmış, sonraki açıklamalarını duymayı reddetmişti. Oysa sevdiğini söylediği an daha önceki her şeyi unutması gerekmez miydi?

Ondan en başından itibaren kuşkulandı. Her şeyinden kuşkulandı. Çünkü o gerçek olamayacak kadar mükemmel biriydi. Onun çevresine uyum sağlayamayacağından korkmuştu. Kocasına ihanet etmekten korkmuştu. Onun yerini alamayacağını düşünmüştü.

Darren ilk aşkıydı. Onunla birçok ortak yanları vardı. Geçmişleri aynı amaçları ortaktı. O ilk aşkı ilk erkeğiydi. Onun yerine başka bir erkeği koymaktan dolayı suçluluk duymuştu.

Beth mutfak penceresine gidip arka bahçeye baktı. Todd'un diktiği bitkiler büyümüş, çiçekleri açmıştı. Gözlerinden akan yaşlar elinin tersiyle sildi. Todd'dan kendisini hep çekmişti. Çünkü ona karşı çıkmaz ve tamamen kendisini bırakırsa, Todd'u severse, onu Darren'ı sevdiğinden daha fazla sevmekten korkmuştu. Buna izin veremezdi. Neye mal olursa olsun.

~ ON ALTINCI BÖLÜM ~

PAZAR günü akşama doğru telefon çaldı. Todd ahizeyi kaldırmadan kimin aradığını biliyordu. Ayrıca o daha söylemeden ne söyleyeceğini de tahmin etmişti.

“Efendim.”

“Cevap vermeyeceğini sanmıştım.”

“Neredeyse vermeyecektim.”

Todd onun hafifçe içini çektiğini işitti. Neredeyse kendi kendine gülümsedi. Onun yatağında oturmuş, dizlerini karnına çekmiş olduğunu hayal etmişti. Herhalde saçları dağınık ve yüzünde makyaj yoktu. Onca çektiği acıya rağmen onu hâlâ istiyordu.

“Her şeyi berbat ettim. Özür dilerim.”

“Özür dilemene gerek yok. Bana gerçeği söyledin.”

Todd bütün gün bunu düşünmüştü. Gerçeği söylemişti. Darren her zaman önce gelecekti.

“Hayır,” diye fısıldadı Beth. “Senin bütün o söylediklerinden dolayı korkmuş, kırılmış ve utanmıştım. Sen haklıydın Todd. Senin kuşku duymanı istememiştim. Bu benim huyumdu. Senin benim peşimden koşmanı istemiştim. Koşulsuz olarak. Kendi kararımı vermek için istediğim kadar zaman harcarken, senin hiç hata yapmamayı beklemiştim. Bu hiç adil değildi.”

Todd başını kaldırıp pencereden dışarıya baktı. Evde ışıkları yakmamıştı. Karanlıkta şehrin ışıklarını ve ufku görebiliyordu. Beth’in samimiyetine inanmak isterdi. Sözlerinin kızgınlıktan ya da korkudan, utançtan kaynaklandığından emin olmak isterdi.

“Birinin ikinci tercihi olmak istemiyorum.”

“Biliyorum. Bana beni sevdiğini söylemiştin ve ben bu konuda hiçbir şey söylememiştim. Sana çok kötü davrandım. Kendimden utanıyorum. Şu an çok üzgünüm ve korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun? Seni bırakacağımdan mı? Neredeyse kırk yaşında olduğunu fark etmemden mi?”

“Evet ama asıl önemli olan bunlar değil.”

Todd içini çekti. “Nedir?”

“Darren. Sana kalbimi kaptırmış olmaktan korkuyorum. Seni ondan çok sevmekten korkuyorum. Bunu yapamam Todd. Ona bu şekilde ihanet edemem. En çok onu sevmeliyim ve yapabilir miyim bilemiyorum.”

Todd onun ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. Bir yanı sevinse de diğer yanı acıya boğulmuştu. “Bütün bunlara hiç katlanmamak çok daha kolay.”

“Biliyorum. Özür dilerim.”

“Dileme.”

“Hayır, dilemeliyim. Bu işi başından beri zorlaştıran benim. Çünkü sana ve duygularına inanmadım. Senin sabrını

kullandım. Çok aptalcaydı çünkü asıl sabrına şimdi ihtiyacım var.”

“Seni seviyorum Beth ve bunu söylerken duygularımdan emindim. Şimdi de eminim. Senin yanımda olmana ihtiyacım var ama bir koşulum var. Senin de beni sevmen gerek.”

“Seni seviyorum Todd. Seninle birlikte olmak istiyorum.”

“Ama bu yeterli değil. Darren’ı kafandan atamıyorsun. Bana biriyle çıkmaya hazır olmadığını söylemiştin. Seni dinlemeliymişim.”

“Todd... Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Kaybetmedin.” Todd içinden bir küfür savurdu. Onu bırakmalıydı. Şu an. Ancak yapamıyordu.

“Beni bekleyecek misin?”

“Evet.”

“Ne kadar süreyle diye sormak istiyorum ama sormayacağım.”

“Seni beklemeye degeceğini bilecek kadar seviyorum.”

“Seni seviyorum Todd.”

“İlk kez söylediğinde seni duydum.”

“Bana inanmıyor musun?”

“İstiyorum.”

“Oh.”

“Seni birkaç gün aramayacağım. Zamana ihtiyacın var. Cuma ya da Cumartesi günü ararım. Yine konuşuruz. Olur mu?”

“Tamam. Hoşça kal.”

Beth telefonu kapattıktan sonra Todd da kapattı. Sonra da karanlıkta oturup dışarıya baktı. Onsuz nasıl dayanacaktı?

“Çıldırılmış olmalıyım, değil mi?”

Cindy buzlu çayından bir yudum aldı ve omzunu silkti. “Gerçekten yanıt istiyor musun?”

“Sanırım evet. Kafam çok karışık. Ayrıca sersem gibi hissediyorum.”

Günlerden Perşembeydi ve Pazar gününden beri Todd’la konuşmamıştı. Pazar günü Todd çiçek yollamıştı. Üstündeki kartta sadece imzası vardı. Beth onun aklından neler geçtiğini bilemiyordu. Gerçi kendi aklından geçenlerden bile emin değildi.

“Pazar gününden bu yana doğru dürüst uyumadım. Düşünemiyorum ve düşünmekten de vazgeçemiyorum. Sence haklı mıydı? Başından itibaren kendim bir kuşku yumağı olmuşken, onun kendinden kesinlikle emin olmasını mı beklemiştim? Nasıl bu kadar korkunç biri olabildim?”

“Beth beni deli ediyorsun,” dedi Cindy. “Senin gibi birinin bu denli güvensiz olmasına hep şaşmışımdır. Bu olayı başından itibaren o kadar zorlaştırdın ki.”

“Darren yüzünden,” dedi Beth içini çekerek. “Onu terk etmeye hazır değilim. Onu unutmaya hazır değilim. Todd’u sevmekten, ondan çok sevmekten korkuyorum. Bunu kocama nasıl yaparım? Her zaman onun önce gelmesi gerekir.”

Cindy uzun süre arkadaşının yüzüne baktı. “Yani ölmüş kocana ihanet etmemek için Todd’dan vazgeçeceksin, öyle mi?”

Cindy böyle söyleyince mantıklı gelmemişti ama Beth yine de başını salladı.

Cindy uzanıp arkadaşının elini tuttu. “Oysa herhangi bir seçim yapmak zorunda değilsin. Darren çocuklarının babası. Hep yanında olacak. Biliyor musun, onu hep seveceksin. Ama aynı zamanda yüreğini başka bir erkeğe de açacaksın. Todd kocanın yerini almayacak, kalbindeki kalan boşluğu dolduracak. Bence çok şanslısın. İki mükemmel adam tarafından seviyeceksin. Paniğe kapılacağına memnun olmalısın.”

“Peki ya Todd’u daha çok seversem...”

“Sevemezsin. Çünkü ikisine sevgin farklı olacak. Todd’u farklı bir şekilde seveceksin.”

Beth arkasına yaslandı. “Sana inanmayı o kadar çok istiyorum ki. Ben—zor günler yaşayacağımı sanmıştım. Bir sürü uygunsuz erkekle tanışacak ve Darren’ın değerini daha iyi anlayacaktım.”

“Yani seni rahatsız eden şeylerden biri de zamanlama, öyle mi?”

Beth başını salladı.

“Bazen elimize bir şans verilir. Bir armağan. Sırf zamanında gelmedi diye geri mi çevireceksin?”

“Hayır. Elbette hayır. Sadece...”

“Kes şunu artık,” dedi Cindy arkadaşının elini sıkarak. “Onu seviyorsan, birlikte ol. Yok sevmiyorsan, bırak gitsin. Bunun ne Darren ve çocuklarla ne de zamanlamayla ya da doğru olup olmamasıyla ilgisi var. Duygularınla ilgili. Sen onu seviyor musun ve onunla birlikte olmak istiyor musun?”

Beth arkadaşına bakakaldı. Kafasında binlerce kez evirip çevirdiği sorunun yanıtı olumluydu. “Evet,” dedi nihayet. “Onu seviyorum.”

Jodi ve Matt annelerine beklentiyle baktılar. Beth çocuklarını aile toplantısına çağırmadan önce keşke başvurabileceği bir not falan hazırlasaydı, diye düşünmeden edemedi. Ancak kararını verir vermez, beklemek istememişti.

“Bu Todd’la ilgili,” diye başladı Beth.

Matt kaygıyla annesine baktı. “Bu hafta hiç gelmedi. Yoksa kavga mı ettiniz?”

“Tam olarak değil.”

“Çiçek yolladı ya,” diye hatırlattı Jodi erkek kardeşine.

“Annem ona kızmış olabilir, o da çiçek yollayıp özür dilemiştir.”

“Todd’a düşünmek için zamana ihtiyacım olduğun söylemiştim o da bana zaman tanıdı.” Beth çocuklara böyle söylese de, Todd’un bütün bir hafta aramamasından dolayı epeyce endişeliydi. Gerçekten sevse aramaz mıydı?

“Biliyorsunuz, Todd’la birkaç aydır çıkıyoruz ve onunla ilgili ne düşündüğünüzü bilmek istedim.”

Çocuklar birbirlerine baktılar. Jodi omzunu silkti. “İyi biri. Onu seviyoruz.”

“Evet. Sıkı biri,” dedi Matt. “Başlarda çok zengin falan olduğu için biraz kaygılanmışım ama onunla konuştum ve beni dinledi. Ona saygı duyuyorum anne.”

Beth’in ağzı açık kalmıştı. “Todd’la konuştun mu? Benim hakkımda mı?”

“Elbette. Konuşmak zorundaydım. Babam gittiğine göre, seni korumak benim görevim.”

Beth yutkundu. “Teşekkür ederim.”

“Evlenecek misiniz,” diye sordu Jodi.

“Bilmiyorum,” dedi Beth. “Belki de. Bu konuda ne düşünürdünüz? Elbette babanızın yerini alacak değil. Bunu kimse yapamaz. Babanız mükemmel biriydi. Onu tanıdığımız için çok şanslıyız. O ikinizi de çok sevdi. Onun her şeyiydiniz.”

“Seni de çok sevdi,” dedi Matt.

“Biliyorum. O gittikten sonra çoğunlukla onun sevgisi beni ayakta tuttu. Onun sevgisi ve siz. Şayet ölmeseydi. Hâlâ onunla birlikte olacaktık. Evliliğimiz çok güçlüydü. Birbirimize hâlâ âşıktık.”

Beth derin bir nefes aldı. Şimdi en zor bölüme gelmişti. “Babanız gittikten sonra uzun zaman yalnız kalacağımı sanıyordum. Biriyle çıkmak beni ilgilendirmiyordu. Sizler bana yetiyordunuz.”

“Sonra Todd’la tanıştım. Başlangıçta ortak hiçbir yanımız olmadığını sanmıştım.”

“Bunlar hiç önemli değil anne,” dedi Jodi. “Todd’un senin için çıldırdığını görebiliyoruz. Elbette babamın geri dönmesini istedik ama bu imkânsız olduğuna göre istiyorsan evlenebilirsin.”

“Evet anne,” dedi Matt. “Bu konuyu geçenlerde Mark’la da konuştuk. Todd’u seviyorum ama babamı da çok özliyorum. Mark bunun normal olduğunu söyledi. Aynı anda birçok kişiyi sevebilirmişiz. Bu bizim sevdiklerimize ihanet ettiğimiz anlamına gelmezmiş. Yani Todd’la evlenmek istersen benim açımdan da sorun yok.”

Beth çocuklarına sarıldı. Gözlerinden akan yaşlara engel olamamıştı.

“Bay Graham...

Todd şaşkınlıkla başını kaldırıp sekreterine baktı. Çok acil bir durum olmadıkça çağırılmadan içeriye girmezdi. “Ne vardı Bayan Albert?”

“Bir ziyaretçiniz var efendim.”

“Randevum olduğunu sanmıyorum.”

“Yoktu ama Beth Davis ısrarla sizi görmesi gerektiğini söylüyor.”

Todd yerinden fırladı. Buraya kadar geldiğine göre bir şey olmuş olmalıydı. Yoksa çocukların birinin başı derde mi girmişti? Ya da hastalık falan...

Sekreterinin şaşkın bakışları arasında kapıya gidip açtı. Beth kapının hemen gerisindeydi. “Beth! İçeriye gelsene.”

Bayan Alberts ikisine de şaşkınlıkla bakıp dışarıya çıktı.

“Böyle habersiz geldiğim için özür dilerim,” dedi Beth, kaygılı bir ifadeyle. Üstüne beyaz bir buluz ve kot pantolon giymişti. Yüzünde makyajı yoktu. Evden aceleyle çıktığı belli oluyordu. “Ama seninle hemen konuşmak zorundaydım.”

“Bir şey mi oldu? Çocuklara ya da sana...”

“Hayır hayır. Öyle bir şey değil. Ben sadece bir karara vardım. Onu bildirmek için geldim.”

Todd hiç kımıldamadan ona baktı. Ağzından çıkacak sözlerle hayatı bitecek ya da devam edecekti. Onun söyleyeceği cümle cenneti ya da cehennemi yaşatacaktı. Nefesini tuttu.

“Seni seviyorum Todd,” dedi Beth. “Sensiz yaşayamıyorum. Nefes alamıyorum. Kararımı verdim. Sen istediğin sürece seninle olmak istiyorum.”

Beth bu sırada Todd’un yanına gelmiş boynuna atılmıştı.

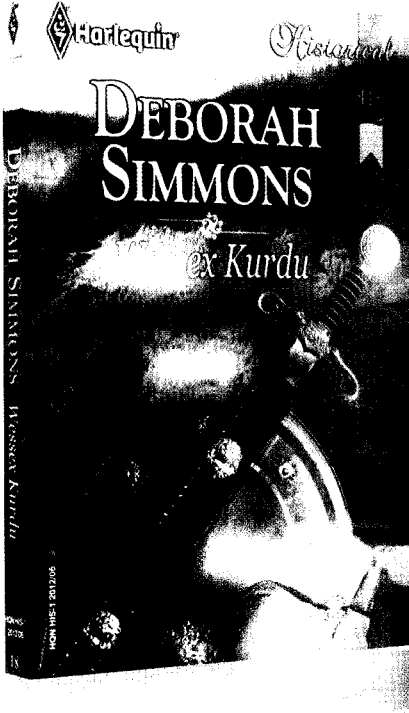
“Buna inanamıyorum,” dedi Todd. “En kötüsünü beklerken, bu kadar şanslı olabileceğimi düşünmemiştim. Seni seviyorum Beth.”

“Benimle evlenecek kadar mı?”

“Beth! Bundan emin misin?”

Beth gülümsedi. Todd’un dudaklarına bir öpücük kondurdu. “Hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.”

❧❧❧ S O N ❧❧❧

Historical

**DEBORAH
SIMMONS**

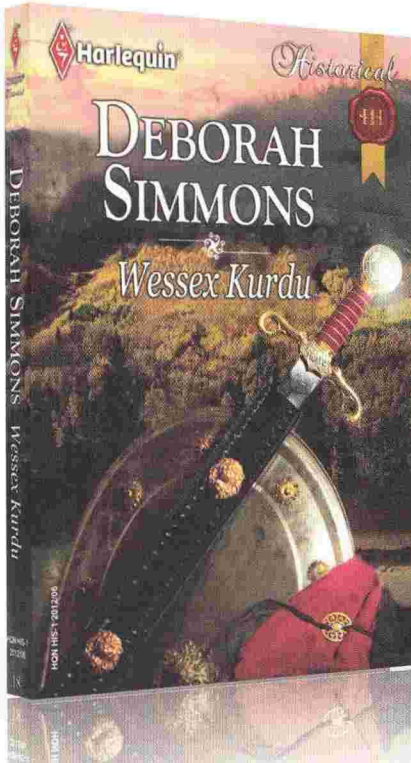
Wessex Kurdu

BAYİNİZDEN

İSTEYİN...

DEBORAH SIMMONS - WESSEX KURDU

İri yarı, güçlü ve korkusuz bir şövalye olan Dunstan De Burgh'a hiç istemediği bir görev verilmişti. Hafızasını kaybeden ancak araştırmalar sonucu Lady Marion Warrenne olduğu anlaşılan genç kadını, vasisi ve dayısı olan Harold Peasely'e sağ salım teslim etmek zorundaydı. Ancak, geçmişini unutmuş olsa da Lady Marion, kendisini hatırlamaya zorladıkça dehşete sürükleyen bir önseziyle, evine dönmek istemiyordu. O yüzden de fırsatını buldukça Wessex Baronu olan, Kurt lâkaplı Dunstan'dan kaçmaya çalıştı ama her seferinde yakalandı. Paylaştıkları zorlu yolculuğun ve karşılaştıkları tehlikelerin ve katliamın birbirine yaklaştırdığı Marion ve Dunstan, farkında bile olmadan ortak bir kadere doğru yol alıyorlardı. Marion, Wessex Kurdu'na âşık olduğunu fark edince derin bir ümitsizliğe kapıldı. Savaşların katılaştırdığı o korkusuz erkeğin kalbinde ona bir yer olması mümkün müydü? Doğanın en zeki, korkusuz ve acımasız yaratıklarından biri olan kurdu evcilleştirebilecek miydi?

Historical

**DEBORAH
SIMMONS**

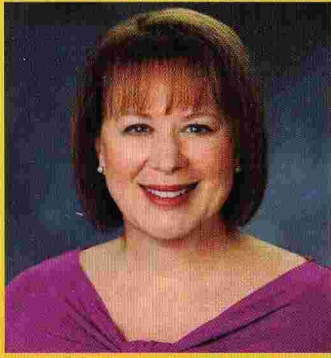
Wessex Kurdu

BAYİNİZDEN

İSTEYİN...

DEBORAH SIMMONS - WESSEX KURDU

İri yarı, güçlü ve korkusuz bir şövalye olan Dunstan De Burgh'a hiç istemediği bir görev verilmişti. Hafızasını kaybeden ancak araştırmalar sonucu Lady Marion Warne olduğı anlaşılan genç kadını, vasisi ve dayısı olan Harold Peasely'e sağ salım teslim etmek zorundaydı. Ancak, geçmişini unutmuş olsa da Lady Marion, kendisini hatırlamaya zorladıkça dehşete sürükleyen bir önseziyle, evine dönmek istemiyordu. O yüzden de fırsatını buldukça Wessex Baronu olan, Kurt lâkaplı Dunstan'dan kaçmaya çalıştı ama her seferinde yakalandı. Paylaştıkları zorlu yolculuğun ve karşılaştıkları tehlikelerin ve katliamın birbirine yaklaştırdığı Marion ve Dunstan, farkında bile olmadan ortak bir kadere doğru yol alıyorlardı. Marion, Wessex Kurdu'na âşık olduğunu fark edince derin bir ümitsizliğe kapıldı. Savaşların katılaştırdığı o korkusuz erkeğin kalbinde ona bir yer olması mümkün müydü? Doğanın en zeki, korkusuz ve acımasız yaratıklarından biri olan kurdu evcilleştirebilecek miydi?

SUSAN MALLERY

New York Times'in en çok satan yazarlarından biri olan Susan Mallery kadınlar ve ilişkileriyle ilgili yazdığı duygusal ve zekice hikâyeleriyle milyonlarca okurun gönlünde taht kurmuştur. Eleştirmenler Susan'ın romanlarını büyük bir beceriyle harmanladığını, bir romanın daha iyi yazılamayacağını belirtmişlerdir. Susan bu olumlu eleştirileri takdir etse de, kitaplarının onları güldürdüğünü, ağlattığını ve dünyayı yaşamak için daha mutlu bir yer haline getirdiğini söyleyen okurlarının övgüleriyle daha fazla gururlanıyor. Susan, Seattle'da kocası birlikte yaşıyor.

SUSAN MALLERY

YENİDEN SEV

Beth Davis'in peri masalı sona ermişti. Ya da iki çocuk annesi genç kadın böyle olduğunu sanıyordu. Ta ki çöpçatanlık yapan arkadaşları onu beyaz atlı prensiyle bir randevuya gönderene dek...

Milyoner bekâr Todd Graham yakışıklı, seksi, şık ve bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti. Ama Beth otuzlu yaşarında, orta sınıftan bir anneydi ve Sinderella'ya benzer bir yanı da yoktu...

Ne var ki Todd onda Uyuyan Güzeli bulmuştu.

Peri masalları mutlu sonla biterdi ama Todd Graham hiç bir vaatte bulunmamıştı.

Beth, yakışıklı prensinin seven bir kocaya dönüşebileceğine inanmak istiyordu...

ISSN 2146-412X

9772146412009

H HARLEQUIN
TM STARS OF ROMANCE

Bandrol Uygulamasının Teknik Usul ve Esaslar Hakkında Yönetmeliğin 5'nci maddesi çerçevesinde bu yayının bandrol taşıması zorunlu değildir.

HQN SR-1 2012/06

Fiyat: 9,90 TL / Kıbrıs: 13,90 TL

Avrupa: 5 €